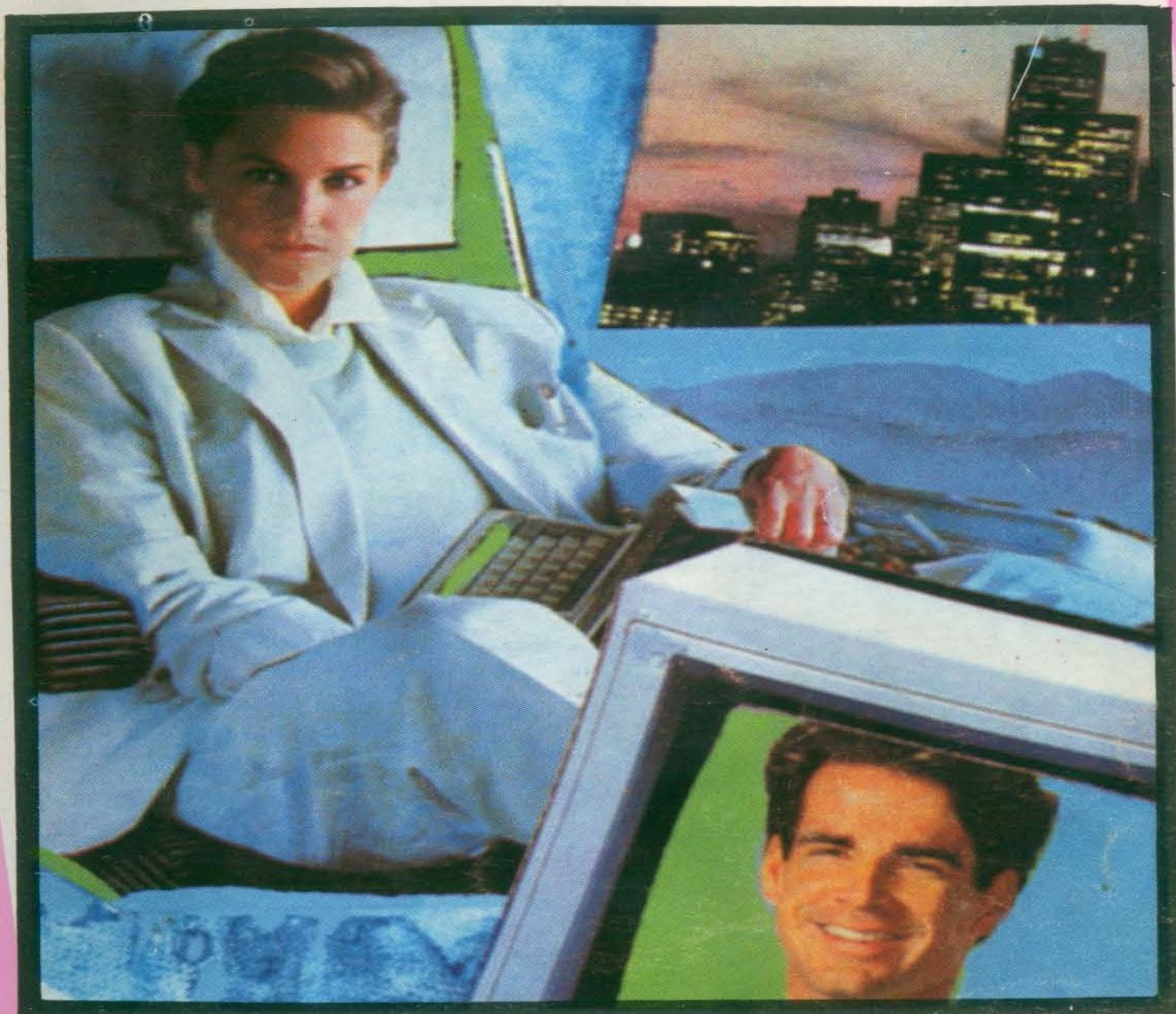

ЛЮБОВНИ РОМАНИ

MADE IN USA

9

САЛИ АН ТЕЙЛЪР

ПОЩЕЧЯТЯНО
С ШЕЛУВКА

САЛИ АН ТЕЙЛЪР ПОДПЕЧАТАНО С ЦЕЛУВКА

Превод: Иван Иванов

chitanka.info

Тексаският нефтен крал Бил Робъртсън завещава на своя красив и мъжествен, но доста лекомислен син Андре приказно състояние. В завещанието обаче е включена една специална клауза — за да получи милионите на своя баща синът трябва да се ожени за неговата очарователна и интелигентна сътрудничка — Кристин.

Още при първата си среща Андре и Кристин изпитват силно влечение един към друг, но коварната клауза силно наранява честолюбието и гордостта им.

Ще се окажат ли парите по-силни от младостта и страстта?!

Кристин Карсън излезе от къщата и се отправи с енергична походка към своя нов червен автомобил. Елегантният вид на лимузината напълно подходдаше на разкошната вила, разположена на брега на езерото. Кристин се спря за момент и пое дълбоко от свежия въздух. Нейният поглед се плъзна по терасовидната градина пред къщата. Въздишка на задоволство се изтръгна от гърдите ѝ. Всеки ден тя отново и отново благодареше на бога за лукса и възможността да се наслаждава на такъв прекрасен живот. Всичко дължеше на чичо си Бил Робъртсън — на човека, който беше известен в Тексас и в целия финансов свят на Щатите. Той беше натрупал своето състояние в бизнеса с петрол. За разлика от много други обаче, не бе от ония новозабогатели, вулгарни дебелаци бизнесмени, за които съществуваха само сделките. И всичко това стана благодарение на Симона. На добрата, възхитителната Симона, която за съжаление твърде млада се помина. Но и малкото, което успя да му даде, беше достатъчно, за да събуди у него стремеж към богатата духовна култура, към чувство за мярка, да различава бохемския блясък и разкош от добрия вкус — нещо, което за съжаление у многото богати тексасци се срещаше твърде рядко.

Имението на брега на езерото „Бялата скала“ беше луксозно, но въпреки това в него преобладаваше отпечатъкът на изящна изисканост. В къщата имаше много предмети, които Симона беше донесла от своята родина Франция. Мебелите, скулптурите, картините с маслени бои се свързваха в единно хармонично цяло, което свидетелствуваше за богатство, но не се натрапваха.

Сдържана елегантност се наблюдаваше и в начина на обличане на вуйчо Бил. Неговите костюми се поръчваха при Нойман — един от най-изисканите мъжки моделиери. Между другото, Бил се бе отказал от отрупаните с диаманти пръстени, каквито носеха заможните тексасци, чиито сметки в банките само за една нощ нарастваха със седемцифрени числа. Той трябваше да се грижи и за Симона. Тя беше фрапантна, красива жена. Остави дълбока дияря в културата и в чувството за изящност у своя мъж и, разбира се, у Андре.

Да, Андре! Кристин често мислеше за Андре. След всичко, което беше слушала за него, едва ли Андре щеше да оправдае надеждите на своя баща. Младежът беше прекъснал следването си в колежа и прекарваше повечето време във Франция. Според слуховете той се

излежаваше на плажа в Кан и кръстосваше средиземноморието със своята яхта. Накратко: членуваше в някаква младежка организация и правеше всичко възможно, за да прогони скуката от своя живот.

В известен смисъл Кристин беше доволна, че досега все още не се беше запознала с Андре. Тя знаеше от своя вуйчо, че у младия мъж липсва трезвата деловитост на неговия баща. Обмисляйки всичко това обаче, тя не упрекваше Андре. На 21 години той беше наследил два милиона долара — състояние три пъти по-голямо от това, което Бил и Симона притежаваха непосредствено след неговото раждане. Кой млад мъж не би имал изкушението да се наслаждава на живота, след като разполага с толкова много пари? Още повече ако е сигурен като Андре, че един ден ще наследи още много милиони.

Кристин беше доволна, че не произхожда от богато семейство. Тя израсна в Рочестър — Ню Йорк. Нейните родители бяха най-обикновени хора. Единствената забележителност в нейното семейство бяха богатите роднини в Тексас, които успяха да натрупат състояние в петролния бизнес.

Майката на Кристин никога не допускаше, че богатството на нейния брат би изиграло някаква съществена роля в собственото ѝ семейство. Сам — мъжът ѝ — беше уважаван търговец. Той въртеше търговия с железария в Рочестър, която им осигуряваше сносен живот. Отначало Кристин посещаваше частно училище, а по-късно се записа в известния „Васорски Колеж“. Тя помнеше колко често в нейното семейство се говореше за вуйчо ѝ Бил, но никога с чувство на завист. В негово лице виждаха преди всичко приятеля, грижовния роднина, а богатството, с което разполагаше, оставаше винаги на втори план.

По време на учението си Кристин прекара няколко летни ваканции при вуйчо Бил и Симона. Още като дете тя разбра, че нейният вуйчо беше трезв, делови и въпреки огромното си богатство, твърде скромнен човек. Случваше се той да наеме частен самолет и цялото семейство отлиташе през уикенда за Косумел — такова пътуване, например той организира, когато Кристин завърши училище — но никога не се перчеше със своята щедрост.

И тогава се случи ужасната самолетна катастрофа в Маями — през 1976 г. Родителите на Кристин пътуваха в самолета и намериха смъртта си. Няколко часа по-късно при нея вече беше вуйчо ѝ Бил, за да я утеши и да ѝ предложи рамото си, на което да изплаче цялата си

мъка. След това той я взе със себе си в Далас. Заживя в неговата къща и работеше като частна секретарка.

— Винаги съм мечтал да имам дъщеря — обясняваше ѝ той.

Кристин разбираше, че при създалата се обстановка печелеха и двамата: за нея домашно огнище и работа, а на вуйчо Бил се изпълни едно дълго чакано съкровено желание. След като Симона беше починала и Андре прекарваше повечето от времето си в Европа, Бил Робъртсън се чувстваше много самотен. Той имаше много приятели, но по неговите собствени думи те не можеха да заместят любовта и топлината, които семейството можеше да даде. Освен Андре, сега и Кристин принадлежеше към неговото семейство.

Кристин не понесе лесно промяната. Но след като мина време, а и болката по смъртта на родителите ѝ малко отшумя, започна да се приспособява към начина на живот на своя вуйчо. Порасна в неговата среда. Скоро той установи, че тя не само имаше благ и обичлив характер, но заедно с това беше и извънредно акуратна секретарка. Неговите бизнес партньори не пропускаха да подчертаят възхищението си от сътрудничката му, която така умело се справяше с всички големи и малки проблеми в кантората. Тя обслужваше телефона, организираше договарянето по сделките, резервираше места в ресторанта, облекчаваше и разнообразяваше живота му.

Един ден той я прегърна бащински през рамото и ѝ призна колко много я цени.

— Повечето мои служители получават допълнителни годишни премии за старанието си — каза той, леко смутен и с едва забележим блясък в очите. — Няма ли да излезеш навън и да видиш своята малка награда?

Той я поведе към вратата. Пред къщата я очакваше нова червена лимузина. Кристин изпищя радостно, спусна се надолу по стъпалата и побърза да седне по-скоро зад волана. Подскачаше като малко дете, на което са донесли коледни подаръци. Бил се усмихна щастливо на нейната буйна радост.

— Ти си прекалено добър към мен! — шепнеше тя в ухото му, когато по-късно го прегърна сърдечно.

— Напротив — отвърна той дрезгаво, — ти си прекалено добра към мен, Кристин.

Кристин смяташе, че животът е такъв, какъвто сам си го направиш. Първоначално възнамеряваше да се заеме с реклама. Нейният идол беше Мери Уелс, която внесе свеж полъх в телевизионната реклама. По време на последната си година в колежа тя мечтаеше единствено за това — да тръгне по стъпките на мисис Уелс и да започне работа в една от най-големите агенции в Ню Йорк. Готвеше се да направи кариера и да спечели пари от някакви нови фантастични рекламни идеи.

След като се отби в различни агенции и разговаря с елитни организатори от бранша, Кристин стигна до извода, че този бизнес не е за нея. Капризните клиенти, вечното надбягване с времето поради кратките срокове на поръчките и естествено свързаните с тях извънредни часове труд водеха във всички случаи или към стомашни разстройства, или към нервно изтощение. Между другото Кристин беше доволна, че тогава не намери място в този бранш. Макар че на практика имаше достатъчно заложи и не ѝ липсваше усърдие, тя дълбоко се съмняваше, че тази работа е перспективна.

Работата ѝ с вуйчо Бил беше не само приятна, но и добре платена. Ежедневните ѝ контакти ѝ помогнаха да се запознае детайлно с неговия бизнес ѝ скоро беше в състояние сама да му дава съвети. Той се вслушваше в нейното мнение внимателно, кимаше с глава и често подчертаваше не без задоволство остротата на мисълта ѝ.

— Когато един ден си отида от тоя свят — шегуваше се Бил, — ти ще бъдеш в състояние без много проблеми да поемеш предприятието.

Тя се сърдеше, когато ѝ говореше така, но с течение на времето все повече се убеждаваше, че думите му не бяха казани просто ей така. Бил Робъртсън не се чувстваше добре. Той посещаваше всеки ден сауната и си правеше масажи, но въпреки това винаги се задъхваше, когато изкачваше дванадесетте стъпала до своя дом. Все по-рядко се задържаше долу в дневната. Предпочиташе да легне удобно в голямото си легло и оттам да гледа телевизия. Когато Кристин му носеше към десет часа втората чаша чай, той вече спеше дълбоко. Кристин се тревожеше за неговото състояние и реши да поговори с него.

— Напрасно се безпокоиш — беше отговорът му. — Да допуснем, че не съм вече така активен, както по-рано. Но когато човек стане на шестдесет, нормално е да търси повече удобства.

Кристин не му противоречеше. Тя знаеше, че той е по-близо до седемдесет, отколкото до шестдесет. Обичаше да се прави на по-млад с няколко години. Суетата му се подхранваше от неговия външен вид. Бил изглеждаше още доста бодър. По неговото здраво, тренирано тяло нямаше и следа от излишни тлъстини. Но Кристин беше прочела заключението на лекаря и знаеше, че вуйчо ѝ хич не беше добре със сърцето. Дълбоко в себе си тя се надяваше да поживее още — поне докато се омъжи и получи собствен дом. От вуйчо Бил не можеше да се скрие, че досега в нейния живот не се беше появил нито един мъж.

— Не мога да го разбера — каза ѝ той веднъж по време на вечеря. — При твоята работа ти се запознаваш с дузини добре изглеждащи мъже. Как става така, че ти с никой от тях не си се срещала извънслужебно.

— Досега не съм срещнала още мъжа, който наистина да ми хареса — беше отговорът ѝ. — Всичките са такива досадници, толкова са мнителни. Няма ли наистина поне един тексасец, който да не говори постоянно само за своите пари!

Бил се засмя високо и каза:

— Такива са си. Техните бащи спечелиха състояние и те правят същото.

— Да, но основите все пак положиха бащите, нали?

Бил вдигна рамене:

— Когато човек е на възрастта на тези млади мъже, си мисли, че най-важното на този свят са парите. Аз наистина съм щастлив, че можах да запазя в себе си чувството за истинската стойност на живота. Когато тридесетгодишен дойдох в Тексас, имах в джоба си само десет долара. Но се захванах здраво за работа и, разбира се, имах малко късмет.

— Това е, което и аз исках да кажа — отбеляза разпалено Кристин. — Ти не си имал зад гърба си богат баща да отваря всички врати пред теб.

— Така е. Но кой знае как всичко това би изглеждало, ако го имах. Може би и аз щях да съм същият като тези днешни млади мъже.

Той мило ѝ се усмихна:

— Аз вярвам, че това именно е причината и ти да си вършиш толкова добре работата. Знаеш истинската цена на долара и няма да допуснеш богатството да промени твоите принципи.

— Ще ми се да се надявам — усмихна се тя. — Мама обичаше често да казва: „Тези хора не са броили свои пари в банката“.

— Един добър съвет — Бил кимна в знак на съгласие. — Аз също опитах да убедя Андре, но се опасявам... — той се разстрои. Лицето му изразяваше съжаление. — Може би той трябва да забрави, че е богат? Наистина се питам какво всъщност би станало с него, ако не беше това наследство? Парите са благодат, но те могат да се превърнат и в ужасно проклятие.

— Защо не поговориш с него? — Кристин се замисли. Как е могло да се случи така? Защо Андре не е оправдал очакванията на баща си? — Но вие двамата се разбирате добре, нали?

— Да, ние правехме това по един твърде странен начин. През последните години почти не се виждаме. Той е в Европа, а аз — тук в Тексас. Пък и пише рядко — Бил тъжно се усмихна. — Той предпочита да вдигне слушалката и един час да говори с мен по телефона. Като сложи слушалката обратно обаче, става ми ясно, че всъщност нищо не сме си казали — Бил поклати глава. — Въпреки всичко аз го обичам! Той е мой син!

— На тебе ли прилича или на Симона? — Кристин ставаше все по-любопитна по отношение на Андре.

— Той прилича на Симона — отговори Бил веднага и след кратко колебание добави: — Впрочем, той е неин син.

— Но и твой също — Кристин не разбра внезапната промяна в тона му.

Те се погледнаха мълчаливо един друг. После възрастният мъж въздъхна.

— Изглежда време е да ти разкажа всичко — каза Бил без охота. — Така или иначе ти сама ще узнаеш някога истината. Андре не е моя плът и кръв.

Кристин преглътна.

— Но... нищо не разбирам!

— Всичко това е строго поверително.

След това той ѝ разказа една очевидно доста болезнена за него история:

— Когато отидох в Европа и се запознах със Симона, тя се беше сприятелила с някакъв богат бизнесмен от Париж. Той участваше в един от моите проекти в Хоузтън. Симона работеше за него, както сега

ти за мен. Тя се грижеше за неговите дела в кантората, но изпълняваше и други функции. Техните отношения не бяха само чисто служебни. Когато аз се връщах в Щатите, той трябваше да ме придружи, но на свое място изпрати Симона. И... — Бил се усмихна. — Е... предполагам, че се бяхме влюбили един в друг. Много скоро, след една седмица, аз вече знаех, че съм си намерил жената на своя живот. Усецах също, че тя също ме желае. Знаеш ли, това наистина е много хубаво преживяване — когато вече прехвърляш четиридесетте и си заклет ерген, да намериш една жена, която наистина да те привлича. Ние се оженихме. Седем месеца по-късно се роди Андре. Лекарят ми каза, че било преждевременно раждане, но след години Симона ми откри истината. Това, разбира се, не промени нещата. Човек може да бъде баща на едно дете и без то да е от него. Помисли си само колко много такива деца има днес? Освен това, когато Симона ми каза, Андре беше вече на десет или единадесет години. Аз се грижех за него като за свой роден син. Това признание не можеше тогава нищо да промени.

— Знае ли Андре всичко това?

Бил кимна:

— Да, Симона и аз му съобщихме, когато беше на шестнадесет години.

— Имаше ли значение за него?

— Очевидно не. Тъкмо обратното — продължи да ме нарича татко. Фактът, че родният му баща живееше някъде във Франция, въобще не представляваше интерес за него. Или може би се криеше от мен, не съм толкова сигурен. В моите чувства нищо не се беше променило. Също и в любовта ми към Симона. Ние възпитавахме Андре като наше дете и що се отнася до мен, той винаги ще остане такъв. Както разбрах от Симона, малко преди да я загубя, тя смятала Андре като залог за любовта си към мен. Бог да я благослови! Толкова много я обичах, Кристин! Тя беше чудесна съпруга и добра майка.

Бил хвана Кристин под ръка.

— През последните месеци свикнах в твоето лице да виждам дъщерята, която толкова исках да имам. Чувствата на един човек не могат да бъдат ограничени само с родните му деца, виждаш какво е моето отношение към Андре. Ти си дете на сестра ми, но сега... — той

търсеше подходящата дума. — Но сега си също и мое дете. Поне имам чувството, че това е така.

Кристин се притисна до ръката му.

— Аз също изпитвам подобно чувство — шепнеше тя. — Ти си ми единственият роднина, който ми е останал. А семейните са все още най-здравите връзки.

— Благодаря ти, Кристин!

Нейното отношение беше топло и сърдечно и с течение на времето тя наистина прие Бил като свой баща. Разбира се, той не можеше да измести в спомените и нейния, истинския, но въпреки това се чувстваше все по-привързана към своя вуйчо. Тя виждаше колко много си приличат двамата, сякаш бяха замесени от едно и също тесто. И двамата бяха силни, волеви мъже, въодушевени от една дълбока вяра в своите способности, в пълното уважение и почит към ближния.

Докато работеше в Далас, Кристин посвети голяма част от свободното си време в наблюдение на тексасците като тип хора — едри, силни и в същото време доста ограничени търговци, чиято единствена цел беше как от един милион да направят два. Те бяха готови да размажат всеки, който дръзнеше да застане на пътя им, и пет пари не даваха за чувствата на другите.

Бил Робъртсън бе в това отношение пълна противоположност. Той беше даровит и честолобив човек, но това не му пречеше да уважава интересите на другите хора като свои собствени. Много пъти Кристин беше свидетел как той проваляше готови сделки, ако нанасяха щети някому. Макар че на църква ходеше рядко, Бил беше християнин в истинския смисъл на думата. Всички, които го познаваха, го обичаха, уважаваха и му се възхищаваха.

Паралелно с обичта на Кристин към вуйчо ѝ Бил растеше и любопитството ѝ към Андре. Навсякъде къщи имаше снимки на младия мъж. Една беше сложена на писалището на Бил в кабинета му, който се намираше непосредствено до неговата голяма спалня. Тази снимка Кристин харесваше най-много. На нея се виждаше усмихнат и привлекателен младеж, седнал върху парапет на плажа в Кан. Къдравата му коса беше разрешена от вятъра. Банските му гащета бяха толкова плитки, че едва скриваха малка част от иначе добре развитото му, мускулесто тяло. Очите му бяха пронизващо сини, а по бузите му се открояваха малки трапчинки. Според Кристин изглеждаше много

добре. Нищо чудно, разбира се — майка му беше истинска красавица. А що се отнася до него самия...

Кристин се възхищаваше на Симона, но едно странно чувство я караше да мисли, че тази жена съзнателно робуваше на своите интереси. Неочаквано зарязва своя любим, за да се омъжи за американски милионер — при това значително по-възрастен от нея. В същото време вече е носела под сърцето си дете от своя любовник. „Е, и?“ — питаше се Кристин. Нима човек няма право веднъж поне в живота си да сгреша? В края на краищата тя е доказала себе си като отлична съпруга и майка. Остава темата Андре. В къщата имаше достатъчно снимки, за да напомнят на Кристин всеки ден за него, макар че беше на другия край на океана и вероятно не си правеше труда да си спомня за своя баща в Тексас: „За своя баща? Да, за своя баща“. Бил й беше дал ясно да разбере, че бащините чувства се подчиняват по-малко на биологичните, отколкото на любовта и грижите. Андре прекара едно завидно детство, за което всяко дете може само да мечтае. Най-важното обаче беше, че имаше родители, които го обичаха.

Какво го беше накарало да отпътува толкова далече и да заживее като плейбой? Той трябваше да остане тук, при баща си, особено сега, когато Бил остаря и се нуждаеше от него. Да, Бил се нуждаеше от своя син. Макар Кристин често да казваше, че работите по движението на сделките в кантората не представляват никаква трудност за нея, тя много добре знаеше, че той би бил най-щастливият мъж в Тексас, ако имаше до себе си своя син. Бил не виждаше нищо по-хубаво от това да работят заедно с Андре, който да заеме своето място в неговия живот. Кристин се утешаваше единствено с факта, че Били беше достатъчно твърд и независим по природа човек, за да не остави поведението на сина да му се отрази видимо.

Напоследък Кристин много се тревожеше за здравословното състояние на своя вуйчо. Живееше вече почти година при него и през това време той видимо се променяше. Все по-често започна да отклонява покани за вечеря или парти и предпочиташе да се прибира по-рано в спалнята си. Нещо не беше наред и тя го усещаше. Поне да споделяше своите грижи с нея! Вероятно Бил беше прекалено горд или пък имаше нещо много сериозно, за който той не искаше да говори.

Кристин не беше от тези хора, които обичат да се впускат в подробности и да анализират нещата в детайли. Когато можеше да реши проблема, тя го правеше, но когато случаят надхвърляше нейните възможности, просто го оставяше и се залавяше с друго. Бил от своя страна се стараеше винаги да ѝ създава работа. Щедрата заплата, която той ѝ даваше, нямаше нищо общо с някакво подаяние или подарък. Тя трябваше наистина да заработи всяко пени. От друга пък страна имаше възможност да се наслаждава на изключителни удобства. Например живееше в прекрасна къща, радваше се на живота като останалите богати тексасци. Най-много ѝ харесваше вилата.

Тя се намираще близо до легендарния дворец на петролния магнат Х.Л. Хънт. Беше заобиколена от голяма, добре поддържана градина. За нея се грижеше Джо Ламбърт — един изключителен познавач на градинарското изкуство, натрупал цяло състояние при заможните граждани на Далас. Кристин мислено се връщаше към онзи първи ден, когато прекрачи прага на този дом. Тогава тя отвори тежката входна врата и тихо възкликна — естествена реакция за всички гости, които идваха тук за първи път. Градината беше едно малко копие на Версайските. Живият плет беше грижливо подкастрен и заедно с живописните италиански кипариси ограждаше засадените по предварително много добре обмислен план цветни лехи, където в продължение на цялата година цъфтяха цветя. Периодите на цъфтеж се сменяха последователно — като се започне от петунията и хризантемата, та до вечнозелените храсти.

Кристин обичаше да се разхожда по алеите и се радваше като дете на това многообразие от цветове. Често на улицата спираха коли и хората хвърляха един поглед през масивната ограда от ковано желязо. Такива моменти винаги ѝ напомняха за голямото щастие, че може да живее тук щастлива и горда, че е племенница на Бил Робъртсън.

Тя знаеше, че нито богатството, нито успехът бяха достатъчни да направят Бил щастлив. Причината беше Андре. Кристин тайно се надяваше, че младият мъж ще се завърне най-после вкъщи и искрено желаше това. Дори мислеше да му пише, че не би било зле да се срещне с баща си поне за известно време. Но после се отказа от тази своя идея. Първо това нея лично не я засягаше, пък и вуйчо ѝ сам можеше да напише такова писмо.

Андре не се завръщаше и Бил ѝ посвети цялата си любов и внимание, сякаш търсеше утешение за отсъствието на своя син.

* * *

Кристин седна зад волана, запали мотора и потегли бавно надолу по пътя. Часовникът ѝ показваше 11,30 часа. Това означаваше, че имаше достатъчно време да вземе документите от кантората и към 12,30 часа да бъде в ресторант „Елан“, където се бяха уговорили да обядват с Бил. Той имаше нов клиент и искаше тя да стенографира предстоящия разговор. Всички търговски сделки в Далас се сключваха по време на продължителен обяд.

Кристин зави по крайбрежната улица и продължи по булевард „Букнър“, който излизаше на аутобана. Когато пресичаше северозападния мост, за миг затвори очи, заслепена от силната слънчева светлина, отразяваща се от огледалните стъкла на небостъргача „Камбъл“. Тя ядосано поклати глава, като хилядите шофьори, които просто губеха видимост, минавайки покрай това място.

Много такива здания имаше в Далас — правоъгълни чудовища от стомана, бетон и стъкло. Камбъл превъзхождаше всички останали. Този респектирац небостъргач подслоняваше деловите кръгове на града.

Кристин излезе от аутобана и по Халстрийт прекоси едно предградие, което приличаше на малко гето. Дузина почернели от слънцето деца си играеха на улицата, без да обръщат внимание на уличното движение. Малко по-късно Кристин спря пред масивно здание, което се намиреше само на няколко преки след Скид роу. Без да обръща внимание на любопитните погледи на няколко тийнейджъри, разположили се в кръг на тротоара, Кристин влезе в залата за посетители. Управителката я поздрави приятелски.

— Здравейте, мис Карсън! — дългата коса на дамата беше изкусно прибрана на кок. Бе си сложила яркочервено червило и тъмносини сенки.

— Здравейте, Сю-Елен! — отвърна Кристин, като едва потискаше смеха си. Сю-Елен твърде несръчно се мъчеше да скрие своите петдесет и да изглежда двадесетгодишна.

Кристин беше доволна, че твърде рядко се нуждаеше от крем за лице „Макс“. Бил много пъти вече беше ѝ казал, че кожата ѝ е безупречна.

— А това е за вас — Сю-Елен ѝ подаде голям кафяв плик. — Мистър Робъртсън беше тук и ме помоли да ви предам, че ще ви чака в ресторант „Елан“.

— Да, знам. Благодаря!

— Довиждане, мис Карсън. Желая ви приятен ден!

— Довиждане, на вас също, Сю-Елен!

Кристин се върна в колата си и пое към ресторанта. Тъкмо беше паркирала и заключваше вратата, когато чу прекъснатия вой на сирена, който все повече се приближаваше. Секунди по-късно пред сградата спря колата на „Бърза помощ“. От нея наскачаха санитарни, сръчно извадиха носилка от задната врата на комбито и минавайки покрай Кристин, без да губят време, се насочиха направо към ресторанта. Тя ги последва. Една група от мъже и жени бяха заобиколили безжизнено, неподвижно тяло на пода. Кристин му хвърли един поглед и изкрещя от ужас.

— О, не! — тя си проби път през тълпата и коленичи до мъжа. — Вуйчо Бил... — гласът ѝ секна. Впери безпомощна поглед в любопитните лица на присъстващите. — Какво... какво се е случило? — шепнеше тя.

* * *

Кристин седеше в чакалнята и наблюдаваше живота в скучния безличен коридор. Мъже и жени в бели престилки щъкаха забързано насам-натам с израз на делово усърдие. Като роботи, медицински роботи, програмирани да поставят инжекции, да измерват температура, и разпределят таблетки. Ужасно, просто ужасно! И вуйчо Бил се намираше в някое от тези помещения и беше предоставен на тези роботи. Тя трябваше да чака отвън, докато компютърът, зареден с всички възможни данни, произнесе своята присъда. „Той не се нуждае от всичките тия безсмислици — мислеше си Кристин потиснато. — Той има нужда от мен“. Имаше нужда от някой, който го обича и когото той можеше да обича. Любовта е най-доброто лекарство. „А сега мобилизирай най-сетне силите си, овладей се и се опитай да се абстрахираш от суетнята в коридора. Ти трябва да се разтовариш, да се успокоиш! Бил е получил само сърдечен пристъп“.

— Той няма да умре — й каза един млад интернист преди час.

Тя дойде изтощена, отпаднала и цялата в сълзи. Страхът да не загуби вуйчо си заседна като буца в гърлото ѝ. С луда скорост следваше по улиците линейката. Всичко това не би било толкова ужасяващо, ако не беше включена сирената. Кристин мразеше този вой още от дете.

— Мис Карсън?

Кристин се обърна, готова да благодари на всеки, който можеше да разсее гнетящите я мисли. Пред нея застана една млада медицинска сестра и приятелски се усмихваше.

— Аз съм мис Ландслал. Вече можете да влезете.

— Всичко... Всичко наред ли е?

— Разбира се. Няма нищо сериозно.

— Но... Но нали докторът каза...

Сестрата поклати глава.

— Току-що получихме данните от изследването. Само лек инфаркт, нищо повече. Вуйчо ви ще може утре или вдругиден отново да се завърне вкъщи. Бихте ли ме последвали сега?

Кристин стана и тръгна след младата жена, която я въведе в стаята за частни пациенти. Вуйчо ѝ лежеше върху легло недалеч от прозореца. Кристин се приближи, взе ръката му и се усмихна през сълзи.

— Ох, вуйчо Бил...

— Чакай, чакай, дете! Какви са тези сълзи?

Кристин избърса очите си и приближи един стол до леглото.

— Съжалявам, но помислих, че...

— Разбира се. Тези доктори! Първата им работа е да уплашат човека — той леко се усмихна.

Кристин въздъхна облекчено. Щом можеше отново да се усмихва, значи наистина най-лошото беше отминало.

— Виж какво! Ти трябва да свършиш някои неща за мен.

— Разбира се, всичко, което поискаш.

— Първо, бих искал да позвъниш на Андре. Телефонният му номер е...

— Зная го — прекъсна го тя. Кристин автоматически влезе в ролята на секретарка. — Gadiz 56–87.

Той отново ѝ се усмихна.

— Щом ти казваш... Позвъни му, моля те, и му предай да хване следващия самолет. Искам да дойде тук.

Тя го погледна объркано.

— Защо?

— Не е това, което си мислиш, пък и нямам намерение да умирам. Но бих искал заедно да обсъдим моето завещание.

— Твоето завещание?!

— Точно така. Андре е мой наследник и има някои условия, за които той нищо не знае — очите му блеснаха лукаво. — Уверен съм, за тебе също ще е изненада, когато узнаеш.

Кристин го погледна въпросително.

— Нищо не разбирам.

— Естествено. Ти нямаш представа за какво говоря и аз ще те държа в напрежение още няколко дена. Най-малкото дотогава, докато моят скъп син пристигне — Бил направи малка пауза. Внезапна болка го накара да потръпне. Кристин посегна към ръката му. — Няма нищо — увери я той задъхано. — Не бива да приемаш нещата толкова навътре!

— Да извикам ли сестрата?

— Безсмислено е. Ако зависеше от мен, щях веднага да се прибера у дома, но този глупав доктор каза, че трябвало да остана няколко дена тук. Според мен това е пълна лудост!

— Спокойно! Докторът знае какво нрави.

— Понякога и аз си имам своите съмнения — той се поколеба за миг. Погледът му блуждаеше някъде навън. — Инфаркт! Миналата седмица си направих изследвания, но тогава всичко беше наред.

— Какво? Искам да кажа как е...

— Как е могло да се случи ли? Тъкмо мен няма смисъл да питаш. Седях в ресторанта и разговарях със Сам Елерби. Последното нещо, което си спомням, е, че лежа в това легло, натъпкан с инжекции и... — той махна пренебрежително. — Малко ме позаболя, но после ме отпусна. Като бик съм здрав. Запомни, ако не го знаеш, дете мое!

Кристин се замисли. Лицето ѝ изразяваше отново дълбока загриженост.

— Не ми ли вярваш поне малко?

— Да, да, разбира се, вуйчо Бил, но напоследък все по-често те виждам уморен. Тревожа се за теб.

— Спокойно можеш да го забравиш. Аз винаги съм във форма.

— В такъв случай откъде това желание да си дойде Андре вкъщи?

— Просто искам да бъда сигурен, че състоянието ми няма да отиде на вятъра, когато един ден вече няма да ме има — той си пое дълбоко въздух. — Няма да напусна този свят, преди да съм оправил нещата. Прав съм, нали?

— Не знам защо толкова се безпокоиш — каза тя предпазливо. — Съдейки по това, което си ми разказвал, мисля, че Андре е малко буен, но не е и глупав.

— Не желая сега да обсъждам това — отвърна той раздражено. — Върви си вкъщи и се обади на Андре! Когато дойде, ще се съберем всички и ще си поговорим. Тогава ще научиш какво съм решил.

— Звучи така, сякаш по някакъв начин засяга и мен.

— Може би си права — сянка от усмивка заигра в ъгълчетата на устните му. — А сега върви! Чувствам се добре и съм сигурен, че тук ще полагат за мен нужните грижи. И без това не им остава друго — добави мрачно той. — Плащам достатъчно за тази стая.

— Е, по-късно ще дойда отново да те видя.

— Благодаря ти, мило дете.

Тя се наведе и го целуна по челото, преди да напусне стаята.

Когато Кристин потегли към къщи, в главата ѝ нахлуха куп въпроси. Никога преди не беше чувала подобно желание от вуйчо си. Знаеше, че той копнее по сина си, но гордостта не му позволяваше да покани при себе си младия мъж. Андре трябваше да се откаже от безсмисления си бохемски начин на живот. Само тогава завръщането му би имало значение за баща му. А сега? Бил го канеше в дома си! И то само за да обсъди някои детайли по завещанието! Всичко това бе доста обезпокояващо. През месеците, които Кристин бе прекарала на работа при Бил Робъртсън, той нито веднъж не бе споменал нещо относно завещанието си. Тя предполагаше, че всичко ще остане за Андре, който беше единственият му син. Съвсем логично бе той да наследи огромната финансова империя, която баща му беше създал. Междувременно Кристин беше научила, че състоянието възлиза на около двадесет или тридесет милиона долара. Така че един ден Андре ще стане много богат наследник.

Сега ѝ се струваше, че в завещанието е настъпила промяна. Но защо? И каква ли беше тя? Дали се бе случило нещо, което е накарало Бил да обмисли всичко още веднъж? Бе загатнал, че и тя, Кристин, има нещо общо с това. Кристин преглътна. Значеше ли това, че той е решил да ѝ остави част от богатството си? Може би имаше такава вероятност, но Кристин бързо отхвърли подобни мисли. Тя предпочиташе вуйчо ѝ да е жив и всичко да продължи занапред така, както през последната година. Желаше да сподели живота си с него, защото го обичаше от сърце. Но... Ако вуйчо Бил действително възнамеряваше да ѝ отреди място в завещанието си, как би реагирал Андре? В случай че наистина бе плейбойт, за когото разказваха какво ли не, нищо чудно да се настрои враждебно към нея. Не бе изключено дори да я обвини, че тя е причината вуйчо ѝ да промени последната си воля. Един господ знаеше как би реагирал Андре. А може би всичкото това щеше да му е безразлично. Дори Кристин и да получише малка част от наследството, за него щеше да остане достатъчно.

Кристин влезе задъхана в къщата и се втурна към телефона:

— Международна линия отвъд океана, моля — каза тя с тона на усърдна делова секретарка. Секунди по-късно чу гласа на

телефонистката от Ню Йорк. — Искам да говоря с Париж, Франция, моля! Номерът е Cadiz 56–87. Моля, побързайте! Спешно е — добави тя.

Кристин се облегна назад и зачука нервно с пръсти по масата, докато чакаше да я свържат. Не след дълго чу плътен мъжки глас от другия край.

— Андре?

— Да.

— Андре, обажда се Кристин. От Далас.

— Как си, Кристин?

— Благодаря, добре. Съжалявам, че трябва да ти съобщя, че баща ти получи сърдечен пристъп.

— О, не!

— Вече е по-добре. За щастие беше само лек инфаркт. Утре или вдругиден ще го изпишат.

— Слава богу!

— Той настоява веднага да си дойдеш!

Настъпи кратка пауза, след която гласът на Андре отново прозвуча спокоен и уверен:

— Разбира се. Ще взема следващия самолет.

— Бих могла да дойда на летището.

— Не е необходимо.

— Както желаяш. Мислех, че ще се хареса на баща ти, ако те посрещна.

— Може би, но засега му кажи, че ще пристигна колкото се може по-скоро. Вероятно утре през деня ще се видим.

— Добре, Андре.

— Сигурна ли си, че той е добре?

— Току-що идвам от болницата. Не се тревожи, Андре, той изглежда както обикновено — тя го чу да поема дълбоко въздух. Прозвуча й като въздишка на облекчение.

— Щом се чувства добре — каза Андре и гласът му изведнъж стана напрегнат, — защо настоява да дойда?

— Иска да обсъди нещо с теб — въпросът на Андре ядоса Кристин. Според нея той сам трябваше да се досети, че състоянието на баща му изисква веднага да тръгне. — Спомена, че е във връзка със завещанието.

— Разбирам — малка пауза. — Можеш ли да ми обясниш за какво става дума?

— Не, не мога. Той каза, че иска да го обсъдите двамата, когато дойдеш.

— Хм, надявам се, че старецът няма да ме лиши от наследство и да завещае всичко на дома за девици.

Кристин долови тихия му смях.

— Не вярвам — отвърна тя. — Той... Е, все пак ти е баща, Андре — добави и веднага усети колко глупаво прозвучаха думите ѝ.

Андре се разсмя. Кристин с изненада откри голямата прилика със смеха на Бил.

— Е, щом мислиш така. Окей, Кристин! Пригответи ми стаята. Утре ще съм в Далас. Поздрави татко от мен!

— И така до утре!

Тя остави слушалката. Плътният мъжки глас все още звучеше в ушите ѝ. Андре съвсем не ѝ направи впечатление на лекомислен. Имаше лек френски акцент, което бе съвсем нормално при дадените обстоятелства. Живееше вече от години във Франция и тя си спомни, че някога Андре говореше със Симона само на френски. Но ако се изключеше този едва доловим акцент, гласът на сина би могъл да се сбърка с този на бащата и обратно.

„Я стига глупости!“ — смъмри се Кристин. Изведнъж сякаш всичко се бе променило. Гласът съответстваше на образа, който си бе изградила за него. Критичното ѝ отношение започна да избледнява. Мисълта за предстоящата среща караше сърцето ѝ да бие по-силно.

„Най-сетне ще се срещна с Андре!“ — смутена, Кристин трябваше да си признае, че вече от месеци я вълнуваше мисълта за запознанството ѝ с Андре. За нея той беше онова привлекателно лице, което ѝ се усмихваше от толкова много снимки. Лицето, за което често мислеше нощем, преди да заспи...

Достатъчно! Тя стана и отиде в кухнята, където Анабел приготвяше вечерята.

— Трябва да ви съобщя нещо, Анабел. Моля, запазете спокойствие! Мистър Робъртсън получи сърдечен пристъп.

Едрата, закръглена жена изпусна ножа и извика:

— Мъртъв ли е, мис Кристин?

— Не, не, вече отново е добре. Вероятно утре ще го изпишат от болницата. Освен това ще имаме гост. Андре пристига.

Лицето на Анабел стана сериозно.

— Наистина ли?

— Говорих с него по телефона. Ще вземе следващия самолет. Бихте ли приготвили стаята му?

— Разбира се — въздъхна Анабел. — Ако момчето прекарваше повече време въкъщи, мистър Робъртсън може би нямаше да получи сърдечен пристъп.

— Може би, но... — Кристин замълча. Неудобно ѝ бе да говори с Анабел по семейни въпроси. Жената поддържаше домакинството на къщата вече двадесет години, но въпреки това въпросът засягаше само вуйчо Бил и Андре. — Ще прескоча пак до болницата — продължи Кристин, — но за вечеря ще се върна. Вероятно към шест.

— Добре, мис Кристин. Моля, предайте на мистър Робъртсън най-добри пожелания от мен! Ще се моля за него!

При тези думи Анабел тъжно поклати посивялата си глава.

Кристин се върна в стаята си. Изведнъж се почувства ужасно изтощена. Напрежението през деня сякаш беше изчерпало защитните ѝ сили. Тя съблече якето си, закачи го в гардероба и се отпусна изморена на леглото. Пред очите ѝ още веднъж пробягнаха събитията от последните часове. Странно как бързо лети времето. Бяха минали само два часа, откакто беше прекрачила прага на „Елан“, където намери вуйчо си рухнал на пода. А после и това пътуване след линейката... Всичко бе като в кошмарен сън. И все пак се бе случило. Вуйчо Бил наистина бе получил инфаркт.

Горчива буца се надигна в гърлото ѝ. Кристин зарови лице във възглавницата, за да заглуши риданията си. Не можеше да понесе мисълта, че ще загуби човека, който ѝ бе донесъл толкова щастие в живота, който означаваше за нея повече от всеки друг.

— Моля те, Господи, не го изоставяй... — мълвеше тя. Кристин избърса очите си и се загледа безцелно през прозореца. Няколко минути по-късно вече спеше.

* * *

На следващия ден Кристин стана малко по-рано от обикновено. Закуси и хвърли един поглед върху бележника за предстоящи задачи. Въпреки че Бил имаше офис в града, той предпочиташе да урежда своите сделки в дома си.

— Така е по-удобно — беше й казал веднъж. — Защо да се мъча всяка сутрин с придвижването до офиса.

Затова и Кристин оставаше сутрин вкъщи, въпреки че офисът беше обзаведен много модерно.

Тя проведе няколко телефонни разговора и реши да прегледа пощата, която пощальонът донесе тъкмо когато бе приключила със закуската. После Кристин позвъни и до болницата. Казаха й, че състоянието на вуйчо й се подобрява и вероятно на следващия ден ще го изпишат. С въздишка на облекчение Кристин седна зад пишещата си машина. Пригответи се да отговаря на писмата, но телефонът иззвъня. От самолетната компания „Запад“ й съобщи, че Андре ще пристигне в четири часа на летище Форт Уърт в Далас. Кристин благодари на телефонистката и усмихната постави слушалката. Значи Андре все пак бе решил да я извести за часа на пристигането си. Вероятно бе разбрал, че ще е по-добре да го посрещнат. Пък и защо не? Мисълта, че ще те приветства едно засмяно, ведро лице, винаги събужда приятно усещане. Трябваше ли да го посрещне? Да, така веднага можеше да го закара в болницата, за да посети баща си. От друга страна, ако той не очакваше да бъде посрещнат, лесно можеше да се разминат в тълпата.

Кристин реши да се придържа към първоначалната им уговорка. Андре бе заявил по телефона, че ще пристигне директно вкъщи. Следователно трябваше да се съобрази с това.

Около единадесет часа тя подреди всички готови писма в една кошничка за пощальона и потегли към болницата. Бил седеше в леглото и разговаряше с една медицинска сестра. Той разтвори ръце и я прегърна:

— Радвам се, че те виждам, дете мое!

— И аз се радвам вуйчо — Кристин седна и го погледна критично. — Вече не си така блед!

— Чувствам се добре — увери я той. — Искам да се върна у дома.

— Трябва да останете тук още един ден, мистър Робъртсън — твърдо каза сестрата, докато вадеше таблетка в ръката си. — А сега вземете това хапче и се отпуснете назад! Трябва да си починете!

Бил глътна капсулата с гримаса на отвращение.

— Тези хора си мислят, че знаят всичко — обърна се той към Кристин, хвърляйки злобен поглед след сестрата, която бързо напусна стаята. Бил се засмя тихо. — Мисля, че и тя ме мрази — измърмори той. — Впрочем ти знаеш мнението ми за тях — сбирщина любопитни клюкарки, които настъпват със спринцовките и термометрите си и атакуват тялото ти.

Кристин не можа да сдържи смеха си. Явно, че човекът пред нея отново бе предишният ѝ вуйчо. Ведрото му настроение показваше, че състоянието му наистина се подобрява.

— Имам новини от Андре — съобщи му тя. — Пристига днес след обяд.

Бил Робъртсън кимна:

— Добре. Какво каза той по телефона?

— Не говори много. Само полюбопитства защо искаш да говориш с него.

— Така си и мислех — подсмихна се Бил. — Може би се опасява, че ще го лиша от наследство. Очаква го добра изненада, отсега ти го казвам. Впрочем теб също.

— Мен? — Кристин се взря в него с любопитство.

Той кимна:

— Да, но повече нищо няма да издам. Можеш да почакаш, както и Андре.

— Ти си един коварен стар мъж, но въпреки това аз те обичам! — каза тя и нежно стисна ръката му. Погледите им се срещнаха в нямо признание на обич един към друг. — Виждам, че скоро ще бъдеш напълно здрав.

— Разбира се, че ще бъда — повиши глас Бил. — Мен ако питаш, онова вчера не бе нищо друго, освен обикновено стомашно разстройство. Симона винаги, когато ядеше мексикански ястия, изпитваше такива болки. При това никога не получи сърдечен удар.

За миг по лицето му пробягна сянка на тъга — както винаги, когато си спомняше за Симона.

— Лекарят каза, че е било сърдечна недостатъчност — смърти го тя, — и в никакъв случай не бива да се правиш на герой. За в бъдеще трябва да работиш по-малко. Искам да си до мен още дълго време — добави Кристин и се опита да се усмихне.

— Ще бъда с теб, не се притеснявай! Но първо трябва да се погрижа да си намериш добър съпруг, преди да си отида — той се усмихна широко. — Нали няма да ме лишиш от удоволствието да те отведа до олтара?

— Но първо трябва да се влюбя.

— О, ще се влюбиш, не се бой. Щастливецът вече те очаква. При това може и да е наблизил — изрече тайнствено Бил. За момент погледът му се спря мълчаливо върху нея. — Знаеш ли, Кристин, ти наистина заслужаваш нещо повече!

Тя се размърда неспокойно на стола.

— Засега не бързам с това — отвърна му смутено. — Все още не съм намерила подходящия. Всички мъже са такива... — Кристин не успя да намери подходящите думи, за да изрази антипатията си към повечето млади мъже, с които се бе запознавала.

— Разбирам — Бил я гледаше, преизпълнен с обич. Тези тексасци май прекалено много се занаят по футбола.

— Не желая да свиря втора цигулка в живота на някой тексаски каубой — отвърна Кристин.

Бил Робъртсън не сдържа смеха си.

— Наистина не бих могъл да си те представя като жена на тексасец. Ти си нещо по-различно. Освен това е възможно един ден да живееш някъде другаде — например в Англия или Италия. Някъде, където ще се чувстваш по-добре.

— Защо говориш така, вуйчо Бил?

— Защото не си като другите жени. Ти умееш да долавяш красивите страни на живота, имаш усет към изкуството и културата, към всички онези неща, които красят домовете и музеите в Тексас благодарение на нашите пари. И все пак не е достатъчно да бъдеш заобиколена само от красиви предмети. Ти трябва да бъдеш сред хора, които мислят като теб. От няколко месеца насам разбрах, че това място не е за теб.

Кристин поруменя.

— Не е вярно. Тук съм много щастлива с теб!

— Щастлива да, но не и доволна, дете мое. Виждам го — засмя се той.

Кристин бе смутена. Изненада я колко правилно вуйчо ѝ бе разбрал ситуацията.

— Ти си много проникателен човек! — каза тя тихо.

— Виждаш ли? Не вярвам, че тук ще намериш някога подходящия мъж. Шансът ти е в Ню Йорк, в Лос Анжелос или в Европа. И той ще дойде, повярвай ми. Няма повече да те задържам в Далас.

— Какво искаш да кажеш? — изненада се Кристин. — Нямах намерение да ме изпъдиш, нали?

— Разбира се, че не, дете — Бил се засмя тихо и погали нежно ръката ѝ. — Искам да отворя за теб няколко врати, а ти ще избираш през коя да минеш... — той въздъхна. — А сега по-добре върви! Би ли посрещнала Андре?

Кристин поклати глава отрицателно:

— Каза ми по телефона, че ще пристигне направо вкъщи. Щом дойде, ще ти го доведе.

Бил махна с ръка:

— Не, недей! Утре ще ме изпишат и когато се прибера, ще се видим.

Кристин го погледна недоверчиво:

— Но ти така силно копнееш да го видиш отново!

— Е, да, но не бих искал Андре да остане с впечатлението, че старият господин лежи безпомощно в болничното легло и е на път да напусне този свят. Предай му да ме чака вкъщи. Утре пристигам. Тогава ще можем да се съберем при по-благоприятни условия, разбираш ме, нали?

— Ммм... да, разбирам, но...

— Направи го заради мен!

— Е, добре, както искаш — засмя се тя. — Винаги си налагал своето решение.

— Винаги само съм се опитвал да го направя — призна той.

— Знам.

Кристин се надигна и го целуна по бузата.

— В такъв случай ще се видим по-късно.

— Не, не, няма нужда да идваш повече днес. Сега трябва да се грижиш за Андре. Вечеряйте заедно, идете някъде, изобщо каквото пожелаеш. Но не идвай тук, чуваш ли?

— Щом така искаш...

— Болниците са неприветливи места. Пък и достатъчно е, че аз трябва да кисна тук. Затова ти остани вкъщи, утре рано се връщам.

— Е, добре. Пази се! Ако имаш нужда от нещо, звъни!

— Разбира се. Поздрави Анабел и ѝ кажи, че страшно ми липсват кулинарните ѝ чудесии — лицето му се изкриви в гримаса. — Болнична кухня, пфу, кошмар!

Той ѝ махна с ръка още веднъж, когато напускаше стаята. Потънала в мислите си, Кристин тръгна по улицата. Вуйчо Бил имаше право. Изумително бе с каква проникателност бе проникнал в съзнанието ѝ. Тя наистина не можеше да си представи как би прекарала живота си тук в Далас.

Все така замислена, Кристин прекрачи всекидневната и уморено се отпусна на един фотьойл.

— Здравей! Ти трябва да си Кристин!

Тя се сепна. В другия край на стаята зад кушетката стоеше едър млад мъж. Кристин веднага го позна.

— Андре!

— Изненадана ли си? — той ѝ подаде учтиво ръка. — Взех поранен самолет и пристигнах преди няколко минути — Андре я наблюдаваше внимателно. — Прието ли е роднините да се целуват, ако никога преди това не са се срещали? — той се наведе и Кристин усети парфюма му, когато устните му докоснаха бузата ѝ. — Така! — отдръпна се Андре. — С това привършихме формалностите — и добави, леко усмихнат: — Но ти изглеждаш съвсем замаяна!

Кристин направи усилие да запази самообладание. Седна.

— Аз... съм изненадана, че те намирам тук така неочаквано — рече тя смутено.

Пулсът ѝ се ускоряваше. „Велики Боже! Та той изглежда още по-добре, отколкото на снимките!“ — мислеше си тя. Погледът ѝ падна върху русата коса, която обвиваше главата му като лавров венец. „Руса коса, тъмни вежди, дълги извити мигли над невероятно сини очи. Висок, снажен, широкоплещест. О, Андре!“

— Как е баща ми?

— Добре — промълви тя. — Току-що бях при него.

— Може ли да го посетим сега?

Кристин поклати глава.

— Сега не бива.

— О, така ли? А защо? Бих искал да го видя, Кристин!

— Известно му е, но... — тя се поколеба. — Утре ще се завърне вкъщи и тогава ще говори с теб.

Андре прехапа устни.

— Ако знаех, нямаше да бързам толкова — измърмори той ядосано.

— Не му се сърди! — помоли го Кристин. — Сигурна съм, че много ще се зарадва да те види отново. Той... той през цялото време говори за теб.

— Не се и съмнявам — отвърна Андре иронично.

— Вуйчо Бил ми каза, че иска да се срещнете тук — продължи тя. — Той ненавижда болниците. А и ти трябва да се съгласиш, че там е ужасно скучно. Ще му бъде много по-приятно, ако се съберем тук, вкъщи, където ще се чувства удобно.

— Значи старият отново е онзи хаплив бизнесмен, така ли? — Андре запали цигара и жадно пое дима ѝ. — Винаги е налагал своята воля. Явно не ми остава друго, освен да чакам — той се помъчи да се усмихне. — Знаеш ли нещо относно промените по завещанието, които иска да обсъдим?

— Не, казах ти още по телефона.

— Хм. Наистина съм любопитен. Досега татко никога не ми е споменавал нещо за това.

— На мен също — вметна Кристин. — В такъв случай и двамата ще трябва да почакаме до утре.

Андре я погледна въпросително:

— Не предполагам, че това засяга и теб.

— Аз уреждам всичките му сделки — отвърна тя остро — и вероятно ще трябва да водя записки по време на разговора.

— Не съм толкова сигурен — погледът му се плъзна по тялото ѝ. — Трябва да призная, че наистина си хубава! — смени той темата.

Кристин се изчерви.

— Благодаря! Същото мога да кажа и за теб.

Андре сви равнодушно рамене.

— Заслугата е на майка ми.

— Знам. Виждам приликата. Косата ѝ беше по-тъмна от твоята, но иначе...

Той поглади къдриците си.

— Това е от слънцето. Доста време прекарвам на плажа.

— Да, вуйчо Бил вече ми каза. Имаш яхта, нали?

Андре кимна:

— В Кан всеки притежава яхта. С други думи, всеки, който може да си го позволи — добави той със суха усмивка.

— С „други думи“ богатият — тонът на Кристин се изостри неочаквано. Миролюбивото ѝ отстъпчиво сърце се разгневи. Не ѝ допадна това, че Андре я сметна за наивна.

— Ако имаш пари, можеш да се озовеш направо в кръга на богатите. Поне в Европа е така. Там хората са с много по-високо класово съзнание от вас, тексасците.

— Аз не съм тексаска — поправи го тя бързо. — В момента само живея тук.

— Кое то за теб не е недостатък.

Кристин пропусна край ушите си язвителния му тон.

— Израснах на източния бряг — продължи тя. — Тук живея, откакто родителите ми...

— Запознат съм с историята ти — прекъсна я той, след което се протегна и сложи ръце зад главата си. — Много съм изморен, Кристин. Ако нямаш нищо против, ще си легна малко. Промяната ми причинява главоболие.

— Чувала съм, че много хора страдат от това.

— Ужасно е.

— Стаята ти е готова — отбеляза тя хладно. — Да те събудя ли за вечеря?

— Да, ако обичаш! Може би по-късно ще излезем — Андре замълча. — Всъщност защо не отидем някъде да вечеряме заедно? Това ще спести труда на Анабел край печката.

— Благодаря, с удоволствие!

Кристин погледна след него, когато той напусна стаята. Движенията му бяха изпълнени с грацията на котка. Във всекидневната остана беглият лъх на одеколona му, а в съзнанието на

Кристин — незаличимата картина на впечатляващата му поява. Тя не можеше да отрече, че въпреки ексцентричния вид го намираше привлекателен. Отново се хвана, че мисли за изминалите месеци и за безкрайните си мечти, свързани с Андре. Беше си представяла как е с него на Ривиерата или на плажа, или как танцуват заедно в казиното в Кан, или... Кристин тръсна глава и се смъмри за дръзките си блянове. Как можеше да бъде толкова глупава и да мисли за подобни неща! Повече от явно бе, че той ни най-малко не се интересуваше от нея. Съдейки по начина, по който разговаряха, Андре явно я смяташе за селянка. Но тя нямаше намерение да му пада на колене само защото бе толкова опитен и при това член на Клуба на богатите. В крайна сметка бе само един мъж и Кристин сметна, че малко повече скромност и културно поведение едва ли биха му навредили. Учудващо бе и лошото му отношение към Бил. Искаше да посети баща си, а в същото време...

Тя сви рамене, стана и се запъти към кухнята. Анабел както винаги бе заета.

— Наистина е прекрасно, че мистър Андре се завърна отново — каза тя със задоволство.

— Ооо! — Кристин я погледна учудено. — Имах чувството, че не го харесвате особено.

— Не е съвсем така, мис Кристин. Намирам само, че трябва да остава по-дълго вкъщи при баща си, но все пак... — тя се засмя. — Той наистина изглежда добре, нали? Боже мой! Обзалагам се, че всички жени си губят ума по него! — Анабел стана сериозна. — Сякаш е одрал кожата на майка си.

Кристин кимна:

— Да, и аз смятам така.

— Когато го видях последния път преди няколко години, по нещо ми напомни за баща си. Но сега... — тя поклати глава и се подсмихна замислено. — Като че ли лицето му се е преродило. Едно хубаво лице... — Анабел погледна Кристин внимателно. — Бъдете предпазлива! Чувала съм, че разбивал всички женски сърца.

— О, Анабел, стига вече — Кристин не можа да сдържи смеха си. — Впрочем, той ме покани на вечеря, така че няма нужда да приготвяте нищо.

— Не може да бъде! Тъкмо бях запланувала...

— По-добре си починете! Утре сутринта ще изпишат мистър Робъртсън от болницата. Аз ще го взема и вечерта всички ще се нахраним тук.

— Е, добре. Ще приготвя агнешко печено — това е любимото му ястие.

— Не звучи лошо.

— А къде е мистър Андре сега? Тук ли ще обядвате?

— Легна да си почине за няколко часа. Що се отнася до мен, искам само един сандвич с шунка и салата.

— Добре, ще ви донеса.

Кристин изчезна в кабинета. Докато подреждаше някакви книжа, мислите ѝ бяха при Андре. Беше ѝ интересно да научи нещо повече за него. Дали наистина бе повърхностният плейбой, за какъвто го смяташе досега? Или бе способен на дълбоки чувства? И другото важно нещо — как ли щеше да се отнася с нея, като се опознаеха по-добре? Беше споменал, че е красива, но това го беше чувала неведнъж и от други. Пък и несъмнено това не бе първият комплимент от такъв тип, с който Андре удостояваше една жена. Чисто и просто обикновен комплимент. Но бе изключено да гледа на нея като на поредна кандидатка за списъка си от жени, нали? Нищо чудно...

Изведнъж ѝ хрумна, че една евентуална връзка между тях не би ѝ навредила с нищо. Андре не бе син на Бил. Това означаваше, че не са кръвни роднини, дори ако целият свят ги смяташе за братовчед и братовчедка! „Не бъди глупачка! — смъмри се тя. — Та ние току-що се запознахме!“ Ако той се надяваше между двамата да възникне някаква по-тясна връзка, трябваше да внесе повече романтика и очарование. И не само това — когато Кристин си спомни ироничните му забележки, реши, че едно по-високомерно държание от нейна страна не би било излишно. Може пък да се дължи на умората му от дългия път. В такъв случай на вечеря може би щеше да подобри отношението си към нея. Кристин се надяваше да е така. При това много.

„А сега стига! Държиш се като влюбена хлапачка! Дори и да е бленуваният мъж, когото мечтаеш да срещнеш, какво от това? — питаше се тя. — Външният вид не е всичко. И все пак...“

Кристин се опита да потисне противоречивите чувства, които я бяха обзели. Не трябваше така лесно да се предава! Тя се концентрира върху работата си. Това все още бе най-доброто лекарство против

сърдечни болки от всякакъв вид! Но мислите ѝ не се подчиняваха така лесно. Отново и отново ѝ се изплъзваха. Накрая Кристин сграбчи отчаяно снимката върху бюрото на Бил и я обърна, за да не я вижда повече. Така!

„Сега трябва да запазиш спокойствие!“ — мислеше си тя и с нова сила се залови за работа. Но въпреки това образът му отново изплуваше пред очите ѝ. Накрая Кристин се отказа, качи се в стаята си, облече си банския костюм и се отправи към басейна. Двадесет пъти преплува цялата му дължина, преди да капне от умора. После се излегна на слънце. Кристин затвори очи с надеждата, че лъчите му ще погълнат не само водните капки по тялото ѝ, а и всичките ѝ грижи.

* * *

Кристин седеше във всекидневната и си пийваше шери, когато Андре слезе. Бе го събудила в шест. Направи ѝ впечатление, че му бе необходим цял час, докато се освежи и облече. Но чакането си струваше — ако преди, в непретенциозния си панталон и спортно яке, с които бе пътувал, изглеждаше впечатляващо, то видът му сега бе просто поразяващ. Носеше тъмносин костюм, чиито фини, светлосини ивици пасваха с цвета на очите му. На бялата риза бе сложил цветна вратовръзка, а маншетите се подаваха от ръкавите на сакото. Погледът на Кристин се спря на копчетата му за ръкави, които явно бяха от платина — малки и изящни. Елегантни обувки придаваха на картината завършен вид.

— Изглеждаш прекрасно! — отбеляза тя.

— Ти също! — той си наля шери. В тона му сега нямаше и следа от онзи цинизъм, с който се отнасяше към нея неотдавна. Очевидно сънят бе направил необходимото.

Кристин бе положила особени старания за външния си вид, защото интуитивно усещаше, че и той ще е облечен добре. Бе облякла черна рокля и подходящи към нея обувки, които подчертаваха прелестите на добре оформените ѝ крака. Единственото ѝ украшение беше перлената огърлица, която вуйчо ѝ Бил ѝ бе подарил. Изглеждаше елегантна и ефектна. Двамата бяха изключително красива двойка, след която хората щяха да се обръщат. Предположението на Кристин се оправда.

Час по-късно двамата прекрачиха прага на венецианската зала на хотел Феърмонт в центъра на Далас. Кристин бе горда от факта, че я придружава така добре сложен и с толкова вкус облечен мъж като Андре. Никак не бе чудно, че толкова погледи се устремиха към тях, когато метр д'отелът им предложи маса до самата сцена. Това бе любимото място на Кристин, което тя и тази вечер бе резервирала. Тъй като беше редовна клиентка, молбата ѝ бе незабавно изпълнена — едно от множествата дребни предимства, които носеше роднинството ѝ с Бил Робъртсън. В Далас имената бяха от голямо значение.

Поръчаха си аперитив и свободно се облегнаха назад. Андре я погледна усмихнат.

— Трябва да ти се извиня за грубото си държане днес! — каза той уж между другото. — Бях ужасно изморен.

— Простено ти е.

Кристин твърдо бе решила да не нарушава вътрешното си равновесие заради него, каквото и да ѝ говореше. Тя се чувстваше приятно отпусната и в добро настроение. Шампанското бе превъзходно. Даже Андре не можа да скрие изненадата си.

— Човек може да помисли, че се намираме в Ница или Кан. Тук наистина е изискано.

— И скъпо — добави Кристин.

— Така ли...? — сви рамене той. — В днешно време всички добри ресторанти са скъпи — Андре взе менюто. — Какво ще желаеш?

— Разчитам изцяло на твоя вкус — отвърна небрежно тя. — Вече съм опитала от всичко и трябва да призная, че всичко ми харесва.

Той я погледна въпросително.

— Често ли идваш тук?

— Да, доста често.

— С... — Андре се поколеба за миг — с някой мъж ли?

— С твоя баща. Доставя му удоволствие да води партньорите си тук и да ги впечатлява. Особено ако идват от друго място. Според него това е един от малкото ресторанти в Тексас, където човек може добре да се нахрани и да бъде любезно обслужен.

— Хм, звучи ми така, сякаш баща ми много си пада по Тексас.

— Никога не съм забелязала в него подобен патриотизъм. Често сме си говорили за това — имам предвид Тексас. Винаги съм си мислила, че вуйчо Бил отдавна би напуснал града, ако сделките му не го задържаха тук.

— Вярно е. На времето, когато още бях дете, майка ми искаше да се върнем във Франция. Но... бизнесът преди всичко — Андре я погледна с любопитство. — Каж ми, Кристин, как така се пресели тук, в Далас?

— Той ме помоли за това.

— Но... все пак ти сигурно си имала и други планове за живота си, освен да му станеш частна секретарка?

— Отначало възнамерявах да се занимавам с реклама, но след като разбрах колко е трудна тази работа, се отказах. После родителите ми починаха — тя сви рамене. — Беше ужасно... Тогава баща ти ми предложи да дойда тук за известно време, за да преодолея шока. Когато ме покани да работя за него, веднага се съгласих, мислех, че това може да е много интересно. Между другото трябва да призная, че харесвам работата си. Освен това за мен е удоволствие да бъда с вуйчо Бил. Той е чудесен мъж. Винаги съм го харесвала.

Андре кимна.

— Бива си го — съгласи се той.

Кристин замислено отпи от шампанското.

— Животът ми тук доста се отличава от онзи, който водих преди. И както баща ти обича да казва, в този град има много неща, но все нещо липсва. Винаги е така — нищо не е съвършено. Невъзможно е да се намери кътче на земята, където всичко да е сто процента наред — тя го погледна внимателно. — Сигурно и в Европа има неща, които не ти харесват?

— Естествено. Убеден съм, че щях да намразя Франция, ако не говорех френски. В противен случай бих се чувствал като повечето американци, които отиват там да прекарат отпуската си и се сблъскват с куп трудности, докато се разберат — Андре се засмя. — Французите не изпитват особени симпатии към американците — призна той, — но ги търпят заради парите им.

Кристин се усмихна.

— Странно признание. Мислех, че обожаваш Франция.

— И това е вярно, защото за щастие успях да свикна, както е направил и татко в Далас. Той остана тук заради сделките си. Ако не беше така, сигурно отдавна щеше да се е преселил в Европа, което впрочем майка ми винаги е желала.

— Не съм много сигурна. Всъщност той е един изключително реалистичен и трезв човек, изцяло погълнат от работата си. Вуйчо Бил например никога не би прекарал цял ден, лежейки в някоя яхта в Кан — тя хвърли към Андре многозначителен поглед. — Това не е в стила му. По-важно за него е да поддържа тялото и духа си. Мисля, че затова, въпреки възрастта си, изглежда все така млад.

Андре се засмя тихо.

— С други думи, не би могъл да живее като мен — Кристин не отговори, само кимна утвърдително. — Тогава чуй какво ще ти кажа — продължи той рязко. — Татко се отнася критично към мен само защото не останах вкъщи и не поех работата му. Можеш да ми вярваш — не си пиляе времето напразно на плажа.

— А в такъв случай с какво го запълваш?

— Създавам контакти. Както в Тексас много бизнес контакти се създават на приемите, във Франция същите възникват често и на плажа. Запознаваш се с някои хора и докато се усетиш, вече си сключил сделка.

— Например?

— О, това засяга всичко, което буди интерес и носи печалба. Пък и в крайна сметка, най-важното нещо във всяка професия днес е именно печалбата.

— Но... — Кристин се поколеба. — Не предполагах, че парите те интересуват толкова много.

— Защо?

— Защото притежаваш повече, отколкото би могъл да похарчиш.

Андре се засмя високо:

— Изглежда имаш доста лошо мнение за мен — каза той, — но, повярвай ми, богатството не е причина, за да не работя.

— Защо тогава не го правиш?

— Защо не работя ли?

Той я наблюдаваше с любопитство.

— А ти откъде знаеш, че не работя?

Кристин се въртеше нервно на стола си.

— Винаги съм имала впечатлението, че прекарваш по-голямата част от времето си на плажа, в казиното и...

— И че оставям на произвола на съдбата един добър мъж, нали? — той се разсмя. — Това е само една част от моя живот, Кристин.

— Така ли?

— Е, известно време се забавлявах в Клуба на богатите, но винаги с една определена цел — Андре стана сериозен. — Много са пътищата, които водят към успеха. Татко избра трудния, докато аз мисля, че съм открил по-приятни възможности, макар и те понякога да изискват много усилия и обмисляне.

— Означава ли това, че не искаш да поемеш работата на баща си?

— Не, не, твърдо не, но ме интересуват в по-голяма степен областите, в които спечелените от него пари могат да бъдат вложени по-нататък, и при това без проблемите, които носи със себе си петролният бизнес.

— Проблеми? Какво имаш предвид? — Кристин го погледна любопитно. — Нефтът е енергия, а тя винаги е била нужна.

— Да, но запасите се изчерпват, а за откриването на нови нефтени находища са необходими все повече средства. Все по-често се случва за един сондаж да се вложат куп пари и след това да се установи, че на въпросното място няма нефт, при което милиони долари отиват на вятъра. Всичко това е твърде рисковано и несигурно. Единственото разумно нещо според мен е да се търсят методи, предлагащи по-малко рискове.

— Разбирам.

— Вече ти стана ясно, нали? — той се наведе и я погледна сериозно. — Татко ми е разказвал, че си много хитра. В такъв случай трябва да си разбрала, че нефтопроизводството крие много рискове.

Кристин кимна.

— Наистина, но никога не ми е минавало и през ум, че баща ти ще преотстъпи тази работа току-така на някой друг.

— Разбира се, че не. Татко вече доста време е в този занаят. Дълбоко в сърцето си всички търсачи на нефт са играчи. Възбужда ги мисълта за някой нов сондаж и постоянно хранят надежда, че ще открият огромно находище. Винаги е било така в Тексас. Тук всичко се върти само около големия удар с нефта. Това е и една от причините да изчезна от страната.

Кристин свъси вежди.

— Чух, че си напуснал колежа и оттогава безделничиш в Европа. Лицето на Андре стана сериозно.

— Не е съвсем така. Признавам, че напуснах преждевременно колежа, но едва след като говорих за това с майка си. Тя одобри решението ми. Според нея от живота бих могъл да науча най-малко също толкова, колкото и в колежа. И се оказа права.

— Но ако не бяха парите на баща ти, щеше да бъдеш принуден да работиш като всички останали.

Той кимна.

— Да допуснем, че е така, но все пак не съм го молил за пари. Още при раждането ми двамата с майка ми са открили сметка на мое име. Аз умно вложих тези средства, можеш да ми вярваш, макар татко да смята, че е невъзможно. Запознах се с влиятелни хора и научих какво е необходимо, за да успееш в големия бизнес. Оказа се, че съществуват много добри професии, които нямат нищо общо с петрола — добави Андре с иронична усмивка.

— Значи работиш по някакъв проект?

— Не пряко. Но се надявам, че това скоро ще се уреди. Татко нищо не знае относно този план, затова все още ме смята за изгубения син, който няма нито умения, нито амбицията да му помага — Андре замълча за момент. — Останах с впечатлението, че споделяш неговото мнение.

— Нищо подобно. Съвсем бегло те познавам.

— Но това, което чу от мен, не бяха празни приказки.

Кристин кимна.

— Вярвам ти. Но винаги съм готова да обмисля становището си, ако се окаже, че съм се заблудила.

— Така ли било! Значи ли това, че трябва да се обоснова още веднъж?

— Не повече от всеки друг.

Погледите им се срещнаха. Сърцето на Кристин трепна. Не можеше да се отрече, че личността му силно я привличаше. Особено в моменти като този, когато разговорът им ставаше по-интимен. Кристин знаеше, че не би могла да се състезава с него по остроумие и интелект. Андре бе контактувал с хора, за които тя само беше слушала. Той бе с няколко години по-възрастен от нея. Впрочем нормално е една жена да се среща с мъж, който е с пет или десет години по-възрастен. Тя никога не бе мислила за това, но сега сметна, че си струва да погледне на въпроса по-сериозно. Нали някой все пак трябваше да управлява кораба на брака... Брак! Какво за бога я наведе на подобни мисли? Кристин се върна към действителността. Андре все още говореше:

— Предполагам, че скоро ще си промениш мнението за мен. Така става с повечето жени, но след като ме опознаят по-добре — добави той с насмешка.

Кристин го погледна с упрек:

— Сигурно в живота ти е имало много жени.

— Вярно е — отвърна той равнодушно. — Като започнеш от продавачката и стигнеш до графинята.

— О! — Кристин вирна брадичката си. — Спести ми, ако обичаш, подробности около завоеванията си.

Андре се засмя тихо.

— Извинявай — измърмори той, — но наистина нямах такова намерение. Само ти казах истината. Мисля, че така е по-добре, отколкото да го увъртам.

— Може би, но някои неща все пак трябва да се премълчават.

— Говориш също като онези набожни тексаски матрони, които предпочитат всичко да е скрито-покрито.

— Съвсем не. Дори разполагам с голяма лична свобода.

— Тогава защо се ядоса, когато ти споменах за „завоеванията“ си, както ти ги нарече?

— Престани да си играеш с мен, Андре! Вече не съм дете!

— В такъв случай и ти престани да се държиш така! — той се обърна към келнера, който се приближаваше към тях, за да приеме поръчката им.

— Един момент! — погледът на Андре пробягна по менюто. — Патешко печено не звучи лошо. Какво ще кажеш за това, Кристин?

Тя кимна мълчаливо.

— Добре, значи ще вземем патица. Също и салата. Освен това коктейл от омари. Донесете ни и бутилка рейнско вино, много ще подхожда.

Келнерът изчезна. В този момент оркестърът изсвири „туш“. Всякакъв разговор стана невъзможен. От микрофона се разнесе гласът на водещия:

— Дами и господа! Щастливи сме да ви представим и тази вечер една звезда. Познавате я от филмите, от Бродуей и от концертите ѝ в страната... Рита Морено!

Завесата се вдигна и под светлината на прожекторите блесна с поразяващата си красота латиноамериканската певица. Тя грациозно застана на сцената, благодари за бурните овации и запя. Кристин разпозна една песен от „Уестсайдска история“.

Андре и Кристин се облегнаха назад, наслаждавайки се на прекрасното изпълнение. Когато мис Морено се скри зад кулисите, бе

изминал цял час. Двамата бяха приключили с яденето и пиеха кафе. Кристин се чувстваше приятно отпусната. Споменът за лекото спречкване с Андре бе избледнял и тя твърдо реши да избягва всякакви намеци и забележки, които биха могли да доведат до по-нататъшни конфликти.

— Искаш ли да танцуваш?

— С удоволствие!

Кристин му подаде ръка и тръгнаха към дансинга.

Андре танцуваше добре. Тя чувстваше силата, която струеше от ръцете му. Сърцето ѝ биеше по-бързо от обикновено. Височината му бе много подходяща за ръста ѝ — стигаше точно до раменете му. „Една идеална двойка!“ — мислеше си Кристин със задоволство и се наслаждаваше на завистливите погледи на другите жени.

Когато мелодията свърши, Андре отведе Кристин отново до масата им.

— Ще ми кажеш ли, че съм ужасен кавалер, ако ти предложи вече да се прибираме? — попита я. — Страшно съм изморен.

— Разбира се, че няма.

Той се засмя малко смутено.

— Обикновено са ми нужди един или два дена, докато свикна с промяната — добави. — Понякога се питам дали си струва изобщо да пътувам.

Андре извади пачка банкноти от джоба си, хвърли няколко върху масата за келнера и изведе Кристин навън. Докато чакаха да дойде колата им, Кристин продължи разговора:

— Когато реша да пътувам, предпочитам с кораб. Не мога да си представя нищо по-хубаво от едно спокойно пътуване по море.

— Да, имаш право — съгласи се Андре, — това е и една от причините да имам яхта. Често пътувам с нея до Монако или Ница. Не съм голям почитател на полетите.

— Аз също.

— Била ли си някога в Европа?

Кристин поклати глава:

— Не, но с удоволствие бих наваксала пропуснатото.

— Накарай татко да те прати за един месец там. Ще ти покажа всичко — Андре ѝ отвори вратата на колата. — Сигурен съм, че ще ти хареса.

— Надявам се — отвърна тя.

След малко потеглиха по магистралата към къщи. Кристин се отпусна назад и въздъхна. Опря главата си на рамото на Андре и се загледа в профила му.

Той ѝ хвърли един бегъл поглед. Лека усмивка заигра върху устните му:

— Добре ли се чувстваш?

— Да, много. Благодаря ти, Андре! Чудесно се забавлявах тази вечер. Ти си чудесен партньор!

— Не го чувам за първи път.

— Непременно ли трябваше да кажеш това?

Андре я погледна изпитателно, но веднага отклони погледа си.

— Струва ми се, че си твърде чувствителна, а това засяга начина ми на живот — каза той замислено. — Щеше ли да ти е по-добре, ако се държах като тези грубияни от Тексас?

Кристин поруменя.

— Не, разбира се, но имам чувството, че си прекалено самонадеян.

— Съжалявам, не исках да прозвучи така! — Андре въздъхна. — Честно казано, изморен съм не само от полета, но и от неизвестността за какво татко иска да говори с мен. Само зная, че е свързано със завещанието му. Имам чувството, че се опасява да не умре.

— Не е вярно — отвърна светкавично Кристин. — Той ще оздравее. Моля те, не говори за това, Андре! Особено пред него!

— Разбира се, че няма. Но защо трябваше да ме вика чак тук? Можеше да ми се обади по телефона или да ми пише.

— И аз не знам. Не е говорил с мен за това.

— Нали каза, че се грижиш за всичките му сделки? — пристигнаха и Андре спря колата.

— Вярно е, но по този въпрос той почти нищо не е споделял с мен. Все пак съм само негова секретарка.

— Глупости! Ти принадлежиш към семейството.

— Въпреки това нищо не ми е казвал, Андре!

Кристин слезе.

— И двамата ще узнаем утре.

Тръгнаха към къщи.

— Искаш ли да пийнем нещо? — погледна я въпросително Андре, когато влязоха в хола.

— Не, благодаря, отивам да спя. Вечерта беше прекрасна, Андре! — тя погали леко ръката му. — Още веднъж ти благодаря!

Преди Кристин да разбере какво става, той я прегърна. Устните му я докоснаха нежно. Тя инстинктивно се притисна до него. Целувката им бе топла, чувствена. После Кристин се освободи от обятията му и двамата мълчаливо се вгледаха в очите си.

— Не само си хубава — промълви тихо той, — но и се целуваш добре.

Андре понечи отново да я целуне, но тя се обърна рязко настрани.

— Да не се увличаме, за да не сбъркаме! — Кристин му обърна гръб и тръгна нагоре по стълбата.

Той я последва бавно до спалнята ѝ.

— Съгласен съм!

— Лека нощ, Андре!

— Лека нощ!

Тя затвори вратата след себе си и се облегна на стената. Сърцето ѝ биеше лудо. Все още усещаше неговите устни върху своите. Въздишайки, Кристин се съблече и легна в леглото. Пред очите ѝ постоянно изплуваше образът на Андре. Мина доста време, докато заспи.

* * *

На сутринта Кристин се събуди рано. Обикновено ставаше към 7 часа, за да може спокойно да се облече и да закуси, преди да се залови за работа. Бил Робъртсън не ѝ беше определил строго работно време. Често ѝ се случваше да придружава него и клиентите му, поради което нерядко се прибираше след полунощ. В такива случаи на следващия ден и двамата си поспиваха повечко и започваха работата по-късно.

Кристин предпочиташе да започне деня отрано, защото така се чувстваше по-бодра и вършеше задълженията си с по-голяма амбиция. Но тази сутрин се събуди преди шест. Птиците пееха, а небето бе по-синьо от обикновено. Мислите ѝ се върнаха към предишната вечер. Протегна се блажено. Сладка тръпка пробягна по тялото ѝ, обзе я същото онова чувство, което изпита при целувката с Андре. Да, той я бе целунал! И това не бе традиционната целувка между роднини! Устните му издаваха желание и страст и тя напълно бе пленена от магията на неговото докосване...

Кристин се сгуши във възглавницата си и се почувства приятно отпусната и разнежена. Да, тя беше и разглезена, но не в лошия смисъл. Великодушието на вуйчо Бил разпали обичта ѝ към него. Той можеше да си позволи да я глези, защото тя умееше да цени вниманието му. Кристин никога и за нищо не разчиташе на случайността. Тя прекрасно осъзнаваше, че не би могло да продължава вечно така. Все някой ден щеше да напусне голямата къща на брега на езерото и да тръгне по нов път в живота — сама или може би заедно с дълго бленувания мъж на мечтите си. Знаеше, че той трябва да изглежда като Андре. А защо пък да не бъде самият той!

Не, невъзможно! Това бе изключено поради най-различни причини. Не на последно място и заради това, че Андре вероятно бе свикнал със съвсем други тип жени и едва ли някога би се задоволил с нея. „Забрави цялата тази работа! — заповяда си тя. — Той не е мъж за теб!“

Кристин хвърли поглед към будилника си. Шест и половина! Тя отметна завивката и се запъти към прозореца, за да влезе малко свеж въздух в стаята. Затвори очи и вдиша дълбоко. Изведнъж долови шум

отдолу. С любопитство погледна натам. Някой се изкачваше към басейна. Отначало ѝ хрумна, че може да е някой крадец. Нерядко се случваше луксозните вили да бъдат посещавани от крадци и скитници. Кристин погледна втори път към загадъчната фигура и тихо възкликна: „Андре!“

Той се появи иззад храста и тя установи, че носи най-плитките плувки, които бе виждала някога. При това имаха телесен цвят, така че Кристин едва ги забелязваше. Не можеше да отрече, че му отиват. Тялото му беше съвършено. Бе тренирано, мускулесто и с приятен тен. Кристин не можа да откъсне поглед от него, докато не изчезна зад стената, която ограждаше басейна. Дали да слезе и тя? Защо не? Андре не подозираше, че го е видяла от прозореца си. „Би могла да се получи една от онези неочаквани срещи, от които се ражда «голямата любов» — си мислеше тя и се подсмиваше. — Престани! — заповяда си Кристин. — Държиш се като глупава хлапачка!“

Тя изтича възбудена в банята, за да обуе бикините си. След това грабна една кърпа и забърза надолу по стълбите. Къщата изглеждаше съвсем пуста. Не се виждаше жива душа. Кристин се запъти към басейна. Когато отвори желязната врата, чу шум откъм водата. Сърцето ѝ замря, като видя Андре да плува. Тя хвърли кърпата си върху един стол и пристъпи към ръба на басейна. Андре тъкмо бе стигнал дълбокия край и спря да си отдъхне. Беше обърнат с гръб към нея и се подпираше уморен с лакти на ръба.

Кристин се усмихна лукаво и се затича безшумно на пръсти, докато се озова зад него. Пое дълбоко въздух, подскочи високо, сви колене под брадичката си и ги обгърна с ръце. Гмурна се точно пред Андре. Чу се плясък и водата се разплиска ужасно. За миг той изчезна под водата. Кристин чу изненадания му вик и се изкиска доволна. Когато се появи на повърхността, го видя как задъхано гълта въздух. Тя се разсмя високо.

— О, Андре!

Погледите им се срещнаха.

— Ах ти, малка вещице! — той заплува към нея.

Кристин се опита да избяга, но Андре беше по-бърз. Усети ръката му върху главата си и след няколко секунди той я натисна под водата. Въпреки съпротивата ѝ Андре не престана, докато Кристин не нагълта вода. Едва тогава я пусна. Тя пръхтеше и дишаше тежко.

— Това стига ли ти? — попита я той мрачно.

Кристин кимна.

— Имаш късмет, че не те удавих — продължи Андре. Той все още я стискаше здраво за ръката. — Трябваше да го сторя, би било хубаво отмъщение.

Тя не можа да сдържи смеха си.

— Длъжни сме да потискаме вътрешните си изблици — добави наставнически той, — но... понякога е невъзможно — Андре я придърпа в обятията си. Неговите устни откриха нейните...

Ако първата целувка накара Кристин да почувства, че ѝ се завива свят, то втората я възбуди докрай. Допирът на почти голото му тяло накара дъхът ѝ да секне. Тя усещаше хълбоците му до своите, чувстваше силата на ръцете му. Кристин потръпваше от възбуда и желание. Едва когато усети, че движенията му стават по-настойтелни, тя го отблъсна от себе си.

— Престани!

— Защо? — попита той равнодушно. — На теб също ти беше приятно.

Кристин се опита да възвърне самообладанието си. Андре не биваше да забележи, че го бе разклатил с нежността си.

— Ела! — каза му бодро тя. — Ще се състезаваме!

Въпреки няколкото метра преднина в нейна полза, той скоро я настигна. Със самодоволен израз на лицето я изпревари и вече я чакаше, когато Кристин достигна отсрещния край. Андре излезе от водата и я загледа със снизхождение.

— Окей, признавам, че си добър плувец — изпъшка тя и се просна изтощена на ръба на басейна.

— И ти не плуваш лошо — той легна до нея. — Трябва само да се упражняваш повече. Имам едно предложение: ще накарам татко да ти даде няколко седмици отпуск. Можеш да дойдеш с мен в Кан — ще ти предам няколко урока по плуване.

— О, да, разбира се! — погледна го Кристин иронично. — Предполагам, че ще живеем на твоята яхта?

Андре кимна.

— Защо не? Тя е много удобна. Често живея на палубата ѝ — когато ми сменят тапетите например.

— Мога да си го представя! Чела съм доста за прочутите корабни фиести! — подхвърли тя.

Той се засмя тихо.

— Като си помисля, че никога не си била във Франция, трябва да призная, че знаеш изненадващо много за страната — клъвна я Андре.

— Четох за нея.

— Всичко това е комунистическа пропаганда! — в очите му блесна пламъче на задоволство. — В действителност животът там не е толкова покварен, както го описват в списанията. Фактът, че жените в Сан Тропе плуват голи, все още не означава, че лягат под път и над път, с когото им падне. Точно обратното, в това отношение французите са доста резервирани. До интимност се стига само в жилището. Само американците обичат да излагат чувствата си на показ.

— В такъв случай трябва да има нещо френско в кръвта ми — Кристин задиша по-спокойно след лудата надпревара. — Всъщност аз съм човек с доста задръжки — тя стана.

Андре се обърна по гръб, смеейки се, и вдигна очи към нея.

— Целувката ти бе всичко, но не и задръжка — каза ѝ закачливо той.

— Аз... Аз просто не бях на себе си — заоправдава се тя. — Дойде ми неочаквано. Не съм свикнала да ме изненадват така.

— Ооо! А как тогава те изненадват?

— Никак.

— Това трябва да е страшно изморително. Винаги ли ти трябва да правиш първата крачка?

— Не, разбира се, че не. Но... — Кристин млъкна, погледът му я обърка. — Ооо, Андре, престани! Присъствието ти ме кара да се чувствам като селянка, а аз съвсем не съм такава. Но когато ме погледнеш така...

Той взе ръката ѝ.

— Не си никаква селянка, Кристин — промълви тихо. — Ти си една много интелигентна млада жена, при това и много красива. Ако знаех това, отдавна щях да съм се завърнал от Франция, повярвай ми!

— Така ли?

Кристин усети как сърцето ѝ отново започна да бие лудо.

— Сериозно ти говоря — Андре седна по-близо до нея. — Изглежда си мислиш, че ме интересуват единствено онези

повърхностни, егоистични жени, които се разхождат нагоре-надолу пред хотел Карлтън в очакване на някой богат мъж. Наистина ли вярваш, че това е типът жена, който ме интересува?

— Аз... не знам. Все още не съм мислила...

— Е, тогава помисли си сега. Нима ме смяташ за мъж, който търси само леки, блудкави приключения? И нима помисли, че възнамерявам да направя подобно нещо с теб, когато те поканих да дойдеш с мен във Франция?

— Разбира се, че не. Но в крайна сметка сме роднини и този вид отношения никак не ни подхожда. В това число и целувките ти.

— Но роднинската ни връзка не е кръвна, знаеш го. Или татко е пропуснал да ти каже?

Кристин виждаше, че няма смисъл да лъже. Не я биваше за това. Тя кимна бавно.

— Да, каза ми — отвърна тя и сведе очи.

— Е? А каза ли ти какво мисли за мен?

— Да, че въпреки всичко си негов син.

— Знам това и съм съгласен с него. А що се отнася до нас двамата, този факт от значение ли е?

— Само ако... — Кристин се поколеба. — Само ако между нас се получи нещо — довърши тя накрая. — Но това е малко вероятно.

— Защо?

— Ако имаше намерение да се обвързваш с някого, щеше да го сториш отдавна.

Андре се изсмя високо.

— Ето ти ги отново прозаичните представи за морал в Тексас! В случай че един мъж на тридесет все още не се е оженил, то той или изобщо не се интересува от жени, или е някой жаден за приключения Дон Жуан, който търси само повърхностни забавления и нищо повече.

— Това съвсем не е вярно! — отвърна Кристин гневно. — Освен това намирам за твърде реален фактът, че си готов да промениш начина си на живот само защото си намерил момиче, което ти харесва малко повече от другите. Ако на човек му се прииска да пийне мляко, не е необходимо да си купува крава, нали?

Андре прихна да се смее и не спря, докато очите му не се насълзиха.

— Господи! Твоите сравнения са направо божествени! — след това отново стана сериозен.

— Вярно е, че в живота ми е имало много жени. В една или две, дори мислех, че съм се влюбил. За щастие навреме разбрах, че ги интересува повече банковата ми сметката, отколкото аз самият.

— Искаш да кажеш, че все още не си намерил жената, която да отвърне на чувствата ти, без да мисли за парите ти?

Андре се замисли за миг.

— Имаше една жена — призна той. — Студентка от Рейнс. Беше на деветнадесет — руса, много красива и интелигентна.

— Обичаше ли я?

— Не, но много я харесвах. Излизахме няколко пъти заедно. Навярно ти е позната старата история — опознаеш ли някого по-отблизо, започваш да виждаш грешките му. Чувствах, че бих умрял от скука, ако бъда с нея повече от една седмица. Човек не може да прекара целия си живот в дискотеката или да се припича на слънце. А това всъщност бяха единствените ѝ интереси.

— А откъде си сигурен, че и аз не съм такава? — попита рязко Кристин.

— Ако беше такава, татко със сигурност нямаше да те величае толкова. Той няколко пъти ми писа, а когато разговаряхме по телефона, постоянно ми повтаряше колко си сръчна. С други думи, зная прекрасно, че не си празноглаво, дребнаво същество, което само си фантазира.

— И как да разбирам това?

— Това значи, че си в състояние да задържиш интереса ми, ако между нас възникне нещо. Мисля, че бракът не се свежда само до спалнята.

Кристин се изчерви.

— А аз мисля, че разговорът ни отиде твърде далеч. Запознахме се едва вчера, Андре — тя замълча, след което добави тихо: — Моля те, не ме измъчвай!

— Никакъв шанс ли нямам?

Кристин кимна.

— Ти много ми харесваш, Андре. Би било лъжа, ако го отрека. Изглеждаш така добре и...

— Моля те — той сложи ръка на устата ѝ. — Без празни комплименти. Това съм го чувал твърде много пъти — Андре стана и ѝ помогна да се изправи. — Просто трябва да видим как ще се развият нещата — прегърна я през талията и двамата тръгнаха към къщата. — Възможно е през следващите няколко дни да се получи така, че да си омръзнем до смърт, макар да се съмнявам в това. Харесваш ми, Кристин. Бих могъл дори да се влюбя в теб.

— Глупости. Човек не се влюбва така бързо.

— Колко много се заблуждаваш.

— Защо?

— Начинът, по който отвърна на целувката ми те издаде — каза той без заобикалки. — Това в никакъв случай не бе целувка на братовчедка.

— Нито пък твоята — на братовчед — защити се тя. — Реакцията ми бе като на всяко друго момиче.

Андре добави с лукав смях:

— Отдавна не са ме целували така страстно. Е, хайде, не ми разказвай приказки! Обзалагам се, че в края на всяка седмица излизаш с някого от тези богати тексасци.

— Лъжеш се. Опитвала съм, но тепърва трябва да открия мъжа, който не би ме отегчавал с вечните си брътвежи за пари и работа.

— Хм. Изглежда, че досега и двамата сме имали трудности по намирането на подходящия партньор.

— Всъщност, ако трябва да бъде откровена — никого не търся — каза Кристин. — Животът ми тук напълно ме задоволява. Обичам работата си. Освен това ми харесва при баща ти. Той се държи невероятно мило с мен. Най-добре ще е, ако всичко си остане така. Все още има време за женитба.

— Но не би имала нищо против, ако намериш избраника на сърцето си, нали?

— Не, разбира се.

Двамата влязоха в кухнята, където Анабел бе заета със закуската.

— Кафе? — попита ги тя.

— Да, ако обичаш.

Андре се отпусна на един стол. Анабел наблюдаваше младите с любопитство.

— Как ви хрумна да плувате преди закуска? — попита тя подозрително, докато им поднасяше кафето.

— Станахме рано — отвърна Кристин. — Денят е толкова прекрасен!

— Безумие! Истинско безумие! Плуване преди закуска! Пфу!

Анабел се обърна към печката, изсипа нарязаната на дълги ивици сланина в тигана и запита:

— Искате ли нещо за хапване?

— Защо не!

— Така голи ли ще ядете или първо ще облечете нещо?

Андре се засмя.

— Ако наричате нас „голи“, ще трябва да видите банските във Франция — отбеляза той.

— Е, добре, че не ми се е налагало да ги гледам. Чувала съм вече много неща за френските жени. За Бела Бардо, например, която бягала почти гола. Отвратително!

— Първо, казва се Бриджит, а не Бела — поправи я Андре, — и второ, тя не търчи гола по улиците.

— Тъй ли? Че аз я гледах в един филм, където беше гола!

— Това е било само филм. Впрочем, как си позволявате да гледате такива филми?

Анабел стисна устни. Трябваше да направи усилие, за да потисне смеха си.

— Добре, добре — един на нула за вас, мистър Андре. Как да приготвя омлета ви?

Андре погледна Кристин и двамата избухнаха в смях като по команда.

— Да е изпечен и от двете страни — каза най-сетне Андре, а Кристин кимна утвърдително.

— Трябва да позвъня в болницата — рече тя.

Сестрата ѝ съобщи с няколко думи, че мистър Робъртсън се чувствал добре и вече можел да се върне у дома си. После я свърза с вуйчо ѝ.

— Здравей, вуйчо Бил!

— Здравей, малката ми — гласът му стопли сърцето ѝ. — Все още закувам, но като приключа, ще ме изпишат. Ще ме посрещнете ли?

— Разбира се, кога да дойдем?
— Към девет и половина.
— Дадено. Ще бъдем там.
— Предай на Андре, че ще говорим, като се прибера у дома.
— Ще му предам.
— Доскоро, Кристин.
— Доскоро, вуйчо — когато затвори слушалката, лицето ѝ сияеше от радост. — Добре е! — отговори тя на питащия поглед на Андре. — Трябва да го вземем в 9,30 ч.
— Няма проблем.
— Освен това иска да ти предам, че ще говори с нас веднага щом се върне.
— Звучи доста загадъчно.
— Не бих казала.
Анабел донесе омлета и препечените филийки.
— А сега яжте, преди да е изстинал — заповяда тя и взе празните чашки, за да ги изплакне.
— Изведнъж огладнях много — Кристин намаза филийката си с ягодов мармалад.
— Това е сигурен знак, че си влюбена — в очите на Андре блесна лукаво пламъче.
— Кой знае... — тя не посмя да си признае, че той може би имаше право.

* * *

След закуската Кристин се облече. Тази сутрин тя положи особени усилия за външността си — не само за да се хареса на вуйчо си, а и заради Андре, който несъмнено щеше да бъде отново много елегантен. И не сбърка.

— Боже мой, прекрасна си! — възкликна той, когато я видя да слиза по стълбите в светлосиня ленена рокля.

— И аз мога да кажа същото за теб — отбеляза тя, хвърляйки поглед към сивия му костюм. Кристин отново стигна до извода, че Андре можеше да облича каквото пожелае и винаги да изглежда като фотомодел от списание за мъжка мода.

— Твоята кола ли ще вземем? — попита я той.

— Не, ще ни бъде много тясно. Помолих Чарлз да ни изкара лимузината.

— Значи предпочиташ да посрещнеш стария господин поизискано?

— Защо не? Вероятно вуйчо все още е отпаднал. В лимузината ще може да се отпусне удобно назад. Това е любимата му кола.

Андре изкриви устни в презрителна гримаса.

— Типично по тексаски — каза той сухо.

— Престани! Сигурна съм, че членовете на клуба ви в Кан също не се возят в малки коли.

— Вярно, но там това е стил в живота, докато тук се използва като средство за създаване на впечатление.

— Не и при баща ти. Той не изпитва нужда да прави впечатление на някого — тя тръгна към вратата. — Хайде идвай. Не искам да закъснеем. Вуйчо Бил много държи на точността.

— Да, още помня това.

Шофьорът вече беше изкарал колата и търкаше с любов блестящия метал.

— Ще тръгваме ли, мис Кристин? — той й отвори вратата и се отдръпна галантно назад.

— Не, благодаря, днес аз ще шофирам, Чарлз.

Малко по-късно голямата машина се насочи в посока към града. Кристин обичаше тази кола. Толкова лесно се управляваше. В своята малолитражна кола тя винаги се чувстваше като капризна ученичка в колеж, но в лимузината отново ставаше опитната, сръчна секретарка, по-скоро жена, отколкото момиче, сигурна и отговорна. Впрочем последното стоеше под въпрос, откак Андре бе наблизил. Достатъчно беше само да го види и вече чезнеше по него.

— Добре караш — отбеляза Андре, когато минаваха по градската магистрала. — Обикновено съм нервен, когато жена стои зад волана.

— Защо?

— Ами не знам. Може би защото и аз самият съм добър шофьор, но не и добър спътник.

— Но с мен се чувстваш добре?

— Разбира се — както в колата, така и извън нея...

Кристин го погледна бегло. Погледите им се срещнаха — пълни с топлина и сърдечност. Сърцето ѝ подскочи. Той открито я наблюдаваше, докато тя шофираше. Съдейки по изражението му, това, което виждаше, би трябвало да му харесва. При това доста.

— Знаеш ли, начинът, по който се запознахме, е забележителен — Андре се настани по-удобно. — Ако татко не се беше разболял, може би никога нямаше да се върна. И поради тези обстоятелства никога нямаше да те срещна...

— Вярно е.

— Това сигурно е съдба.

— Съдба? Само не ме упреквай пак, че съм банална — тя се засмя. — Но имаш право. Ако баща ти не беше получил сърдечен удар, нямаше да си тук. Радвам се, че дойде. Не толкова заради себе си — добави светкавично Кристин, — колкото заради него. Ти ужасно му липсваше, Андре.

— Хайде да не говорим за това! — Андре въздъхна. — Прекрасно знам, че на татко щеше да му е най-добре, ако бях останал тук и работех с него. Но някак си не ми подхожда тази роля. Имам си свои представи за това как трябва да изглежда бъдещето му. Животът като син на милионер не отговаря напълно на модела ми за добър и спокоен живот.

— А как тогава си го представяш?

— Аз ти казах, че имам различни възможности за бизнес, но нито едно окончателно решение.

— Имаш предвид бизнес предложения?

Андре кимна с глава:

— Едното се отнася до ски комплекс в Швейцария. Другото е клуб в Палермо. Интересуват ме тези неща. Човек трябва да работи с хора, да им помага да се отпуснат и да се наслаждават на свободното си време. Искам да бъда сред хора, Кристин, не мога по цял ден да стоя на бюрото или да си хабя нервите с акционерите по заседания на контролния съвет.

— Изглежда на баща ти това му доставя удоволствие?

— Да, естествено. Свикнал е. Но знам, че този начин на живот не е за мен. Не бих издържал дори един месец. Спомням си, когато още бях дете, той водеше понякога свои колеги вкъщи. Майка ми и аз в повечето случаи изчезвахме в градината, за да се отървем от проглушителните им гласове и от дъха на уиски. Тя не можа да издържи това. Бедната! Много обичаше татко и той бе единствената причина, която я задържаше тук.

— Но вуйчо Бил често е пътувал с нея по Европа, нали?

— Да. Никога няма да забравя колко радост ѝ доставяха тези пътувания. Седмици преди тях тя не говореше за нищо друго. А когато вечер ме слагаше в леглото, ми шепнеше: „Скъпи, скоро се връщаме у дома“. Франция бе нейният истински дом. Далас бе само градът, в който тя ядеше, спеше и изпълняваше ролята на домакиня и майка. Затова го бе намразила.

— Колко печално! Изобщо не знаех, че е мислела така.

— Майка ми винаги умееше добре да скрива чувствата си. Но често идваше в стаята ми и силно ме притискаше, докато плачеше. Тогава бях твърде малък и не разбирах всичко. Но когато пораснах, ми стана ясно какво е чувствала. Затова реших да живея във Франция.

Кристин му хвърли бегъл поглед.

— Ти много приличаш на нея...

Андре кимна:

— Да, знам. И съм ѝ благодарен за това. Обичам татко, но чувствата ми към мама са много по-дълбоки. Все още усещам, че тя е в душата ми.

— И аз много я обичах — каза Кристин. — Винаги идвах тук с удоволствие през ваканциите. Майка ти ме караше да се чувствам като у дома си — тя се засмя. — Странно, при посещенията си не те срещнах нито веднъж. Ти винаги беше някъде — при приятели, в Ками или другаде. Спомням си, че вуйчо Бил често се шегуваше с това.

— Хм. Ако можеш тогава да предположиш онова, което знам днес, щях да остана, за да бъда с теб.

— Добре, че не си го сторил — отбеляза Кристин. — В противен случай щяхме да се намразим, както става между много деца. Детската обич изключително рядко се превръща в истинска любов при зрелите хора.

— Наистина ли? Чувал съм точно обратното.

— Не, не. Познавах две брачни двойки в Ню Йорк. Бяха се влюбили още в училище. По-късно се ожениха, а само след една година се разведоха.

— Може би си права. Това, което се е харесвало на някого в детските му години, по-късно, когато съзрее, може да му се види недотам задоволително.

— Кой ли възрастен човек знае какво всъщност иска?

— Мисля, че до теб стои един такъв — промълви Андре.

— Но нали ми каза, че все още не си взел решение.

— Това се отнасяше за бизнеса. Сега говоря за... любовта.

— Позволи ми да отбележа, че в любовта човек никога не търси логиката. Нещата стават неусетно. Просто така.

— Тогава може да се каже, че при мен просто се случи.

— Престани! — Кристин отново му хвърли бърз поглед. — Вече те помолих веднъж, Андре, не ме насилвай!

— Та аз не искам това. Бих желал само да знаеш какво чувствам към теб.

— Е, добре! Отбелязвам признанието ти с буквата „Н“ като „несигурен“ — разсмя се тя.

— Трябваше да сложиш „Л“ като „любов“.

Бяха стигнали болницата. Часът бе точно девет и половина. Вуйчо Бил вече ги очакваше пред главния вход.

— Виж го само! А аз мислех, че ще е в количка! Сигурно отново се чувства много силен! — отбеляза Кристин.

Андре се засмя леко.

— Татко в количка! Наистина се шегуваш!

Кристин спря колата. Бил Робъртсън се засмя радостно, когато видя сина си. Андре изскочи от колата и прегърна баща си.

— Андре!

— Здравей, татко!

Те се спогледаха. Кристин забеляза, че в очите на вуйчо Бил се появиха сълзи. Той прегърна сина си още веднъж, после се изкашля и се качи в колата.

— Привет, Кристин! — каза Бил. — Виждам, че си довела малкия.

— Малкия!?

Тя се разсмя весело.

— Разбира се. Когато човек достигне моята възраст, всички помлади му изглеждат като деца.

Андре влезе в колата.

— Нямах ли багаж? — попита той.

— Не. Доведоха ме тук така, както ме виждате сега. Друго не нося със себе си. Така че, хайде да тръгваме! Искам най-сетне да се отърва от болничната воня. Болници! Как ги мразя само!

— Значи добре се справи с инфаркта?

— Инфаркт ли? — озъби се Бил с престорен гняв. — Откога наричат подобни дреболии инфаркт?

Катрин поклати леко глава.

— Не спори с него — помоли тя.

— И аз мисля така, момчето ми — Бил погледна Кристин. — Добре, престани да ме зяпаш така! Закарай ни у дома! Имаме да обсъдим още нещо.

Кристин се усмихна многозначително, обърна колата и пое по улицата към къщи. Имаше чувството, че огромен товар бе паднал от плещите ѝ. Вуйчо Бил отново беше предишният. Единствено мисълта за предстоящия разговор все още я безпокоеше. Тя чуваше как Андре и баща му на задната седалка си разменят незначителни въпроси след дългата раздяла.

— Добре ли си?

— Да, благодаря!

— Личи ти. Може би се дължи на плуването.

— Може би. Отделям доста внимание за себе си.

— А как е къщата?

— Все още изглежда като нова. Наскоро я боядисаха.

— А сделките?

— Моля те, татко! Хайде да не говорим повече! Не сега.

— Хм. Всъщност ти никога не искаш да говориш на тази тема.

— Престани да мислиш за това! Захванах се с някои интересни неща.

— Възможно е, но нищо не е така интересно, като сделката с нефта, момчето ми. Време е да се върнеш в Тексас!

— Никога!

Вниманието на Кристин бе погълнато от уличното движение и скоро трябваше да свие към къщи, но въпреки това не успя да скрие усмивката си от дочутия разговор. Макар че критично се отнасяше към Тексас, не можеше да отрече, че голямата бяла къща на брега на езерото се бе превърнала в неин дом. Но какво би станало, ако между нея и Андре възникнеше нещо по-сериозно? Щеше ли тогава да замине с него за Франция? Или той щеше да изпълни желанието на баща си и да се върне в Тексас?

Вече стигнаха къщата. Андре понечи да помогне на баща си при слизането, но Бил Робъртсън махна възмутено:

— Ха! Да не съм инвалид! — изфуча той и излезе от колата с обичайната си ловкост. — Ела, Кристин!

С едната си ръка той прегърна нея, а с другата — Андре и тримата влязоха заедно. Анабел вече ги очакваше. Лицето ѝ сияеше от радост.

— Мистър Робъртсън! Добре ли сте вече?

— Да, благодаря! — отвърна бодро той. — Какво ще кажете за едно хубаво кафе? Занесете го, ако обичате, във всекидневната.

— Да, разбира се, веднага.

Тя забърза обратно към кухнята.

— Истинско съкровище е — Бил се отпусна в любимия си фотьойл до камината.

Кристин и Андре се настаниха на канапето срещу него. Известно време мълчаха. Когато най-сетне Бил проговори, Кристин откри в гласа му същия тон, който познаваше от заседанията на контролния съвет — приятелски, но решителен. Тя отново си зададе въпроса,

какво го бе накарало да говори за завещанието си. Дали не бе почувствал, че този инфаркт е едно предупреждение?

— Предполагам, че се питате какво искам да обсъдя с вас — започна Бил. — Не желая да ви измъчвам повече.

— И аз бих искал да се надявам на това — прекъсна го Андре. — Трябва да е наистина нещо изключително, за да ме викаш чак от Франция.

Бил свъси вежди.

— Мислех, че всяка причина е достатъчно добра, за да се върнеш вкъщи — отбеляза остро той.

— Е, добре, татко, говори направо.

— Така. Вероятно вече предполагаш, че съм завещал всичко на теб. В крайна сметка ти си единственият ми наследник.

Андре кимна, но нищо не каза. Бил стана сериозен.

— Осведомих се за сделките, за които винаги говориш, Андре.

— Е, и?

— Имам чувството, че твърде лесно се съгласяваш да инвестираш, без да си изпитал добре нещата.

— И кой твърди това?

— Сега не е важно. Имам си източници и мога само да те уверя, че са много сигурни. Пък и тази работа с почивните комплекси — чух, че някои от тях били многообещаващи, докато други са чиста спекулация.

— И кое, ако смея да попитам, може да бъде по-спекулативно от сондажите на новите нефтени находища?

Андре бе повишил тон.

— Вярно е, но преди да пристъпим към сондажа, провеждаме геологични изследвания. Първо се уверяваме, че милионите, които инвестираме в тези начинания, не са загубени.

— И все пак, възможно е и да не откриете нищо.

— Това се случва много рядко. По-рано — да, но днес изследователските методи са по-добри и...

— Добре, знам. А сега мини към основния въпрос.

— Имай търпение.

Бил хвърли към сина си раздражен поглед. Кристин се чувстваше все по-неловко. Този спор между двамата бързо я обърка,

особено когато видя как Бил открито мъмри сина си. Гордостта на Андре се стопяваше под критичния поглед на баща му.

— Имам чувството, че всички биха те разкъсали, биха те разпънали на кръст, ако разполагаше в момента с повече пари. Онези агенти във Франция не са по-честни от нашите тексаски. Не ми харесва мисълта, че всичко, което с труд съм създал в продължение на години, ще бъде пропиляно за нищо.

Лицето на Андре доби суров вид.

— Благодаря, татко — процеди той, — сърдечно благодаря! Винаги съм мислил, че цениш разсъдъка ми. Но се оказа, че виждаш в мен само един...

— Затваряй си устата, Андре! — думите му прозвучаха като плесница.

В този момент влезе Анабел с кафето. Тя застина учудено на мястото си при вида на разгневените мъже. Кристин бързо се надигна и направи място върху масата.

— Тук, Анабел. Оставете таблата тук. Аз ще поднеса кафето — тя се опита да се усмихне. — Как го предпочиташ, вуйчо Бил?

— Черно.

— Андре?

— С мляко и захар, ако обичаш.

Двамата мъже се гледаха като врагове. Кристин наля бързо кафето и им го поднесе. Обслужи и себе си и отново зае мястото си на канапето. Напрежението във всекидневната бе станало почти непоносимо. Анабел също прецени обстановката и светкавично се измъкна от стаята.

— Е добре — каза най-сетне Андре. — Явно не си съгласен с някои от моите сделки. Значи ли това, че възнамеряваш да ме лишиш от наследство? Това изобщо не ме засяга, татко. Достатъчно съм богат и ще се погрижа състоянието ми да бъде добре оползотворено — независимо от това какво мислиш да правиш.

Бил наблюдаваше сина си проницателно.

— Значи не те засяга, а? Та това е глупост и ти го знаеш. Ако умра — а това ще стане скоро, отсега ти го казвам — можеш да очакваш солидно наследство. Вероятно предполагаш, че всичко ще бъде за теб, нали?

— Не съм далеч от тази мисъл — отвърна спокойно Андре.

— Ха! Призна си най-сетне! И какво ще направиш с всичките тези пари? Ще ги пропилиеш, за да станеш един от най-големите плейбои в Европа? Такова ли е намерението ти?

Андре въздъхна.

— Татко, дали ще ми завещаеш нещо или не — ще го преживея, и то по много приятен начин.

— Разбира се, че ще го направиш — гласът на Бил трепереше от ирония. — Ако не бяха нашите спестявания, щеше да останеш в Далас и да работиш, както правих аз през всичките тези години — той тъжно поклати глава. — Понякога съжалявам, че навремето отделихме тези пари за теб, но идеята беше на майка ти. Питам се, какво ли щеше да каже, ако знаеше как ги прахосваш.

— Не ми харесва начина, по който се изразяваш, татко. Това са мои пари и как ги използвам, е изцяло моя работа.

— Вярно е, но така няма да опазиш състоянието ми. И това е толкова сигурно, колкото е сигурен „Аминът“ в църквата — Бил се ядоса. — Затова свиках днес тази среща.

Андре с мъка потискаше яда си. Кръвта нахлу в главата му. Той се опита да се усмихне.

— Среща? — засмя се сухо. — Нима това е фамилна среща? Или конференция? — Андре посочи Кристин. — Може би секретарката ти трябва да си води записки.

Тя се изчерви.

— Мисля, че е по-добре да изляза...

— Остани, детето ми — Бил не търпеше възражения. — Дори да не ти е ясно, играеш важна роля в цялата история.

— О! — Андре повдигна вежди. — Само не казвай, че завещавах всичко на Кристин.

Бил се поколеба.

— Не, няма да го направя. Но принципно нещата се свеждат до това.

— Би ли могъл да обясниш по-ясно?

— Ще го сторя.

Бил стана и пристъпи към своето малко бюро. Отвори едно чекмедже и измъкна свитък документи. Седна, извади от джоба очилата си и грижливо заразглежда книгата. После се обърна към Андре.

— Това са докладите, които получих за професионалните ти начинания в Европа.

Сега в гласа му не се долавяше онази ярост. Кристин почувства, че отново бе поел ролята на шеф на концерн по време на заседание.

— През последните години си инвестирал многократно големи суми в различни фирми, които са банкрутирали. Тук чета, че планираш клуб в Палермо, но той е също толкова несигурен, както и всички останали. Вече съвсем ясно се вижда, че парите са загубени. След това идва този почивен комплекс със ски писта в Швейцария. Щастлив съм да отбележа, че не изглежда така безнадежден. Агентите, които са натоварени с реализирането му, заслужават доверие. Един успех на шест или седем неуспеха — това за мен не е добър баланс, момчето ми.

— Татко, колко пъти твоите хора са търсили напразно нефт?

— Достатъчно често — призна Бил, — но аз мога да си го позволя, докато ти — напротив — не можеш да си играеш с риска. И преди всичко, ако сега пропилиеш ограничените си средства, скоро ще опреш и до моето състояние — той замълча за момент. — Не искам да кажа, че не си в състояние да сполучиш със сделките си. Но мисля, че се нуждаеш от някого, който да те подкрепя и съветва, който разсъждава по-трезво и не витае из облаците...

— Ясно ми е накъде биеш. Значи назначаваш една мениджмънт фирма за управител на състоянието, така ли? И ако тя одобри плановете ми, ще мога да ги осъществя, ако ли пък не — ще трябва да ги анулирам.

— Не, идеята ми е много по-добра. Сигурен съм, че и на теб ще ти хареса.

— Охо.

Андре погледна въпросително баща си. Не му убягна лукавия блясък в очите му.

— Да. И най-после идва моментът, в който се намесва и Кристин.

— Аз? — подскочи тя. — Как...

— Спокойно, детето ми. Остави ме да довърша.

Андре и Кристин си размениха недоумяващи погледи. Тя нямаше и най-малка представа какво целеше вуйчо й. Андре разбра по физиономията й, че ситуацията й беше толкова неясна, колкото и на него.

— Кристин работи за мен вече една година — продължи Бил Робъртсън. — Имах възможност да опозная много превъзходни страни от характера ѝ. Но преди всичко тя има стабилен усет към всичко професионално. Ако щеш ми вярвай, но понякога ме е предпазвала от някоя лоша сделка. Аз дълбоко уважавам интуицията ѝ. Това момиче се превърна за мен в много ценна съветничка, а да не говорим, че в момента е един от най-добрите ми източници на духовно богатство — Бил отпи от кафето си. — Щом тя можа да докаже тънкия си усет в моите сделки, не виждам защо да не го направи и в твоите.

Андре се намръщи.

— Опитваш се да ми изясниш, че Кристин ще управлява състоянието ти, когато ти си отидеш от този свят?

— Не, съвсем не. Завещанието ми остава непроменено, но при едно условие.

— И то е?

Били пое дълбоко въздух.

— При условие, че се ожениш за Кристин.

В стаята настъпи напрегнато мълчание. Андре и Кристин се спогледаха. Очите на Кристин изразяваха невероятно изумление. Андре бавно запали цигара. Никой не отронваше дума. Той всмукна дълбоко дима. Когато най-сетне проговори, гласът му прозвуча леденостуден.

— Какво те кара да вярваш, че бих искал да се ожения за Кристин? И още повече че ще ѝ позволя да се меси във финансовите ми работи?

Бил не се смути.

— Тя е една красива млада жена. Ще стане добра съпруга и, което е не по-малко важно, ще те предпазва от глупостите, както направи вече с мен.

— Какво ще кажеш за това, Кристин? — Андре я погледна втренчено.

— Аз... аз... — тя сви рамене и не можа да продължи.

— Много добре — гласът на Андре стана суров. — Признавам, че си привлекателна. Според татко си и хитра жена. Знаеш ли какво мисля аз? Мисля, че също така си и една фантастична артистка! Изразът на лицето ти е страхотен. Колко ли често си го тренирала пред

огледалото? „Невероятно изумление“ — бих го нарекъл. Но няма да ме заблудиш нито за секунда! Прекрасно виждам какво се разиграва тук!

— Андре... — Кристин искаше да спре потока от гневни думи, който се насочваше към нея.

— Не, остави ме да се изкажа! Ти ми разказваше колко много означавала тази къща за теб, как гледаш на нея като на роден дом. Очевидно би се отказала от нея само насила, нали? И какво друго ти е оставало, освен да се подмазваш на баща ми и да влезеш под кожата му! Тогава ти е била нужна само още една крачка до предложението...

— Нищо не съм предлагала! — възрази разпалено Кристин.

Бил Робъртсън удари с юмрук по облегалката на фотьойла си.

— Достатъчно! — изрева той. — Кристин няма нищо общо с решението ми. Идеята беше изцяло моя.

— Тогава изглежда си оглупял от старост — изсъска Андре. — Как така трябва да се ожения за някого, само и само да получа онова, което по право ми принадлежи? И още повече: от къде на къде трябва да се вслушвам в съвета на Кристин? Та тя все още е почти дете! — той замълча вбесен. — Ако толкова се безпокоиш за разточителството ми, можеше да ми спестиш времето и парите и просто да ми телефонираш! — Андре стана и тръгна към вратата. На излизане, той се обърна още веднъж към тях. — Забележително е — каза бавно, — че наистина ми мина мисълта да се ожения за Кристин. Но сега?... — изсмя се с презрение и излезе.

Бил погледна Кристин.

— Съжалявам — промълви той.

— О, вуйчо Бил! — тя зарови лице в ръцете си и горчиво зарида. — Как можа да го направиш? Как можа?!

* * *

Изминаха почти десет минути, докато Кристин възвърне контрол над чувствата си. През това време поток от сълзи обливаше бузите ѝ. Вуйчо ѝ пристъпи към нея и нежно я прегърна. Тя забеляза, че още малко и той щеше да се разплаче. За първи път виждаше на лицето му безпомощност. При мисълта, че той страда не по-малко от нея, сълзите ѝ отново бликнаха. Кристин можеше да приеме собствената си слабост, но начинът, по който го виждаше да се измъчва, разруши представите ѝ за него — в нейните очи той винаги беше олицетворение на силата и твърдостта. Сега изведнъж беше станал стар и немощен. Вероятно от това се беше породило абсурдното му и налудничаво хрумване да я свърже с Андре. Поне да го беше обсъдил най-напред с нея! Тогава може би щеше да намери някакъв по-приемлив подход към проблема. Сега Андре беше обиден и разярен. И като обмисляше по-трезво нещата, откриваше, че и тя самата не бе по-малко наранена.

— Защо го стори? — попита Кристин, след като си наляха по още едно кафе и отново седнаха един срещу друг.

— Мислех, че така ще мога да ви направя щастливи — отговори потиснато Бил. — Знаех, че харесваш Андре и...

— Откъде си могъл да го знаеш?

Той се усмихна.

— Забелязвам много неща. Откак живееш при мен, съм те наблюдавал често как гледаш снимките на Андре. Той изглежда много добре и... — вуйчо ѝ се поколеба. — С две думи, когато човек остарее, добива усет за тия неща. Начинът, по който гледаше снимките, ме остави с впечатлението, че копнееш по него.

— Но това е глупаво! Аз само му се възхищавах. И изпитвах любопитство към него. Ти все ми разказваше как прекарвал времето си във Франция, пилеел пари и не се развивал така, както би желал ти. Естествено започнах да се питам що за човек е той в действителност. Но не съм копняла по него, както каза ти, наистина, вуйчо, спокойно можеше и да се довериш на моя разум.

— Съжалявам! — извини се той. — Може би това бе мечта на един стар мъж, който търси жена за сина си. Една толкова интересна и умна жена като теб — Бил замълча за миг. — Съвсем сериозно казах онова за твоята възможност да помогнеш на Андре. Сигурен съм, че би могла. Ти имаш тънък усет към сделки.

— Да, да, вече чухме това — отвърна Кристин раздражено. — Намирам обаче, че е трябвало да ни дадеш възможност да развием романтичните си чувства.

Бил безпомощно сви рамене.

— Мисля, че съм вече доста стар, за да играя ролята на амур.

— Дори това да е било намерението ти, няма що — използва наистина забележителен метод. Ти нарани не само Андре, но и мен. Не намирам, че бе много тактично от твоя страна, вуйчо!

— Но аз вече се извиних. Какво трябва да направя още?

— Би могъл да говориш с Андре. Вероятно сега е горе и си опакова нещата. Не бих го винила, ако вземе следващия самолет за Европа и никога повече не се върне тук.

— Не бъди толкова жестока, Кристин!

— Не съм жестока, а откровена. Сега върви! Върви! Сигурна съм, че ще ти прости!

— Съмнявам се. В отношенията между мен и Андре винаги са възниквали трудности още когато беше по-млад.

— Но сега и двамата сте възрастни мъже. Дръжте се като такива! Моля те, иди и поговори с него. Не искам да си отиде с лоши чувства!

— Не искаш да си отиде, така ли?

Кристин поруменя.

— Аз... аз няма да съм щастлива, ако се разделим с ненавист — призна си тя. — Искам да остане още малко тук, независимо какво ще реши по отношение на глупавото ти условие към завещанието.

— Глупаво условие? — Бил повиши леко глас. — Намирам, че беше само разумно. На нито един мъж не му е приятно, когато плодът на неговия живот се пропилява.

— А откъде си толкова сигурен, че Андре ще го стори?

— Защото досега не направи нищо хубаво със състоянието си — той й посочи документите. — Исках да се осведомя, преди да взема решение. И това, което научих, не го представя като умен бизнесмен.

— Е, добре, направил е няколко грешки. Но нима всички не грешат? Особено когато са млади.

— Когато бях на тридесет, вече бях спечелил първия си милион — беше трезва констатация, без каквато и да било гордост или самохвалство. — Струва ми се, че Андре твърде много прилича на майка си. Тя никога не се научи да цени стойността на парите. Ако не бях толкова богат, само след една година щяхме да банкрутираме. Тя пръскаше пари с пълни шепи, особено когато бяхме в Европа.

— Намирам, че е имала много добър вкус! — погледът на Кристин обхождаше стаята. — Всички тези прекрасни произведения на изкуството... Стойността им трябва да възлиза на цяло състояние.

— Вярно е. Знам го. Аз съм ги плащал.

— А сега са може би двойно по-ценни — отбеляза разсъдливо Кристин. — Само не ме убеждавай, че е хвърляла парите на вятъра. Има много хора, които влагат парите си в произведения на изкуството. Сигурна съм, че Симона е знаела какво върши.

— Но все пак тя харчеше моите пари!

Кристин се втрени в него възмутена.

— Та тя е била твоя жена! Разказвал си ми, че си я обичал! Как така не е трябвало да купува нищо, за да направи общия ви дом по-красив! Освен това съм сигурна, че е обсъждала покупките си предварително с тебе?

Бил Робъртсън се усмихна.

— Ти си такава душица! — измърмори той. — Да, тя винаги ме питаше. И аз се съгласявах, въпреки че понякога се опитвах да не го правя. Симона имаше изискан вкус, който ми струваше скъпо.

— Но ти с нищо не си й попречил? Отстъпвал си, защото си я обичал, нали?

Той кимна мълчаливо.

— Добре, вуйчо Бил. Щом обичаш Андре, трябва и с него да се отнасяш така. Ако умреш, остави му всичко от любов. В случай че иска да пропилее състоянието, то си е негова работа. Любовта никога не бива да се ограничава дори и с едно-единствено условие.

Кристина се облегна назад и отпи от кафето си. Опасяваше се, че бе говорила твърде рязко. Но тя знаеше, че нищо не трябва да се премълчава, за да не останат лоши съмнения. Самата мисъл да живее в

неразбирателство с човека, който означаваше за нея повече от всичко друго на света, ѝ причиняваше болка.

— Може би си права, Кристин! Направих грешка!

— Да, наистина! Боя се, че ти разруши една връзка между мен и Андре, която щеше да завърши щастливо за двама ни. Сега той никога няма да се ожени за мен.

— Охо, нима искаш да кажеш, че си мислила за това.

Тя кимна.

— Разбира се, че съм. Той дори ми каза, че навярно ще се влюби в мен.

— А ти?

— Мисля, че при мен бе любов от пръв поглед.

Светлинка се плъзна по лицето на Бил. Той удари с ръка по коляното си.

— Значи съм бил прав! Ти наистина го харесваш!

— Вярно е, но ми трябваше време да го обмисля. Помолих Андре да не ме насилва. Не обичам да ме принуждават. А ти направи точно това с него, поставяйки му онова условие. Не мога да го упрекна, че е толкова избухлив. Защо просто не остави нещата да следват естествения си ход?

— Защото явно съм един стар глупак! — той замълча замислено, преди да продължи. — Мислех, че би могла да му бъдеш от голяма полза, когато започне да разполага с толкова много пари.

— Той и сега не е беден.

Бил махна с ръка.

— Един или два милиона — нима са пари! Само почакай, докато наистина получи наследство. Мислиш ли, че е готов за това?

— Може би. Досега не е имал шанса да го докаже, а сега ти искаш да му отнемеш този шанс.

— Искам да му го отнема ли? Не те разбирам...

— Та нали сам го заплаши, че няма да си получи наследството, ако не се ожени за мен.

— Не съм казал това, Кристин. Казах само...

— Вуйчо Бил! — Кристин поклати глава. — Понякога загриваш учудващо бавно. Нима искаш да кажеш, че Андре ще получи наследството си, независимо от това дали ще изпълни условието ти или не?

— Да, разбира се! Само се опитах да прокарам една малка клауза за сигурност. Знам, че ако ти си с него, два пъти ще премисли, преди да вложи пари в някое вятърничаво начинание. Вярвам, че ти би могла да го предпазиш от такъв род глупости.

— А какво би станало, ако той изобщо не ме пита?

— Може да го направи наистина. Но това е вече твоя грижа. Ти не си като Симона. Тя нищо не разбираше от сделки, пък и никак не се интересуваше. Щом узнаеше, че плащам сметките в целия им размер, бе щастлива. Разговорите за пари я отегчаваха. Да, аз обичах тази жена, но със сигурност не заради деловитостта и пресметливостта ѝ!

— И все пак мисля, че Симона е била по-умна, отколкото я смяташ.

— Защото не си живяла с нея, Кристин! Ти доста я превъзхождаш по отношение на здравия човешки разум. Андре наследи добрата външност на майка си, но аз винаги съм се надявал, че притежава моя ум. За жалост досега не го е доказал.

— Но той е още млад, вуйчо Бил.

— Очаквах да го кажеш.

Двамата не сдържаха смеха си. Кристин чувстваше, как напрежението помежду им постепенно се стопява. Тя пое въздух с облекчение. За пръв път се беше спречкала с вуйчо си и се радваше, че това нямаше да продължи дълго. Кристин ненавиждаше сцените.

— Мисля, че сега трябва да се качиш горе и да убедиш Андре, че всички искаме да забравим този неприятен случай.

— Няма нужда, аз съм тук!

Кристин и Бил се спогледаха. Андре беше влязъл незабелязано. Седна до Кристин и си наля чаша кафе. После се облегна назад и се усмихна на баща си.

— Съжалявам, че избухнах — измърмори той.

— По-скоро аз трябва да ти се извиня — избоботи Бил. — Кристин и аз си поговорихме. Изглежда, че пак обърках всичко.

— Пак ли? — Кристин погледна с любопитство ту единия, ту другия.

Андре кимна.

— Явно нищо не знаеш за това — започна той. — Преди няколко години татко и аз се скарахме доста сериозно във Франция. Касаеше се за същата тема.

— Вбесен се качих на първия самолет — добави Бил. — Едва пристигнал вкъщи, аз му се обадох и изгладих нещата — той въздъхна. — Просто не мога да оставя само това момче.

— Тогава погледни реално действителността! — каза разгорещено Кристин. — Той вече не е момче, а мъж. Остави го сам да взема решения, независимо дали са правилни или не!

— Знам, знам. Ще си взема поука — Бил се усмихна. — Казват, че никога не е късно да се поучиш от грешките си.

— И че никога не е и рано — подхвърли Андре. — Готов съм да приема съвети, но само доброволно и ненасилствено.

— Означаваш ли това, че приемаш условието ми? — очите на Бил светнаха.

— Само ако Кристин е съгласна — Андре се обърна към нея с усмивка. — Както вече казах, надявах се да се ожения за нея. Въпросът дали тя все още ме желае, е естествен.

Кристин се изчерви.

— Нужно ми е още време, за да помисля — отвърна бавно тя. — Трябва да се опознаем още по-добре, Андре.

— Права си. Да не прибързваме — Андре отново се обърна към баща си. — Предполагам, не си очаквал да се оженим веднага?

— Разбира се, че не. Но все пак се надявам, че ще останеш тук още известно време. Пък и нямаш причини да бързаш за Франция, нали?

Андре поклати глава:

— Не, не, нищо не ме принуждава.

— Добре. В такъв случай можеш да останеш колкото искаш и...

— Бил дари Кристин с лукава усмивка — и да опознаеш по-добре бъдещата си избраница.

— Това си е мое право — съгласи се Андре, — но сега трябва да проведем няколко разговора. Възнамерявах да се върна след един или два дена.

— Моля, заповядай! — Бил посочи телефона.

Кристин стана.

— Мисля да отида за прясно кафе. Това вече е почти студено.

Тя взе чашите и изчезна с таблетите в кухнята.

Анабел вдигна поглед загрижено.

— Май че голяма пушилка се вдигна — каза направо тя. — Вече наред ли е всичко?

— Да, да, всичко е наред. Исках само да занеса още кафе.

— Веднага ще бъде готово. Какво ще кажеш за малко сладки към него?

— Идеята не е лоша — Кристин кимна.

— Само след минутка ще са готови — Анабел пхна парчетата тесто във фурната. После погледна Кристин въпросително. — За какво ставаше дума?

— Ами... всъщност за нищо — отговори вяло Кристин.

— Е, хайде, хайде! Хората не се надвикват просто така, без причина.

— Вуйчо Бил събщи на Андре, че ще получи наследството си, ако се ожени за мен!

— Велики Боже!

След първоначалното слисване Анабел се разсмя високо.

— Значи ще се ожените?

Кристин поклати глава.

— Ще помисля.

— Това е добре. Винаги казвам, че няма смисъл да скачаш в първото легло, което ти предложат.

— Анабел! — Кристин напразно се опита да потисне смеха си.

И двете едновременно прихнаха.

— Така, тук са сладките — Анабел нареди всичко върху таблата. — Ако имате нужда от още нещо, само извикайте!

— Добре.

Кристин взе таблата и тръгна към всекидневната. Преди да отвори вратата, чу гласа на Андре. Нещо в тона му я накара да спре. Усети, че той нарочно говори тихо. И все пак успя да го разбере ясно. Кристин почти спря да диша, защото се страхуваше да не я открият.

— Ще го направиш, нали? — долови спокойния глас на вуйчо си. Андре се засмя тихо.

— Щях да съм глупак, ако не го сторя. А и тя наистина е привлекателна. Бих могъл да попадна на по-лоша.

— Мисля, че си се влюбил в нея.

— Аз се влюбвам почти всеки ден. Всяка жена е толкова добра, колкото и другите. До четиридесетте, разбира се.

— Това е едно забележително становище, момчето ми.

— Същото би могло да се каже и за твоето условие.

— Направих го за доброто и на двама ви.

— Е, щом казваш... всъщност това не променя нещата.

— Тя е добро момиче. Ще ти бъде добра жена!

— Представям си какво ще кажат в Кан, когато се върна —
Андре отново се засмя. — Като се върна вкъщи с годеница хлапачка —
„Намерил начин да осигури бъдещето си“ — не мислиш ли?

— Престани да говориш така, чуваш ли? — гласът на Бил се повиши леко. — Иначе ще завеция всичко на Кристин!

— В такъв случай със сигурност бих се оженил за нея.

Кристин не вярваше на ушите си. Цялото ѝ тяло се разтрепери. Таблата едва не ѝ се изплъзна. Събра сили, вдигна глава и се постара да влезе с усмивка.

— Така, донесох и няколко пресни сладки — каза тя възможно най-учтиво и остави таблата. Вдигна очи и видя, че двамата мъже я наблюдаваха някак странно, докато прекосяваше стаята.

— Добре — рече Бил Робъртсън. — Бих хапнал нещо. В болницата загубих почти десет фунта.

— Това съвсем не е лошо — отбеляза Кристин. — Наднорменото тегло е един от основните причинители на инфаркт.

— Вземи си един сладкиш, татко! — Андре подаде на баща си чинийката.

* * *

Андре се беше облегнал на канапето и пушеше с наслаждение цигарата си, докато Бил говореше за новите си планове в нефтобизнеса.

Кристин бе чула всичко. Мислите ѝ блуждаеха. Тя отново се замисли за краткия разговор между Андре и баща му, който бе стигнал до ушите ѝ. Не я смущаваше толкова онова, което бе изрекъл Андре, колкото начинът, по който го бе казал. Звучеше така, сякаш ставаше дума за някаква сделка, а не за брак с жената, която уж обичаше. Беше ѝ казал, че би могъл да се влюби в нея, но на колко ли жени преди нея е обещавал същото? Дали това не беше дежурният му репертоар? „Но какво иска? — мислеше си ядосана Кристин. — Той не ме обича. Само си играе с мен.“ Все пак вроденото ѝ чувство за почтеност я възпря да прави окончателни изводи от разговора, който не беше предназначен за нейните уши. Майка ѝ все ѝ повтаряше старата поговорка: „Който подслушва до стената...“

Андре и баща му навярно се досещаха, че е чула част от разговора им, когато влезе с кафето. Двамата изглеждаха като заговорници. Тя можеше да приеме, че Андре я е измамил, но мисълта, че и чичо ѝ участва в тази игра, ѝ причиняваше болка.

Независимо от разочарованието си, Кристин все още чувстваше, че Андре я привлича силно. Ако ѝ се закълнеше във вечна любов и я помолеше още същия ден да му стане жена, трудно би ѝ се отдало да откаже. Въпреки всичко, което се беше случило, сърцето ѝ започваше да бие лудо, щом го видеше и си спомняше целувките в неговите прегръдки.

Кристин се сепна. Вдигна поглед — Андре беше станал и се готвеше да напусне стаята. Усмихна ѝ се.

— Нямаше край отсъствието ти — отбеляза той.

— Съжалявам. Аз... мислех си...

Руменина изби по бузите ѝ.

— Доскучало ѝ е — засмя се Бил — Кристин ми призна веднъж, че понякога ѝ е много трудно да остане будна на заседанията на

контролния съвет. Трябва да призная, че наистина говоря прекалено много — той стана и се протегна.

— Татко и аз искаме да отскочим за малко до града — съобщи Андре.

— В бюрото? — Кристин погледна въпросително вуйчо си.

— Да, но имаме и други неща за уреждане. Остани тук и се погрижи за пощата и документите на Свенсън. Искам най-късно в края на седмицата да бъдат изпратени — добави рязко той.

— Добре, вуйчо. Ще се върнете ли скоро?

— Съмнявам се. Нахрани се без нас. Вероятно ще се върнем късно след обяд.

— Добре!

Кристин автоматично беше влязла в задълженията на секретарка. Тя усети, че Андре забеляза промяната в държанието ѝ с учудване.

— Приятно печатане! — пожела ѝ той, като ѝ намигна на сбогуване.

Кристин се заслуша как двамата мъже напускат къщата. Малко след това лимузината избръмча надолу по пътя.

Тя си пое дъх с облекчение. Най-сетне бе сама и можеше да обмисли на спокойствие всичките събития от сутринта в пълно спокойствие. Почувства се като онези арабски или май бяха индийски принцеси, които бяха продавани от родителите си на някой мъж. Какво ли значеха откъслечните думи от разговора, който бе подслушала? Кристин тръгна нагоре с въздишка и се залови за работа. За щастие тя бе в състояние да потисне неприятните мисли, щом се занимаваше с нещо по-важно.

* * *

Кристин тъкмо бе приключила с обяда, когато чу някаква кола да спира на паркинга. Малко след това на вратата се позвъни. Тя изтича да отвори. Пред нея стоеше млад мъж, който несигурно и доста колебливо я погледна. Кристин се опита да си спомни къде го беше виждала вече.

— Мис Карсън? В къщи ли е вуйчо ви?

— Не, няма го, мистър... — тя отчаяно се мъчеше да си спомни името му.

Младият мъж видимо се почувства неловко. Изведнъж на лицето му се разля усмивка.

— Аз съм д-р Манинг от болницата.

Едва сега Кристин се сети.

— А, да, разбира се! Не желаете ли да влезете?

Тя затвори вратата след него. Той имаше най-проницателните очи, които някога беше виждала. Не изглеждаше така добре като Андре, но несъмнено бе много привлекателен.

Введе го във всекидневната. Седнаха.

— Искате ли кафе? Тъкмо щях да правя на себе си.

Гостът поклати глава.

— Не, благодаря! Дошъл съм, за да предам на вуйчо ви тези резултата от изследванията — докторът извади от вътрешния джоб на самото си един дебел плик. — Мислех, че може би ще го заинтересуват.

Кристин взе пакета.

— Много мило от ваша страна, но бихте могли да ги изпратите по пощата!

— Да, тук сте права! — той се поколеба, после й се усмихна открито. — Честно казано, аз... аз исках да ви видя отново!

— Охо — Кристин не схвана много ясно как трябваше да разбира думите му. — Да не би да е нещо свързано с вуйчо? Нещо, което може би не трябва да знае! — цялото й същество се напрегна.

— Моля ви! — повдигна той едната си ръка. — Не искам да ви безпокоя! Вуйчо ви е добре. Вече няма да има проблеми, но при условие, че не се преуморява.

— Слава Богу! — Кристин пое въздух с облекчение и се облегна в креслото, мисълта за някакво усложнение в състоянието на вуйчо ѝ я беше изплашила. — А защо тогава сте искал да ме видите? — попита тя направо.

Докторът се смути.

— Надявах се, че бих могъл да ви склоня да вечеряте с мен. Съжалявам! — промълви той.

Кристин трябваше да потисне смеха си. Докторът изглеждаше като гимназист при първото си рандеву. „Като добре изглеждащ гимназист“ — поправи се тя.

— Просто трябваше да дойда — погледна я той умоляващо.

— Д-р Манинг...

— Джеф — прекъсна я той веднага.

— Джеф, това е един от най-милите комплименти, които съм получила тази седмица. Нямаше нужда да се извинявате!

Това сякаш му поддържа облекчаващо.

— Тогава... тогава значи ще вечеряте с мен днес?

Тя се засмя леко:

— Предложението ви е малко неочаквано.

— Знам. Същото си казах и аз, когато ви видях в болницата. Стоях пред стаята на вуйчо ви, ако си спомняте?

Кристин кимна, беше го видяла. Колко по-сигурен изглеждаше сред обичайното си обкръжение, отколкото тук, във всекидневната на вуйчо Бил.

— Просто трябваше да ви видя отново. Надявам се, че не сте разочарована.

— Поласкана съм.

— Виждате ли, в Далас съм едва от един месец. Идвам от Рочестър — Ню Йорк.

— Рочестър? — повтори учудена Кристин. — Това е родният ми град.

— Наистина ли? — широка усмивка озари лицето му и го направи още по-привлекателен от преди.

— Да, там израснах. Дойдох тук в Далас, след като родителите ми загинаха при самолетна катастрофа.

— О, много съжалявам! Колко време живеете вече тук?

— Приблизително една година.

Двамата се спогледаха усмихнати. Кристин бе изненадана от промяната, която бе настъпила с него. Колебливият, смутен млад мъж, който само преди няколко минути бе стоял пред нея, беше изчезнал. Тя видя, че очите му бяха сериозни, а изразът им открит и честен.

— Наистина, Джеф, с удоволствие бих вечеряла с вас, но не знам дали ще стане тая вечер.

Разочарованието му беше искрено.

— Все още не съм се запознал с никого в Далас. С други думи, няма момиче, с което да изляза. При вас е друго, някак си... — той не продължи по-нататък. Безпомощно сведе поглед. — Просто трябваше да опитам да ви видя отново.

Кристин се усмихна:

— Имам една идея. Братовчед ми пристигна от Франция и вероятно довечера с вуйчо ще има да обсъдят доста неща... — тя се поколеба. — С удоволствие бих вечеряла с вас.

— Това е чудесно! Много ви благодаря, Кристин!

— Откъде знаете името ми?

— Чух как ви поздравя вуйчо ви, когато влизахте в стаята му — призна той. — Мога ли и аз да ви наричам така?

— Разбира се — разсмя се тихо тя. — Не виждам защо трябва да бъдем официални, след като ще излизаме заедно.

Джеф също кимна в знак на съгласие.

— Значи се уговорихме. Да ви взема ли около седем?

— Да, с удоволствие! И хиляди благодарности за поканата!

— Удоволствието е изцяло мое. Но сега да си вървя. Сигурен съм, че имате още работа, а и аз ще съм необходим в болницата.

Кристин го проследи с поглед как се качи в колата си и ѝ махна още веднъж. Тя отвърна на жеста му и затвори вратата. Мислите ѝ се блъскаха хаотично една в друга. „Става наистина сложно“ — мислеше си тя, докато отиваше в кухнята да си налее кафе. Кристин взе чашката и се качи в кабинета си. Сложи нов лист в пишещата машина, но скоро установи, че не е в състояние да се концентрира. Потънала в мисли, тя отпи от кафето. Защо бе приела поканата на Джеф Манинг? Нямаше ли си в момента достатъчно проблеми? А може би точно те бяха причината за съгласието ѝ. Не само вниманието му я бе поласкало, тя чувстваше, че би се държала с него съвсем свободно. При него нямаше нужда да се съобразява със завещания, нямаше заплаха от скрити

намерения. Беше ясен, обикновен случай на... Да, на какво всъщност? Любов от пръв поглед? Смешно! Макар че трябваше да признае, че това не беше съвсем изключено. Изражението му показваше, че наистина „беше налупал въдицата“, както майка ѝ не пропускаше случай да каже.

Кристин не се сдържа и се разсмя. Най-сетне се бе запознала в Далас с един интелигентен мъж — професията му не позволяваше да бъде обратното — при това беше и привлекателен. Дори доста привлекателен! И той искаше да излезе с нея! Защо ли? Просто защото тя беше красива млада жена, която му харесваше? Ами ако се окажеше един от онези екземпляри, които в края на вечерта не могат да кажат дори едно обикновено „благодаря“? Няма проблеми. И по-рано се беше справяла с подобни случаи. Тя се разсмя, когато си спомни как успешно бе разкарала някои твърдоглави млади мъже.

Вечерта с Джеф Манинг би била приятна и в никакъв случай не криеше усложнения. Пък и щеше да накара Андре да се замисли. Ще бъде лек намек, че не е единственият кандидат за благоволенieto ѝ... Тя се разсмя. Прекрасно! Не би намерила по-сгоден момент от този! Кристин си представи реакцията му, когато щеше да му го съобщи. Вероятно си е мислел, че тази вечер ще излезе с него, а вместо това ще трябваше да остане с баща си вкъщи...

При тази мисъл Кристин потърка злорадо длани. Андре щеше да слуша няколко часа скучни бащини съвети, докато тя ще излезе, ще танцува, ще се навечеря добре и с пълна сила ще се наслаждава на вечерта. Почти беше изключено той да излезе сам. Това баща му никога не би позволил. Кристин си представяше реакцията му при желанието на Андре да отиде сам в града така:

— Не съм те виждал от години, а ти веднага искаш да излезеш и да се забавляваш! По-добре остани вкъщи, момчето ми!

Какво ще им каже за поканата на Джеф? Едва ли можеше да им признае истината... така само щеше да си навлече излишни неприятности. Трябваше някак да я смекчи. Например би могла да каже, че познава Джеф от по-рано. Кристин въздъхна, като си помисли, че ще лъже и колко несръчна лъжкиня беше! Трябваше да си придаде спокоен вид и подчертано нехайно да рече:

— О, познавам го от известно време. Но все не ми се отдаваше случай да ти кажа, вуйчо Бил...

Тогава ще не ще, ще е принуден да ѝ повярва.

Кристин изпи кафето си и отново се залови за работа. Искаше като свърши, да отиде в стаята си, да вземе един душ и да облече най-хубавата си рокля, за да е готова, когато Джеф дойде. Беше сигурна, че вечерята ще бъде вълнуваща.

* * *

Кристин беше приключила с работата си. Всички писма бяха напечатани и чакаха пощальона на фирмата, който обикновено идваше в пет часа. Проектът Свенсън също бе подготвен, както вуйчо ѝ бе пожелал. Излезе цели 21 страници! Измъчи я с многото си юридически термини и параграфи, но такава ѝ беше работата.

Кристин се протегна и тъкмо се готвеше да отиде в стаята си, когато долови долу в къщата гласове. Вуйчо Бил и Андре се бяха върнали. Кристин побърза надолу към всекидневната.

— Вуйчо Б... — думите застинаха на устните ѝ, когато видя Андре.

Той седеше на канапето, а до него — една жена, към която бе насочил цялото си внимание. Не, не можеше да се каже просто „жена“. Тя беше доста пищна млада дама с дълги руси коси, силно впечатляваща фигура и лице, което... Кристин схвана, че това бе лице на жена, която съзнаваше красотата си и преднамерено използваше чара си.

— Привет, Кристин, вече си тук? — Бил Робъртсън ѝ даде знак с усмивка да седне до тях. — Доведох Синтия да пийнем нещо. Ти все още не я познаваш, нали? Тя е новата служителка от третия етаж. Синтия, това е племенничката ми Кристин Карсън.

— Здравейте, Кристин!

Сочните устни на Синтия се разтегнаха в широка усмивка.

— Здравейте!

Кристин седна. Чувстваше се като смазана.

— Здравей, Андре!

Той вдигна за миг поглед и отвърна на поздрава ѝ, преди да продължи разговора си със Синтия.

— Приключи ли? — поинтересува се Бил.

Кристин кимна.

— Да, на масата е всичко — почти автоматично отвърна тя и отново насочи поглед към седящите пред нея. Очевидно беше, че Андре отдаваше на тая жена повече от нужното внимание. Кристин усети как гневът ѝ се надига.

— Мисля, че бихме могли да отидем да вечеряме някъде заедно — поде Бил. — На Синтия градът ѝ е непознат. Представи си, тя идва от Пекос! — той се засмя. — Изобщо не знаех, че там има такива прелестни същества, Синтия!

Жената също се разсмя звучно.

— Та вие все още не сте идвали при нас, мистър Робъртсън! В Пекос момичетата, които са спечелили конкурс, са повече, отколкото във всеки друг град. Аз спечелих три награди — добави гордо тя.

— Наистина ли? — Бил потисна смеха си. — Мога ли да попитам в кои конкурси?

— Станах мис Ябълков цвят, мис Портокалов сок и мис Пикантна ядка — обясни снизходително тя. — Но всичко това — докато ходех на училище! — Синтия сведе поглед срамежливо. — Оттогава твърде много съм заета с работата си, че да мисля за тези конкурси. Татко често ми казва, че поне веднъж трябва да кандидатствам за титлата „Мис Тексас“.

— Защо не го сторите? — попита Андре, чийто поглед сякаш бе омагьосан от пицните ѝ форми.

— Мислех да почакам още малко — гласеше отговорът ѝ. — Първо трябва да си потърся спонсор. Винаги има нужда от спонсор, например като д-р Пепър, или някоя голяма фирма...

Тя не довърши изречението и погледна Андре с усмивка.

— Привършвайте с пиенето и да тръгваме! — подхвърли Бил. — Кристин, готова ли си, или искаш да се преоблечеш?

— Трябва да се преоблека — отвърна троснато тя, — но не мога да дойда с вас. Вече имам уговорка.

Тя вътрешно се надяваше, че гласът ѝ ще прозвучи равнодушно. Андре вдигна въпросително очи.

— Имаш уговорка?

Въпросът му звънна в ушите ѝ като обвинение.

— Да — каза му мимоходом тя. — Имам уговорка. Толкова ли е необикновено това?

— Съвсем не — намеси се Синтия. — Аз почти всяка вечер съм ангажирана.

— Кой е щастливецът? — гласът на Бил бе повече от любопитен.

— Един добър приятел. Джеф Манинг. Ще вечеряме някъде.

— Манинг? Манинг? — Бил се замисли, после лицето му се проясни. — Ааа... онзи доктор, който два дена се въртя край мен? Че каква работа имаш с него?

— Отиваме да вечеряме заедно, казах вече.

— Така значи... — Бил я погледна изпитателно.

Кристин усети как кръвта ѝ нахлува в главата.

— Излизаш просто така с него?

Тя трябваше да събере сили. Помъчи се да се усмихне безгрижно.

— Да, просто така. Но какво има, вуйчо Бил? Познавам Джеф доста отдавна. Нищо ли не съм ти разказвала? Той идва от Рочестър — родния ми град — добави тя, обръщайки се към Андре и Синтия.

— Янки! — изкиска се весело Синтия. — Обичам янките!

Андре погледна баща си. Дватама мъже си размениха погледи, пълни с любопитство.

— Е, щом искаш да излезеш, ще трябва да се приготвиш — отбеляза Бил след дълга пауза. — Съжалявам, детето ми. Ще ни липсваш!

— И утре е ден — Кристин понечи да излезе. — Радвам се, че се запознах с вас, Синтия! Ще се видим сигурно в кабинета.

— Да, сигурно, Кристин. Удоволствието беше изцяло мое.

Кристин бавно се изкачи до стаята си. Тя се отпусна на леглото. Първата ѝ реакция беше да се присмее на пицната блондинка, но тогава си спомни израза на Андре. Майка ѝ би го определила като „похотлив“. „Пази се от мъже, чийто поглед блуждае по-надолу от брадичката ти!“ — повтаряше тя. А само до преди малко Андре беше зяпнал блондинката като тийнейджър, който тепърва навлиза в живота.

Е, щом толкова бе очарован от тази... тази руса красавица от Пекос, нека излезе с нея! Нека цяла вечер слуша плитките ѝ брътвежи! Нека...

Кристин вдигна очи. Погледът ѝ падна върху отражението в огледалото. Тя забеляза набръчканото си чело и отпуснатите устни.

— Та това е абсурдно! — измърмори тя. — Какво се вълнувам всъщност? Имам среща с Джеф. А Андре може да се забавлява с празноглавата блондинка!

Кристин се опита да се засмее, но по-скоро ѝ се щеше да зарови глава във възглавницата и да се наплаче.

* * *

Кристин седеше в колата на Джеф. Вече се чувстваше по-добре от преди. Беше се изкъпала и приготвила с особено старание.

Знаеше, че Джеф ще я заведе вероятно в някой изискан ресторант, за да я впечатли. Бе облякла рокля с цвят на кайсия, която стигаше точно до коляното ѝ. Към нея бе подбрала високи обувки, а косата си бе прибрала в елегантна висока прическа. Тя с радост установи, че резултатът от усилията ѝ бе налице. За украшение си избра само една фина златна верижка.

Все още бе рано, когато слезе долу. Андре я огледа с възхищение. — Вече се радваш на вечерта, а?

Гласът му звучеше топло, но смътно се долавяше и нотка на леко раздражение.

Кристин кимна бодро и се запъти към библиотеката, за да почака там Джеф. Нямаше желание да сяда при другите във всекидневната, където отново трябваше да слуша брътвежите на Синтия. Как изобщо я беше домъкнал вуйчо Бил тук? Вероятно идеята беше на Андре. Безгрижието му я ядоса.

Джеф дойде точно в седем. Той отказа да ѝ издаде къде ще я заведе. Било изненада. Кристин с удоволствие се включи в играта му. Почувства се лека и безгрижна. Предварителната ѝ радост по предстоящата вечер избута яда ѝ към Андре на заден план. Джеф беше забавен, интересен събеседник. Първоначалната му нервност се беше стопила. Той беше един много приятен, интелигентен мъж.

Докато пътуваха по градската магистрала, Кристин се отпусна и реши да се наслаждава на вечерта. Тя крадешком наблюдаваше Джеф. Той имаше характерен профил, а гласът му някак си вдъхваше спокойствие. Лекият му акцент приятно ѝ напомни за бащиния дом. Тя имаше чувството, че вече не е в Тексас, а отново в Рочестър, с един от онези млади мъже, които познаваше още от училище. Приятно чувство беше! Сама се изненада, когато откри колко силно бе копняла по тези доверчиви хора.

— След финалния изпит дойдох в Далас — разказваше Джеф. — Това беше предложението, което за момента ми хареса най-много. Пък

и климатът е почти същият като нашия, въпреки че тук последната зима бе много неприятна. През зимата била ли сте вече тук?

— Отчасти. Когато дойдох, снегът тъкмо се топеше. Приятен студ беше.

— Ооо! Нима обичате студа?

— Всъщност не, но обичам смяната на сезоните. Мисля, че поради тая причина не би ми харесало в Калифорния. Целогодишното лято сигурно би ме отегчило.

Джеф поклати глава.

— Не мисля така. Преди да отида там, бях на почти същото мнение, но после бързо го промених. Надявам се, че един ден ще мога да се установя в Калифорния. Това е най-прекрасното място, което мога да си представя.

— Смятам, че човек би могъл да бъде щастлив навсякъде — подхвърли Кристин.

— Всичко зависи от работата и от хората, с които контактуваш.

— Вярно е, но ако живееш на западния бряг, ще имаш голямо предимство. Доказано е от психолози, че нашите чувства при благоприятен климат са по-уравновесени, което и за здравето е по-добре. Може би поради тая причина толкова много хора на запад са се почувствали по-щастливи.

— Навярно сте права, но що се касае до мен, предпочитам източното крайбрежие.

— Заради климата или заради хората?

— Мисля, че заради хората. Трябва да ви призная нещо. Ако не бяхте от Рочестър, сигурно нямаше да се реша да изляза така бързо с вас.

Тя се засмя смутено.

— Когато споменахте Рочестър, и моето решение бе взето.

— Това значи беше вълшебната думичка.

— Да. Там бях много щастлива. Обичам хората в града.

Джеф кимна.

— Трябва да се съглася с вас. Хората тук също са много мили, но е необходимо известно време, докато свикнеш с тях. Мисля, че се дължи на твърде лошата училищна система. Наскоро четох, че принадлежала към най-несъвършените системи в САЩ.

Кристин кимна.

— Да, знам. Но нали помните оня израз? „Тук е САЩ, там — Тексас“. Това наистина са два различни свята. Ако не беше вуйчо Бил, със сигурност нямаше да остана тук.

— Значи ли това, че възнамерявате да напуснете Далас?

Кристин долови съжаление в гласа му.

— Не, не казах това, но не мога да си представя как бих прекарала целия си живот тук. Отначало дойдох в Далас, защото бе единственият ми изход. Родителите ми загинаха и освен вуйчо нямаше никакви роднини. С други думи, никакви роднини, при които да живея. Освен това аз винаги съм го харесвала. Тогава започнах да работя за него и... — тя замлъкна за момент — и сега съм тук. Поне за известно време.

— Разбирам.

Джеф излезе от магистралата и пое по тесните улици на центъра.

— Как мислите, къде отиваме? — попита той Кристин с усмивка.

— Към площад Рейнън — тя погледна през стъклото високата сграда, на чийто връх се намираше прочутият въртящ се ресторант. — Пристигнахме.

— Отгатнахте. Браво. Обичам този ресторант. Доставка ми доставя удоволствие да се наслаждавам на гледката по време на яденето. Далас има наистина впечатляващ силует. Но трябва да кажа, че много ми липсват старинните сгради. Далас е изграден само от бетон и стомана. Винаги ми напомня на кинопанорама. Силно впечатляваща, но безлична.

— Да, това и аз съм си го мислила често.

Той се засмя.

— Звучи, сякаш за много неща сме на едно мнение.

— Може и така да е.

Докторът остави колата на паркинга, а после с лифта двамата се озоваха директно в ресторанта. Посочиха им маса до прозореца. Те седнаха и се загледаха в прекрасната гледка.

— Някак си имаш чувството, че висиш във въздуха — забеляза Кристин.

— Ресторантът е хубав. Ястията тук са чудесни.

— Вярно е. Вуйчо Бил понякога ме води тук.

Джеф я погледна с любопитство.

— Често говорите за него. Единственият мъж ли е, с когото излизате?

Тя поклати глава.

— Не, но понеже съм му секретарка, често трябва да го придружавам на делови вечери. Сигурно ще прозвучи странно, но повечето му преговори се водят в ресторанти, а не в заседателната зала. Всъщност това е съвсем нормално нещо в Далас.

Джеф взе менюто с вината.

— Имате ли някакви предпочитания?

Тя поклати глава.

— Оставям се да бъда изненадана.

— Е, добре, какво ще кажете за бутилка „Божоле“ и един коктейл от раци за ордъовър?

Кристин кимна. Очевидно той се стараше да направи вечерта възможно най-приятна за нея и тя знаеше как да оцени неговото старание.

— Не звучи лошо — съгласи се Кристин.

— За основно ядене няма да поръчвам стек — продължи Джеф.

— Надявам се.

Кристин не сдържа смеха си:

— Прави впечатление, че фантазията ви е неограничена!

— Наистина. Какво ще кажете за омар?

— С „Божоле“?

— Защо не? Не съм привърженик на строгия етикет — Джеф се усмихна широко. — Имам предпочитания към червеното вино и бих могъл да го пия с всяко ядене.

— Аз също. Често съм се питала кой ли е измислил тая глупост — бялото вино да се пие с риба и кокошка, а червеното с месо.

— Принципи... Мразя принципите! Не съм против доброто възпитание, но не мога да понасям никакви догми!

— Звучи доста бунтовнически!

— Всъщност не се смятам за бунтовник, а по-скоро за романтик. Обичам зимата да седя пред бумтяща камина.

— Имате ли камина?

— Разбира се. Огледах най-малко половин дузина апартаменти, преди да намеря най-сетне един с истинска камина. Къщата ми в

Рочестър също имаше. Часове наред можех да седя пред нея и да съзерцавам пламъците.

— Колко романтично!

— Особено ако не си сам! — той я погледна спокойно. — Заедно с вас би трябвало да е прекрасно!

— С бутилка червено вино?

— Защо не? Може би следващата зима ще можем да опитаме. Какво ще кажете за това?

Кристин сведе поглед и замислена започна да си играе с празната чаша.

— Ако тогава все още съм тук...

— О, значи ли, че има вероятност да напуснете Далас толкова скоро?

— Може би...

— Жалко! — съжалението му прозвуча искрено. — А аз си помислих, че най-сетне съм намерил някой... — той замълча за момент. Изглеждаше напрегнат. — Хайде да не говорим за това сега. Нали искаме да се наслаждаваме на вечерта?

Келнерът дойде и Джеф направи поръчката.

На Кристин цялата тази ситуация ѝ се видя малко нереална. Колко странно се бяха развили нещата, при това за толкова кратко време! Още сутринта си бе планирала как да прекара вечерта вкъщи с Андре и вуйчо Бил. Но, естествено, тогава все още не бяха известни подробностите по завещанието и не можеше да предвиди породения от това условие конфликт между Андре и баща му.

А сега седеше с един мъж, когото едва познаваше.

Келнерът донесе поръчката. Кристин и събеседникът ѝ говореха малко. Джеф се стараеше да удовлетвори всяко нейно желание. Яденето беше превъзходно. По-късно, когато келнерът прибра съдовете, изпиха по едно кафе и чаша „Драмбуе“. Джеф пушеше и същевременно наблюдаваше Кристин.

— Колко сте хубава! — каза изведнъж той.

Тя се изчерви.

— Благодаря ви, сър! — отвърна му с усмивка.

— Говоря сериозно. Когато ви видях за пръв път в болницата, веднага ви харесах. Но сега...

— Това е от виното — прекъсна го тя.

— Не, не е виното — отвърна сериозно. — Трябва да изпия повече от две чаши, за да изгубя връзка с реалността.

— Да се надяваме! Все пак ще трябва и да се прибираме.

— Не говорете за това. Бих искал тази вечер никога да не свършва...

— Звучи доста романтично за един доктор.

— Мисля, че всеки човек е романтичен, ако ситуацията го позволява.

Кристин се разсмя.

— Тогава наистина се радвам, че сме тук. Питам се как ли щеше да завърши ситуацията, ако сега седяхме пред една бумтяща камина върху меча кожа.

— Не се безпокойте! Нямахте да ви сторя нищо, което би могло да ни отведе далече.

— Не съм го и помисляла. Честно казано, предпочитам да изляза с мъж, който не става натрапчив, ако разбирате какво имам предвид.

— Вече забелязах. Освен това държа да ви видя отново, Кристин! — Джеф се поколеба, щом забеляза безпокойството по лицето ѝ. — Вие... Нали няма друг мъж в живота ви? Или...

Тя поклати глава.

— Не, свободна съм като птичка — излъга Катрин с надеждата, че гласът ѝ ще прозвучи убедително. — В момента нищо не ме тласка към сериозна връзка.

— О, значи държите повече на кариерата си?

— Всъщност не. Просто все още не искам да се обвързвам, това е всичко. Все някога ще се появи мъжът, който ще ми грабне ума — прибави тя и пред очите ѝ се появи образът на Андре с русите къдрици, в които играеше вятърът...

— Затова изглеждате толкова разумна — каза Джеф и се засмя.

— И вуйчо ми твърди същото. Той намира, че съм най-добрата секретарка в цял Тексас. Обичам работата си. Доставя ми удоволствие да участвам във всички тия фантастични сделки, които сключва.

— Щом сте толкова добра, той няма да ви пусне с радост да си отидете.

— Да ме пусне да си отида? Не разбирам.

— Не казахте ли, че е възможно да напуснете града?

— А, това ли било? — тя сви рамене. — С това само исках да подчертая, че нямам намерение да бъда секретарка до края на дните си.

— А какво желаете да правите вместо това?

Кристин помисли за момент, преди да отговори.

— Не съм сигурна. Зависи от много неща — тя се усмихна. — Например бих могла да се омъжа. Това би променило целия ми живот. Бих могла да попътешествам известно време по света. Родителите ми ми оставиха малко наследство. Никога досега не съм била в чужбина.

— Пътуванията наистина са нещо прекрасно! Преди няколко години прекарах три месеца в Европа. За това кратко време научих повече, отколкото през цялото си следване по психология. За хората се научава много, когато пътуваш. Мисля си, дали да не стана един ден психиатър.

— Колко интересно! Изглеждахте ми доволен от специалността си.

Джеф поклати глава.

— Всъщност не съвсем. Доставя ми удоволствие да помагам на хората да възвръщат здравето си, но съм убеден, че при повечето от болните причините са психични. Вярвам, че като психиатър бих могъл да допринеса много повече за пациентите си, отколкото досега. Ако психиката е наред, и на тялото му е добре. Поне в този момент съм на това мнение.

— Тук напълно съм съгласна с вас. Какво гласеше старата поговорка? А, да: „Здрав дух в здраво тяло“.

— Точно така. Съвременният живот води със себе си твърде много напрежение. И от него възникват редица проблеми. Знаете ли, че в Русия има една област, където хората достигат сто, сто и двадесет години. Те живеят много просто — никакви удобства, никакви електричество, никаква телевизия, никакви конфликти. И много малко болни. Трябва да има някаква зависимост в това.

Кристин кимна.

— И аз мисля така. Трябва да позадържим темпото на нашия живот. Прогресът заслужава внимание, но намирам, че плащаме ужасна цена за това.

— Да, трябва да се върнем към началото. Към един живот, в който да насочим вниманието си към самите нас, а не към

професионалния си или финансов успех... — той се усмихна смутено.
— Хора като вуйчо ви вероятно не биха се съгласили с мен.

— Оо — Кристин го погледна с любопитство. — Защо мислите така?

— Не принадлежи ли към богатите жители на града?

— Да, но въпреки всичко е един обикновен човек.

— Той е получил сърдечен пристъп. По принцип това се случва по-често при хора, които са подложени на стрес, какъвто бизнесът ежедневно предлага.

— Мисля, че вуйчо Бил не позволява на сделките си да му нарушават спокойствието. Всъщност той е много разумен човек. Малко са нещата, които го ядосват.

Джеф не сдържа смеха си.

— Не съм съгласен с това. Сестрите в болницата истински са го намразили. Той постоянно ги хокаше и изобщо беше труден пациент, ако мога така да се изразя.

Кристин се разсмя.

— Всичко това е маска — обясни тя. — Прави се на много зъл, но всъщност е кротък като агне.

— Разбирам. И аз си помислих такова нещо, но горките сестри не виждат по-далеч от върха на термометрите. Животът им наистина не е лек.

— Не бих искала да съм на тяхно място. Не мога да си представя по-напрегната професия.

— Да, на вас може да ви се завижда! А те са зле платени, работят прекомерно и често биват тормозени от пациентите. Трябва наистина да обичат работата си, за да издържат докрай.

— Това не важи ли изобщо за всяка медицинска професия?

Джеф поклати глава:

— Не съвсем. Лекарят има поне прилични доходи. Така разочарованията, които носи професията — като например загубата на някой пациент, могат да се компенсират — той хвърли поглед към часовника си. — Какво ще кажете, ако отидем да потанцуваме някъде?

— Да танцуваме? — Кристин поклати глава. — Не тази вечер, Джеф. Скоро ще трябва да се прибирам. Днес е първият ден на вуйчо Бил извън болницата и мисля, че ще трябва да се погрижа за него. Може да се нуждае от нещо.

— Тогава може би следващия път — Джеф погледна въпросително. — Ще има следващ път, нали?

— Разбира се.

— Добре. Ще ви се обадя скоро... Навярно още утре.

Тя се разсмя.

— По-добре почакайте до следващата седмица. Имаме гост — братовчед ми от Франция пристигна. Когато си замине, ще имам повече време.

— Добре.

Джеф подаде на келнера кредитната си карта. Докато чакаше да му я върне, наблюдаваше Кристин.

— Трябва наистина да ви благодаря за тази вечер! Много ми хареса!

— И на мене също!

Тя с изненада установи, че ни най-малко не бе преувеличила. Джеф бе изключително възпитан, очарователен партньор. Ако той ѝ звънеше, вероятно отново би излязла с него. А можеше междуременно да се е случило нещо с Андре...

Малко по-късно двамата напуснаха ресторанта. Мълчаливо се спуснаха надолу към паркинга.

— Почакайте тук! — помоли Джеф, след като бяха напуснали лифта. — Ще докарам колата.

Той изчезна сред множеството коли. Кристин остана сама. Беше щастлива и доволна от себе си и от света. Когато чу една кола да потегля, тя вдигна поглед, защото помисли, че е фиатът на Джеф. Вместо него обаче видя много добре познатата жълта лимузина, която се бе отправила към изхода. Кристин подскочи от ужас. През прозореца ѝ се мярна кичур руси къдрици зад волана. До Андре седеше Синтия. Беше отметнала главата си назад и силно се смееше на нещо. Кристин успя да я чуе ясно. Малко преди колата да се скрие зад една бетонна колона, тя видя как момичето се притисна до Андре. Той се наведе над нея и я целуна. След това автомобилът отмина. Сърцето на Кристин заби лудо. Звучният смях още звучеше в ушите ѝ. Причиняваше ѝ болка.

— Е, вече съм тук.

Тя се върна към действителността. Джеф държеше вратата отворена пред нея. Кристин бавно се плъзна на седалката.

— Сигурна ли сте, че не желаете да танцувате тази вечер? — Джеф я погледна внимателно.

Тя поклати глава.

— Не откарайте ме, ако обичате, вкъщи! — каза му тихо тя.

Вятърът, който нахлуваше през отворения прозорец, развяваше дългите ѝ тъмни коси. Кристин затвори очи. Чувството на приятно задоволство беше отлетяло. Останали бяха само ядът и ревността, които заглождиха сърцето ѝ.

* * *

Кристин затвори вратата зад себе си. За момент тя се спря и още веднъж си припомни вечерта с Джеф. Наистина се бе наслаждавала на часовете до момента, в който случайно бе видяла как от гаража излезе Андре с колата си, а от едната му страна онази... онази блондинка. Поне да не го беше видяла! Тогава вечерта щеше да е изключителна, а тя щеше да се върне вкъщи щастлива и доволна. Вместо това сега се чувстваше леко раздразнена, дори ядосана. Трябваше обаче да признае, че можеше да търси вината и у себе си. Нейно бе решението да прекара вечерта с Джеф. Ако беше отхвърлила поканата му, тя можеше да бъде жената, която седеше до Андре, притискаше се о него и получаваше целувките му. Въпреки всички терзания Кристин все пак намираще, че бе постъпила правилно. Тъкмо щеше да се отправи по стълбите към стаята си, когато се чу глас от всекидневната:

— Ти ли си, Кристин?

— Да, вуйчо Бил.

Сърцето ѝ се стопляше, когато слушаше гласа му. Тя се обърна и прекрачи зле осветената стая. Вуйчо ѝ се бе облегал удобно в любимото си кресло. Само една малка лампа светеше. Кристин се отпусна на канапето и го загледа с усмивка.

— Е, детето ми, добре ли прекара вечерта?

Тя кимна.

— Да, много добре. Вечеряхме в „Рейнън Скуер“. Както винаги беше много хубаво.

Той въздъхна.

— Аз пък, за съжаление, не мога да кажа същото за себе си. Тази празноглава жена не млъкна за секунда.

— Наистина ли? — намръщи се Кристин. „Защо не бе видяла вуйчо си в колата с Андре и Синтия?“

— Вечеряхме при Артур — продължи недоволно Бил — и когато приключихме, брътвежите ѝ съвсем ме изтощиха. Андре ме докара вкъщи и отново замина. Каза, че искал да потанцуват още със Синтия.

Кристин го наблюдаваше внимателно.

— Истината ли говориш, вуйчо Бил? — попита го тя направо.

Той я погледна с изненада.

— Нима някога съм те лъгал?

Тя поклати глава.

— Тогава какъв е тоя глупав въпрос?

— Видях Андре само преди половин час да излиза от гаража на „Рейнън Скуер“.

Бил свъси вежди.

— Това е забележително — промърмори той. — Мислех, че искат да посетят някое заведение на Северозапад. Може би са променили плановете си. Видя ли ги горе? Е, както и да е — Бил я наблюдаваше внимателно. Не му убягна фактът, че не изглеждаше щастлива. Той се наведе: — Струваш ми се раздразнена, детето ми?

— О, не, просто съм малко изморена.

— Признай, че...

— Е, добре — Кристин вдигна глава и го погледна открито. — Признавам, че държанието на Андре малко ме учуди.

— Защото е излязъл с друго момиче ли? — Бил се усмихна приятелски. — Може да го е направил нарочно. По същата причина, която подтикна теб да излезеш тази вечер с твоя приятел — добави той многозначително.

— Не излязох с Джеф, за да ядосам Андре, и ти го знаеш.

— Не ти вярвам.

Тя вдигна рамене.

— Мисли каквото искаш, вуйчо Бил. Вечерях с Джеф, защото той ме покани, пък и... — Кристин се поколеба. — Е, мислех, че не си струва да оставам къщи. Не и след разговора ни сутринта.

— Защо? Още ли си възмутена от предложението ми?

— Разбира се. Андре ще може да се ожени за мен само ако ме обича, но не и ако съм ключ към състоянието ти. Освен това, първо трябва добре да се опознаем един друг, преди изобщо да сме говорили на тема „женитба“. Намирам, че е било твърде дръзко от твоя страна да вярваш, че веднага ще му увисна на врата.

Вуйчо ѝ се усмихна лукаво.

— Повечето жени го правят — отвърна спокойно той. — Не предполагам, че си изключение! В крайна сметка Андре е много красив млад мъж.

— Но външността не е всичко!

— Не, но като за начало не е зле — той се засмя. — Спомням си, като видях Симона за първи път, почти ми се зави свят. Естествено, нищо не можех да ѝ кажа или да предприема. Изхождах от това, че беше „обещана“, както казвахме тогава, но по-късно, след като бе идвала с мен в Щатите, тя ми призна, че и с мен ѝ било също толкова добре. Тогава не изглеждах зле, детето ми.

— Знам, гледала съм снимки — Кристин се поотпусна и се нагласи по-удобно на кушетката. — Дори съм се питала, как така не си се оженил по-рано. Едва ли си смятал, че в цял Тексас няма жена, която би ти харесала?

— О, не искам да отричам, че преди Симона в живота ми бе имало жени — каза бавно той, — но има разлика между една жена, която е просто привлекателна, и жена, с която би могъл да споделиш живота си. Симона бе не само привлекателна — тя притежаваше всички качества, които винаги съм желал да има една жена. Много съм благодарен на Бога, че не се излъгах в нея. Не бих могъл да намеря по-добра съпруга! Господи, колко ми липсва понякога! — той се покашля. — Особено тази седмица! Когато лежах в болницата, бях готов да дам какво ли не, за да я видя как влиза с нежната си усмивка. Тя винаги беше в състояние да ме накара да се почувствам по-добре!

Кристин погледна тъжно вуйчо си. Сърцето ѝ се свиваше при вида на болката, която се бе изписала на лицето му. Сякаш бе остарял с десет години. Тя осъзна, че престоят му в болницата му се е отразил повече, отколкото ѝ се бе струвало досега. Ужасно беше да разбере, че Бил не е вече толкова млад, колкото се опитваше да изглежда сред обкръжението си.

— Кажи ми... — Кристин съзнателно се помъчи да говори с пободър тон — смяташ ли, че е възможно Андре наистина да изпитва някакви чувства към мен?

— Знам, че е възможно, детето ми — отговори спонтанно Бил, — сам ми го каза. Не отричам, че и той си им своите лоши страни, но те се дължат единствено на живота му във Франция сред онези повърхностни хора. Трябвало е да си слага надеждна маска и изглежда междуременно му е станало навик. Опитва се да прави впечатление с думи и някоя студена физиономия, но повярвайте ми — това не е Андре! Не е истинският Андре, така мисля аз. Той дори се изсмя на тази история със завещанието и каза, че бракът е добър начин да

получи със сигурност наследство. Но всичко това е блъф. Сигурен съм, че парите щяха да му бъдат съвсем безразлични, ако наистина те обичаше, и съм убеден, че може да те обича.

Бил замълча и въздъхна дълбоко. Кристин наведе глава. Известно време двамата стояха мълчаливо един до друг, докато тя обмисляше думите на вуйчо си.

— Надявам се, че имаш право — каза му най-сетне, — защото мисля, че бих могла да го обикна много!

— Ти ми призна, че си се влюбила в него още когато си го видяла за пръв път.

— Да, вярно е! — Кристин се усмихна смутено. — Мисля, че външният му вид просто ме омагьоса. Но аз искам нещо повече от един добре изглеждащ мъж. Искам да ме обича толкова, колкото и аз него. Искам една такава връзка, каквато си имал ти със Симона.

— Ти искаш един траен брак?

— Разбира се. Вече съм срещала хора, чиято връзка бракът разруши. До това може да се стигне само ако двама се оженят, без да са сигурни в себе си.

— Няма стопроцентова сигурност, детето ми.

— Може и да няма, но може да се изчака известно време, преди да се вземе окончателно решение. Особено ако условията се свеждат до брак.

Тонът ѝ стана по-остър.

— Не ми се сърди заради желанието ми — Бил я погледна умолително. — Обичам те толкова много, колкото и Андре! Но в случая само мисля трезво и затова събрах сведения за сделките му. Когато открих, че взема много неудачни решения, сметнах, че му е необходим някой, който да го подкрепя със съвета си. И кой беше по-подходящ от теб за това? Ти си едно много разумно момиче, Кристин!

Тя кимна.

— Знам, вуйчо Бил, но освен това съм романтична и храня същите копнежи и надежди както всяко друго момиче, което си търси съпруг.

Той я погледна въпросително.

— Съвсем не знаех, че си търсиш мъж.

Кристин прехапа нервно устни.

— Та нима това не е надеждата на всяко едно момиче? Нима всяка жена не мечтае за мъжа, с когото да сподели живота си, както ти си споделил своя със Симона?

— Разбира се, детето ми. Това е съвсем естествено. И аз винаги съм желал един ден да намериш най-подходящия. Знаех също, че няма да тръгнеш подир първия, който ти направи предложение. Както вече казах, ти си много разумна!

— И затова предложението ти сутринта ме ядоса така — подхвърли тя. — Имах чувството, че е един вид... — Кристин търсеше точната дума. — Да, имах чувството, че е един вид награда за Андре, която му се полага, ако се е държал добре. Ако изпълни условието ти, получава не само жена, а и хубаво наследство. Всичко беше толкова брутално и комерческо, вуйчо Бил! Ужасно беше!

— Наистина съжалявам! Естествено, не очаквах такава реакция от Андре. Ако беше останал по-спокоен, може би сега щеше да гледаш на нещата по-иначе? Не забравяй, че ви желая само доброто! Той така или иначе ще получи наследството си.

— Знам, но първо ще обмисля всичко, преди да се съглася. Ако изобщо се съглася!

— Кой е решаващият фактор?

— Андре. Доколкото знам, в момента е някъде с онази блондинка и само Бог знае кога ще се върне. Вероятно по време на утринната дрезгавина — добави мрачно тя.

Бил се разсмя.

— Защо жените винаги мислят за най-лошото? Обзалагам се, че Андре скоро ще бъде тук. Синтия със сигурност не е типът жена, който го интересува дори за една нощ. И това е толкова сигурно, колкото и „Аминът“ в църквата — той се разсмя силно. — Ако знаех, че така ще ми лази по нервите, изобщо нямаше да я доведа вкъщи. Надявах се, че е мила и кротка и че ще излезем четиримата. Все още съм в състояние да се наслаждавам на присъствието на красиви жени, макар вниманието ми към тях сега да се ограничава само в рамките на разговори — в очите му блесна лъч на лукавство. — На духа ми все още му се лудее, но плътта е вече слаба, ако схващаш какво имам предвид?

— Вуйчо! — Кристин се опита да си даде вид на шокирана, но не можа да се сдържи и прихна. — Ти наистина си невъзможен!

— Ако един мъж вече не се интересува от жени, смятай, че духът му е загубен. Поне такава е моята философия за живота — той се протегна. — Малко се поизморих! Мисля да си лягам.

Бил се надигна и подаде ръка на Кристин, за да ѝ помогне да стане. Тя се изправи и го прегърна спонтанно.

— Обичам те ужасно много! — прошепна тя.

— И аз теб, детето ми! — той целуна косите ѝ. — Ела, ще се качим горе. Можеш да ми помогнеш. Не защото не мога да се приготвя сам — добави бързо Бил, — а защото не искам да седиш тук долу и да чакаш Андре. Можеш да говориш с него сутринта.

— Имаш право.

Кристин изгаси светлината. После тръгнаха подръка нагоре по стълбата. Тя целуна вуйчо си за лека нощ и се прибра в стаята си. Сега се почувства много по-добре отпреди. Разговорът ѝ с Бил ѝ подейства добре. Добрият вуйчо Бил! Така умело умееше да излиза сух от водата. Това ѝ беше направило впечатление още отдавна в бюрото, когато поради някаква причина избухваше като вулкан.

Кристин се съблече, изми си зъбите и се пъкна под одеялото. Само след няколко минути бе заспала.

* * *

На следващата сутрин Кристин се събуди към седем часа. Взе един душ, облече се и слезе в кухнята за закуска. Беше в по-добро настроение. Новият ден почти бе заличил смесените чувства от вечерта. Бавно и с наслада пиеше първата чаша кафе, докато Анабел й приготвяше яйцата.

— Е, млада госпожице, сега яжте! — тя й поднесе една порция яйца и Кристин здравата си похапна. Анабел я наблюдаваше с многозначителна усмивка на кръглото лице. — Тази сутрин изглеждате добре — забеляза тя. — Прекарала сте хубава вечер, а? — разсмя се тя високо. — Нали веднага ви казах, че ще се разбирате добре с мистър Андре?

— Случаят съвсем не пожела да изляза с Андре — отбеляза Кристин. — Бях поканена от един много мил доктор на име Джеф.

Анабел така зяпна от учудване, та чак забрави да затвори устата си.

— Какво? — изпъшка най-сетне тя. — Да не сте полудели! — тя се отпусна на един стол срещу Кристин и я загледа с недоверие. — Кой е този Джеф? Никога не съм ви чувала да говорите за него.

— Много е мил и е възможно да излизаме по-често.

— А мистър Андре?

— Ако ме покани, може би ще изляза и с него. Снощи той си имаше друга женска компания — една пищна блондинка от бюрото на вуйчо.

Анабел поклати глава.

— Наистина ли излезе с нея? — изфуча тя презрително. — Как е могъл само?

Кристин бутна празната си чиния и се усмихна доволно.

— Яйцата бяха добри, Анабел!

— Та няма не са винаги такива?

— В някои дни са по-добри, отколкото в други.

— Хм... В някои дни се чувствате по-добре, това е всичко...

Пъхна чинията в машината за миене на съдове. Кристин си наля още една чаша кафе, взе я и отиде на прозореца. Потънала в мисли, се

загледа в градината. Анабел проследи погледа ѝ.

— Няма го навън — каза тя изведнъж.

Кристин я погледна за миг и отново седна на масата.

— Само гледах дали има вятър — обясни вяло тя.

— Аха! — Анабел знаеше добре. — Надявате се, че той е в басейна, нали? Е, не е там. Горее. Спи.

— Откъде знаете?

— Колата е в гаража, а тя със сигурност не е пристигнала сама. В четири часа — добави злобно тя.

— Изглежда следите всичко.

— Глупости! Спях дълбоко, когато шумът на гумите ме събуди. Погледнах часовника и установих, че беше четири часът. Знаех, че трябва да е мистър Андре. Той е единственият, който може да се прибере по това време.

Кристин въздъхна.

— Това по всяка вероятност значи, че ще спи до обяд.

— Сега ще започнете да чезнете по него, така ли? Вървете в кабинета и се залавяйте за работа!

— Аз не чезна! — отвърна светкавично Кристин. — Андре може да прави каквото си поиска.

— Но все пак щеше да ви е по-добре, ако правеше нещо, което да ви харесва, нали?

— Стига вече, Анабел!

— Е, добре, мис Кристин!

Двете се спогледаха не без симпатия. После Кристин си взе кафето и тръгна нагоре към кабинета. Вървеше много тихо, за да не събуди вуйчо си. Чуваше хъркането му от коридора. То я успокояваше, защото показваше, че спи добре.

Кристин прегледа сутрешната поща, написа няколко чека за сметките, които бяха за уреждане, и ги остави на масата на Бил за подпис. В момента не можеше да направи повече. Щом вуйчо ѝ се събудеше, сигурно щеше да ѝ диктува нещо, но дотогава можеше да слезе за малко долу и да седне в градината. Утрото бе прекрасно, би било грях, ако не му се наслади.

Кристин занесе празната си чашка обратно в кухнята и напусна къщата през задната врата. Тя пое дълбоко дъха на орловия нокът, който образуваше гъст жив плет по дължината на пътя, водещ към

градината. Пчеличките прехвъркваха от един жълт цвят на друг. Всичко това разкриваше пред нея една картина на съвършен мир и покой.

Кристин тръгна към големия стар дъб до къщата и седна на люлката. Тя вяло започна да се оттласква. Спомни си с усмивка за люлката си в Рочестър. Колко често баща ѝ я беше засилвал все по-силно и по-силно, докато силните ѝ викове привлекат вниманието на майка ѝ, която ги смъмряше за безумието им.

Кристин стисна възето по-здраво и започна да се издига все по-нависоко, докато вятърът развя косите ѝ и тя отново се почувства малко момиче. Обхвана я прелестно усещане за свобода и безгрижие. Въздухът бе свеж, а дъхът на цветята — омайващ. Тя забрави всичко около себе си в този миг, в който магията на детството, изглежда, се бе върнала при нея. Не можа да чуе и стъпките по алеята, които се приближаваха към нея.

— Тц, тц, тц... Май никога няма да пораснеш!

Кристин извика от изненада. Тя пусна единия си крак да спре люлката. После обърна глава и видя Андре. Беше се облегал на стената и гледаше нагоре към нея. В очите му блестеше задоволство, а устните му снизходително се усмихваха. Беше в отрязани дънки, избеляла блуза и обикновени гуменки.

Кристин го разглеждаше ужасена.

— Никога не бих помислила, че е възможно да те видя в такъв костюм — отбеляза остро тя.

Той хвърли равнодушен поглед към облеклото си.

— Че защо? Винаги бягам с него. Защо да се издокарвам, след като няма кого да впечатлявам с това?

— Ах, така ли? Значи се обличаш порядъчно само за да впечатляваш хората?

— Естествено. Пък и намерил кой да ми го каже! Роклята ти изглежда така, сякаш е чакала месеци във вехтошарницата!

Кристин се изчерви.

— Роклята ми си е много хубава! — изсъска тя. — Нося я с удоволствие!

— Но само вкъщи.

— Е, и?

Погледите им се кръстосаха в ням, ожесточен дуел. Тогава Андре се разсмя високо.

— Мир! — той се приближи към нея. — Или по-скоро примирие, което си избереш.

— Е, добре! — ядът ѝ попремина малко. Тя се усмихна колебливо. — Изненадана съм, че си станал толкова рано.

— Че защо? Аз винаги ставам рано.

— Дори когато си се прибрал едва в сутрешната дрезгавина?

Андре я погледна подозрително.

— Откъде пък знаеш кога съм се прибрал?

— Според това, което чух, гумите на колата ти са изскърцали, когато си се качвал нагоре.

— Така значи! — засмя се той. — Поне нямаше буци по тях, когато влизах в гаража. Добре видях как в стаята на Анабел светна. Предположих, че е искала да погледне часовника.

— Точно така! Тя била всичко друго, но не и учудена, че я събуждат в такъв час.

— Затова ли ме изгледа с отровен поглед, когато влязох в кухнята?

— Вероятно, но не мога да я упрекна — добави светкавично Кристин. — Наистина можеше да си дойдеш и по-рано, Андре! Това беше първата вечер на баща ти след болницата. Можеше да останеш при него. Той все още не е възвърнал напълно силите си.

Андре сви рамене.

— Всичко е наред при него. На вечерята се държеше нормално, без да се смята отегчената му физиономия — той се разсмя весело. — Впрочем, не мога да му се сърдя за това. Момичето нещо попрекали.

— Мислех, че я харесваш?

— Не особено. Татко я покани с нас на вечеря, за да станем четирима. Ако можеше да предположи, че имаш уговорка, вероятно щеше да си държи устата. А точно това не направи тя... Говореше като кречетало — той въздъхна. — Някои жени могат да бъдат наистина досадни.

Кристин го наблюдаваше.

— Недей така, Андре! Сигурно си се забавлявал с нея всяка минута? Особено на излизане от гаража на „Рейнън Скуер“ — добави

многозначително тя. — Тогава и двамата изглеждахте много романтично...

За голямо учудване той се изчерви леко.

— О, имаш предвид... — Андре я погледна въпросително. — Видя ли ни?

Кристин кимна.

— Джеф и аз вечеряхме там. Докато го чаках да докара колата си от гаража, те видях да минаваш. Едната ти ръка на волана, другата...

— Стига, стига — разсмя се той смутено. — Не споря, че беше малко агресивна. Наистина се радвам, че все пак успях да я пробутам на друг.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Отидохме да танцуваме у Бил Милер. Обзалагам се, че тя познава там всички. След като затвориха заведението, някой ни покани у дома си на закуска. Това продължи приблизително до три и половина. Когато я потърсих, за да я откарам вкъщи, тя беше изчезнала — той се разсмя. — Предполагам, че е намерила пътя и без мен, ако изобщо се е прибрала.

— Разбирам. Значи не си се наслаждавал особено на вечерта?

— Не, би било пресилено да се каже. А ти?

Очите на Кристин изведнъж засияха.

— За мен вечерта бе прекрасна!

— Радвам се! — отбеляза сухо той.

Тя се разсмя леко.

— Джеф е чудесен човек! Изобщо не знаех, че може да е толкова чаровен!

— Беше ми разказала, доколкото си спомням, че няма мъж в живота ти.

— Вярно е. С Джеф сме само приятели. Добри приятели — добави тя.

— И аз останах с това впечатление — каза саркастично Андре. — Ти го зяпаше толкова отнесено в ресторанта!

— Ако наистина си ни видял, защо тогава не дойде при нас? Може би си искал да бъдеш насаме с блондинката?

— Стига вече, Кристин! Трябва да приключим дуела! Излязла си с Джеф, защото те е било яд на мене и по същата причина аз изведох

това русо същество. Така че сме квит! — той се наведе и тласна леко люлката. — Защо не започнем отначало? Какво ще кажеш?

Тя помисли за момент.

— Трябва да ти кажа нещо, Андре — поде най-сетне твърдо тя. — Искам да се опознаем един друг още по-добре, преди да приема плановете на баща ти относно нашето бъдеще.

— Това звучи така, сякаш си убедена, че ще се ожения за теб?

Кристин спря люлката рязко и се обърна към Андре. По лицето ѝ се бе разляла червенина.

— А не е ли това ваша обща идея? — попита тя ядосано. — Или междувременно двамата сте измислили нещо друго за спасяване на наследството ти? Нямахте да имам нищо против да не се забърквам в тази работа, щом съм ти безразлична!

Той отстъпи крачка назад.

— Велики Боже, ти наистина си темпераментна! Съвсем не знаех... — Андре не довърши. — Харесвам жени с темперамент — продължи той, след като се отпусна на тревата. — Това е знак за страст.

— Спокойно можеш да оставиш страстта ми на мира!

— Тя е много важна част в любовта.

— Но само когато двама души изпитват един към друг еднакви чувства, а в този момент не мога да кажа какво изпитвам към теб, Андре. И още по-малко знам какво е твоето отношение към мен.

— Вече ти казах — отвърна спокойно той. — Мисля, че съм на път да се влюбя в теб.

— Наистина ли? Защо? Защото съм бариера към завещанието ти ли?

— Не, това няма нищо общо. Татко ще ми остави състоянието си при всички случаи. Сигурен съм, че го знаеш. Той само държи някой да ме предпазва от „финансови глупости“, както ги нарича.

— Ако се омъжа за теб, то ще е само от любов и по никаква друга причина.

— За мен това е също единствената причина за женитба.

— Казваш го така...

— Говоря истината, Кристин.

— Е, добре. Нека видим как ще се развият нещата — тя се помъчи да се усмихне и за момент забрави яда си. — Междувременно

трябва да мислим и за баща ти. За мен най-важни в момента са неговите чувства. И намирам, че трябва да прекарваш с него възможно най-дълго време. Вече от месеци не е много добре, а сега, след инфаркта...

Андре вдигна ръка.

— Добере, Кристин. Ще бъде наред.

— Защо не му занесеш чаша кафе в леглото и да видиш как е? Вероятно вече се е събудил.

Тя се завъртя на площадката и тръгна към кухнята. Андре бавно я последва. Когато той прекрачи в къщата, тя вече се бе отправила към кабинета си. Въздъхвайки Кристин седна зад бюрото. Беше й интересно какво ще се случи. Поне двамата си бяха изяснили докъде са стигнали нещата. Тя достатъчно ясно го бе сторила. Сега беше ред на Андре да направи следващата крачка. Кристин се питаше какво ли щеше да предприеме. Облегна се на стола си и се засмя доволна.

* * *

Кристин реши да вкара документацията в ред. Разпредели излишните копия от писма и направи всичко, за да се ангажира с работа. Тъкмо беше на привършване, когато телефонът иззвъня. Тя вдигна слушалката.

— Тук Робъртсън — доложи кратко.

— Кристин?

— Джеф?

— Да. Как сте днес?

— Благодаря, добре. Вчерашната вечер беше прекрасна.

— И аз мисля така. Трябва да я повторим скоро.

— С удоволствие, но не веднага. Може би следващата седмица.

— О, съвсем бях забравил, че имате посещение. Братовчед ви...

— Точно така. Изглежда, че ще остане повече от предвиденото.

Така че няма да имам много свободно време.

— Жалко. Надявах се да ви видя отново. Сериозно ви говоря, Кристин. Много ми харесвате.

— И вие на мен, Джеф, но не ни остава нищо друго, освен да почакаме още. Моля ви, разберете ме.

— Естествено. В такъв случай ще ви се обадя следващата седмица.

— Добре. Значи до тогава. И ви благодаря, че се обадохте.

Тя затвори с усмивка. Джеф наистина бе изключително мил. Кристин знаеше, че не би се затруднила да свикне с него. Близостта му я караше да се чувства спокойна, свободна и сигурна. Той беше сериозен, естествен. И все пак, бяха ли това качествата, които търсеше тя в един мъж? Не изглеждаше ли Джеф малко скучен, щом го сравнеш с Андре? Може би, но не можеше да се отрече, че той притежаваше изключително чувство за хумор. „Тогава защо не се смееш?“ — питаше тя себе си. Андре пък, напротив, постоянно я разсмиваше. Той наистина бе променил живота ѝ. А Джеф просто не беше подходящ за това. Кой от двамата ѝ харесваше повече? Едни и същи въпроси. Тя въздъхна.

Изведнъж осъзна, че се пъхаше в задънена улица. Никой не я принуждаваше да взема решение. Все още бе свободна жена и в момента нямаше намерение да се омъжва. В случай че се появи „истинският“, е, тогава вече наистина би било друго нещо. А може би той вече е тук... Защо ли мислите й винаги я отвеждаха към Андре?

Въздишайки, Кристин продължи да подрежда документите. Тя се обърна към вратата, когато чу Андре да влиза. Лицето й стана сериозно, виждайки изражението му.

— Какво има? — попита уплашено. — Всичко наред ли е с вуйчо?

— На пръв поглед изглежда така — промърмори той — и имам чувството, че е изгубил разсъдъка си. Погледни това! — Андре хвърли на масата един документ.

Тя прочете заглавието му: „Последна воля и завещание“.

— Кажу ми, да не го е променил?

— Да, направил го е — отвърна Андре с раздражение. — Сега завещанието е налице в цялата си сила. Ще получа цялото наследство само ако се оженим с теб преди смъртта му.

— Ами ако не го направим?

— Тогава ще получа пак наследството си, но не наведнъж. Изплащането ще става в продължение на 20 години, което значи, че всяка година ще получавам определена сума. Как намираш това?

Тя се опита да се усмихне.

— Звучи доста почтено според мен.

— Почтено? — той й хвърли яростен поглед и се тръшна в едно кресло. — Това само доказва за пореден път, че татко се съмнява във възможностите ми да боравя с пари. На теб той има доверие. Това е още една солидна плесница за мен!

— Сега разбирам какво е искал да каже с това, че ще получиш наследството си така или иначе — изрече Кристин замислено. После погледна Андре, чиито очи хвърляха мъгли. — Изглежда забравяш в каква деликатна ситуация съм поставена аз?

— Ах, да, разбира се! — гласът му трепереше от ирония. — Омъжи се за мен и ще бъдеш жена на милионер! Ако не го направиш... — той сви рамене. — Ще трябва да чакам двадесет години, за да получа онова, което по право ми принадлежи! Това е абсурдно! Мисля, че татко наистина е обезумял!

— Той ми каза, че ни желае само най-доброто!

— Твоето добро, искаш да кажеш! Естествено, когато си отиде от този свят, ти ще останеш без работа и вероятно без причини, които да те задържат тук.

Кристин се изчерви.

— Мога ли да отбележа — каза разгорещено тя, — че моите собствени средства не са толкова незначителни. Положението ми съвсем не е така жалко, както си мислиш. Имам повече от достатъчно средства, за да водя един приятен живот, независимо от това дали работя или не.

— Разбирам. Това не ми беше известно — той сведе поглед смутено. — Съжалявам.

— Вуйчо Бил ми каза, че се надявал взаимно да се харесаме и да се оженим.

— Той е един романтичен, стар глупак! — отбеляза Андре и я погледна. Изведнъж по лицето му плъзна усмивка. — Но понякога има добри идеи!

— Това сега не е важно — отсече Кристин. — Ти си взел завещанието. Знае ли вуйчо, че е в теб?

Андре поклати глава.

— Видях го случайно в стаята му. Беше съвсем на открито. Затова го грабнах и дойдох с него тук.

— Защо? Мислиш ли, че ще го промениш? — тя се усмихна иронично. — Това е неговото завещание, Андре, парите са негови. Той може да прави с тях каквото си поиска. Намирам, че си малко неразумен, дори егоистичен. Имам чувството, че нямаш търпение да получиш парите му веднага.

— Доста грубо звучи.

— Но поне така изглежда. Честно казано, ти и сега имаш повече от достатъчно пари. Защо се горещиш толкова по това завещание?

— Защото не обичам да ми заповядват! Освен това ме ядоса доверието му към теб. Може да си гений, що се отнася до сделки, но и аз не съм идиот, Кристин! Вече сключих някои наистина добри сделки. Надявах се, че татко поне веднъж ще признае това.

— Мисля, че не си прав! Той те обича много...

— Знам — прекъсна я раздразнено Андре. — Но в случая това не играе никаква роля. В края на краищата, тук се касае до бизнес.

— Не отричам, но опитай се все пак да се поставиш на негово място! Прекарал е целия си живот в упорит труд и не иска парите му да пропаднат. Това е всичко!

— И ти си убедена, че можеш да боравиш с парите му по-добре от мен, така ли?

— Със сигурност бих могла от време на време да ти давам по някой добър съвет — отвърна тя. — Това вече съм го правила при баща ти.

— Може би е трябвало да кандидатстваш за президентски пост — каза раздразнено и подигравателно той. — Наистина не мога да си представя, че някой би те отхвърлил!

— О, престани, Андре! Държиш се като дете!

— Така ли? Значи и ти мислиш като татко, а! И ти смяташ, че не съм в състояние да управлявам парите му?

— Никога не съм казвала такова нещо.

— Но си го мислила!

Андре стана, сграбчи документа и тръгна към вратата.

— Моля те, Андре!

Той спря и я погледна.

— Няма смисъл, Кристин! Откакто е налице тази клауза, не виждам възможност за разрешение на личните си проблеми. Това условие ме огорчава прекалено много!

— Огорчава те? А на мене какво ми е?

— Нима за теб има значение? Та нали твърдиш, че можеш да се справяш сама. Може би в това се крие ябълката на раздора? Ти вече имаш своето наследство. При теб всичко е наред. При мен е друго. Ненавиждам мисълта, че тази клауза винаги ще виси на врата ми като дамоклев меч. Мисля, че ще е най-добре, ако просто забравим цялата история!

— Андре, почакай!

Но той не се остави да го задържи повече. Тя го чу да слиза по стълбите. Една врата се тресна. После всичко утихна.

Кристин продължи работата си. Почувства се изтощена. Не беше предполагала, че Андре е толкова чувствителен. „Е, да.“ Тя сви рамене. Току-що го бе опознала по-добре. Не беше ли точно това желанието й? Да го опознае, преди да вземе решение.

Кристин погледна часовника и реши, че е време за чаша кафе. Десет и половина всъщност винаги е било време за кафе. Тя влезе в кухнята и видя Анабел до печката да слага картофи в тигана. Лицето ѝ беше сурово.

— Едно ще ви кажа, мис Карсън, този мистър Андре наистина не е с всичкия си! Сега пък какво стана?

— Само малко е ядосан, това е всичко — Кристин взе една чаша и си наля кафе.

— Но това е глупаво! — продължи Анабел. — Той се държи като дете! И едно време беше такъв! Щом не станеше неговата, седнаше тук в кухнята и тропаше по пода с крака дотогава, докато го смъмря, че трябва да престане да мърси чистия под! — тя поклати тъжно глава. — С баща му ли е свързано?

— О, това са различни неща — избягна отговора Кристин. — Просто не му обръщайте внимание, Анабел! Ще го преодолеем.

— Да се надяваме! Той беше тук. Когато го попитах дали ще си дойде за обяд, отвърна, че може би никога повече няма да се върне. Беше страшно разярен.

Кристин се усмихна.

— Ще си дойде — каза тя. — Първо трябва да поизстине.

Тя взе кафето и се качи горе. Когато минаваше покрай стаята на вуйчо си, го чу да я вика:

— Кристин!

Тя отвори вратата. Той лежеше още по пижама в леглото. Приблужи се до него.

— Мислех, че вече си се облякъл — каза му тя престорено весело. — Ето, вземи кафе. Аз ще си взема друго.

— Кристин... — гласът му звучеше напрегнато. — Аз... аз не се чувствам много добре, детето ми!

Тя остави настрана чашата и го погледна загрижено.

— Какво има?

— Аз... ами, не знам.

— Да нямаш отново болки в гърдите?

Той кимна.

— Страхувам се, че имам. Днес сутринта се чувствах много добре, но откак Андре излезе... — Бил посегна към гърдите си. Лицето му се изкриви от болка.

— Андре?

— Да, той донесе това тук... — вуйчо й посочи завещанието, което небрежно бе захвърлено на масата. — Беше страшно сърдит. Беснееше из стаята. О, Кристин.

Тя стана бързо:

— Запази спокойствие! — му каза твърдо. — Ще позвъня в болницата.

— Не, не! Никаква болница! Сигурно скоро ще ми мине!

— Престани, вуйчо! Сега ще се обадя.

— Няма да се върна там — пъхтеше той. — Ако умра, поне да го направя вкъщи, в моето собствено легло.

Кристин усети как я обзема леден страх.

— Престани да говориш така! — каза бързо тя. — Скоро ще ти мине, но намирам, че ще е по-разумно да те прегледа лекар. Ще се обадя на Джеф, д-р Манинг. Спомняш си го, нали?

Бил Робъртсън направи отчаяна физиономия.

— Е, добре. Обади се! Но след това трябва да се върнеш!

— Добре.

Тя побърза към кабинета и поиска да я свържат с Джеф. След малко чу гласа му. Набързо му съобщи за състоянието на вуйчо си.

— Идвам веднага — Джеф бе спокоен и самоуверен. — През това време трябва да се погрижите да лежи на гръб. Не бива да става!

— Добре. Трябва ли да му дам някакви лекарства?

— Не. Ще дойда възможно най-бързо.

— Благодаря, Джеф.

Тя се върна в спалнята. Бил все още лежеше в същото положение. Изразът на лицето му бе унил, без всякаква надежда. Кристин седна на леглото и взе ръката му в своята.

— Джеф скоро ще бъде тук — каза тя утешително.

— Добре — промълви той. После я погледна безпомощно. — Боли, детето ми, много боли!

— О, вуйчо Бил! — Кристин се наведе над него и го целуна. — Само потърпи! Скоро ще ти мине.

— Не съм съвсем сигурен.

— Не бива да говориш така! — тя се помъчи да се усмихне. — Джеф каза, че е възможно да имаш само някои дребни проблеми, преди всичко да се нормализира отново — излъга Кристин и се опита думите

й да прозвучат възможно най-убедително. — Но не е нещо сериозно. Вярваш ли, че ако имаше някаква опасност, биха те пуснали вкъщи?

— Вероятно не — гласът му звучеше много слабо. — Може би снощи не трябваше да излизам и да ям толкова много — той се опита да се усмихне, но опитът му не сполучи. Бил изстена. — Проблемът може би е само храносмилането, както бе някога със Симона. Симона! — той затвори очи и въздъхна. — О, Симона, любима моя! Бих искал сега да си тук!

— Аз съм при теб — каза Кристин.

— Знам, детето ми, знам — Бил стисна ръката й. — Но някак си имам чувството, че и Симона е при нас. Не усещаш ли парфюма й? Сега го усещам в стаята. Да не би твоят да е същият?

Кристин го погледна безмълвно. Обхвана я страх при мисълта, че вуйчо й е болен по-сериозно, отколкото се предполагаше. Тя видя, че погледът му блуждаеше.

— Не, вуйчо, никакъв парфюм не съм употребявала — отвърна тя и веднага сметна, че щеше да е по-добре, ако го беше излъгала. Но реши, че сега не е време за лъжи.

Той се извърна към нея и я погледна.

— Къде е Андре? — попита я тихо. — Помоли го да дойде при мен!

— Той... излезе.

— Излезе? Вече се опасявах от това. Беше много ядосан, Кристин. Защо е такъв?

— Успокой се сега! Не трябва да се вълнуваш!

— Не зависи от мен. Толкова много обичам това момче! Толкова, колкото и тебе! Мислех, че идеята ми ще ви събере. Защо бях толкова глупав?

Той поиска да се надигне, но Кристин го притисна нежно към възглавницата.

— Стой мирен, вуйчо! И престани да говориш така! Това няма да помогне.

Той се отпусна назад.

— Имаш право! — помъчи се да се усмихне леко. — Изглежда няма да мога да се жертвам повече — за момент Бил затвори очи. Сякаш някаква тръпка премина по тялото му. — О, Господи! — стенеше той.

— Моля те! — Кристин едва сдържаше сълзите си, чувстваше се толкова безпомощна. — Моля те, лежи!

Той сякаш се поотпусна. Дишането му стана по-равномерно.

— Кристин!

Тя се сепна.

— Да, вуйчо?

— Завещанието бе онова нещо, което ядоса Андре, нали?

— Да, вярно е.

— Моля те, подай ми го!

— Завещанието?

— Да, на масата е.

Тя бързо му подаде документа. Той го прочете още веднъж. После се усмихна тъжно, разкъса го на малки парчета.

— Вуйчо Бил! Какво направи?

— Отстранявам един проблем. Ето... вземи тези късчета хартия и ги изхвърли!

— Вуйчо!

— Направи каквото ти казах! Веднага!

Тя взе листчетата и отиде в банята. След малко водата ти отнесе. Кристин се върна при леглото на вуйчо си.

— Няма го вече — каза спокойно тя.

— Добре. Това беше единственият екземпляр.

— Значи сега вече нямаш завещание?

Той се усмихна.

— Напротив, напротив. Първата версия все още съществува. Ще я намериш в личния ми сейф.

— Защо да го намеря? Искаш да го прочетеш сега ли?

— Не, не, знам какво пише там. Завещал съм едната половина от състоянието си на Андре, а другата — на теб.

— На мен?! — тя го погледна недоверчиво.

— Да. Малко е да се каже, че си го спечелила с грижите и любовта, които си ми дарила — той взе ръката ѝ. — Както ти бях казал веднъж, винаги съм искал да имам дъщеря и ти я замени. Ти ми даде толкова много, Кристин! Редно е да получиш свидетелство за любовта ми.

— Вуйчо Бил... — тя се опита да задържи сълзите си, които заплашваха да бликнат от очите ѝ. — Сега ще престанеш ли най-сетне

с тази тема? Никога не сме имали проблеми, докато не повдигна въпроса за това глупаво завещание.

— Може би, но един мъж в положение като моето трябва да мисли и за такива неща. Особено ако има син, в който не е съвсем сигурен — в гласа му прозвуча нотка на озлобление.

— При Андре нещата са в ред — каза Кристин. — Няма нужда да се тревожиш за него. Той няма да опропасти парите ти. Аз ще се погрижа за това.

Старите, изморени очи сякаш изведнъж се проясниха.

— Значи ли това, че все пак ще се ожените?

Кристин тъкмо се канеше да отрече, когато нещо в нея я накара да се осъзнае. Тя разбра, че вуйчо ѝ копнее за потвърждение. Можеше онова, което чуе, да бъде последното. Въпреки отчаяната си надежда Кристин инстинктивно долавяше, че той няма да живее дълго.

— Да, ще се оженим! — тя преглътна.

— Това е хубаво. Колко дълго го бленувах! — той затвори очи и въздъхна облекчено.

— Вуйчо! — Кристин се наведе над него.

Бил отвори очи за последен път.

— Знам, че сега вече всичко ще се оправи — промълви той. — Двамата ще бъдете много щастливи един с друг! Той се нуждае от теб, Кристин! Така, както аз на времето се нуждаех от Симона! Тя беше силна жена! Заедно се справяхме с всички проблеми. Мога само да се моля двамата да бъдете толкова щастливи, колкото бяхме Симона и аз. О, как исках сега да беше тук Андре! — той се втренчи в завивката. — О, Господи, Андре...

Главата му се килна настрани.

— Вуйчо!

Още преди да нададе сърцераздирателен вик, Кристин знаеше, че всичко свърши! Тя пипна пулса му.

— О, не! — промълви Кристин. — Не може да бъде! Андре!

Тя се втурна към вратата, изтичало стълбите надолу и извика Анабел. В този миг чу, че пристига кола. Без да дочака Анабел, Кристин изскочи навън. Тя се молеше Андре да се е върнал. Джеф бе дошъл. Когато видя лицето ѝ, той изтича бързо нагоре по стъпалата.

— Закъснях ли? — попита тихо.

Тя кимна безмълвно.

В този момент Анабел изтича от кухнята.

— Какво има, мис Карсън? — попита тя. — Чух ви, че викате.

— Случи се... Случи... — Кристин не можа да довърши изречението.

— Мисля, че мистър Робъртсън току-що е починал — каза Джеф.
— Моля, погрижете се за нея!

Той се изкачи по широкото стълбище, докато Кристин се облегна на Анабел. Сега тя не можеше повече да сдържа сълзите си.

— Не, недейте... — Анабел се опита да я успокои, но самата тя се разплака.

— О, Анабел, няма го вече — ридаше Кристин. — Питаше за Андре. Къде е той? Накъде отпътува?

— Не знам, детето ми. Не знам.

Двете останаха така прегърнати и заедно дадоха воля на болката си. Не след дълго Джеф се върна при тях. Кристин го погледна въпросително.

— Трябва да е било втори инфаркт — каза тихо той. — Елате, ще ви дам успокоително.

Кристин поклати бързо глава.

— Не, не искам.

Сърцето ѝ се пръскаше от болка. Завинаги бе загубила човека, който за нея означаваше повече от всеки друг. А единственият мъж, който продължаваше да я интересува, си бе отишъл. Къде? И кога щеше да се върне?

* * *

Ако някога Кристин не бе гледала с добро око жителите на Далас, то през следващите дни на траур тя подобри мнението си за тях. Мъжете, които погрешно бе смятала за безсърдечни бизнесмени, идваха при нея, за да ѝ изкажат съболезнованията си и най-вече да ѝ засвидетелстват дълбокото си уважение и респект към Бил Робъртсън.

Млади мъже, с които по-рано бе излизала по веднъж и които смяташе за повърхностни и честолюбиви, сега ѝ предлагаха помощ и съчувствие.

Съпругите на бизнесмените, които бе смятала за алчни кокони, пристигаха с цветя и подаръци. Гласовете им бяха сериозни и утешителни, а сърцата им — пълни с искрени чувства и дружелюбие. Всички се стараеха да успокоят обърканото, изплашено създание, което седеше потиснато във всекидневната и все още не можеше да приеме трагичния факт.

Кристин знаеше, че вуйчо Бил бе мъртъв, но, изглежда, все още не можеше да го осъзнае. Тя обикаляше из стаите на първия етаж и прекрачваше стаята му, за да провери по навик дали той се нуждае от нещо. Едва когато видеше застланото му легло — празно и студено, ѝ ставаше ясно, че никога вече няма да чуе басовия му, пълен с любов глас. Никога няма да долови лукавия му смях на закуска, никога няма да почувства големите му, нежни ръце в косата си, когато го прегръщаше или целуваше за лека нощ.

Кристин всеки ден получаваше подкрепа от мъже и жени, принадлежащи към света на вуйчо ѝ, но най-голяма утеха намери при Джеф, който почти светкавично пое ролята на силния, пълен с разбиране приятел, на чието рамо тя можеше да се изплаче. След като първоначалната болка попремина, Кристин постепенно стана предишната. Зае се с безкрайните проблеми, които една смърт в семейството неизбежно носи.

Бил Робъртсън бе наредил след смъртта му да няма голямо погребение. Той искаше тялото му да бъде кремирано.

Кристин изпълни акуратно последното задължение към вуйчо си така, както бе пожелал. Изпълни го с онази спокойна прецизност, с

която бе уреждала всичко за него.

По-късно тя седеше във всекидневната и отпиваше от чашата силно кафе, което Анабел ѝ бе донесла. Едва сега осъзна, че трагичният епизод бе отминал.

Завесата бе паднала, разкривайки ново действие в живота ѝ. Никога не бе очаквала, че този момент ще дойде толкова скоро. Винаги си бе представяла, че тогава и Андре ще бъде наблизо. Вместо него Джеф Манинг, който седеше до нея, държеше ръката ѝ и мълчеше. Спокойният и утешаващ Джеф, който през цялото време я подкрепяше.

А Андре? Естествено тя желаше той да е тук, но беше невъзможно да изрази гласно съжалението си за отсъствието му. В това отношение Анабел бе по-невъздържана. Не минаваше ден, в който тя да не го отбележи кисело. Най-сетне Кристин се видя принудена да я смъмри.

— Нито дума повече за Андре! — каза отчаяно тя. — Той е далече и ние не можем нищо да сторим.

— Но той трябваше да е тук — не отстъпи Анабел.

— Знаем, но вече е твърде късно. Сигурно все някога ще чуем за него.

Всъщност бе изумително как един човек може да изчезне така — без дори да остави следа. Всички вестници и телевизията оповестиха смъртта на Бил Робъртсън. Странно бе, че Андре не е чул нищо и не се бе върнал. Тя само можеше да предполага, че той се намира в някое затънтено кътче на земята, без контакт с външния свят.

Животът си течеше...

Седмица след смъртта завещанието бе отворено. Кристин седеше в кантората на адвокатата и слушаше как сухият мъж с пронизващите, остри очи четеше последната воля на вуйчо ѝ. В тона му се долавяха нюанси на неодобрение, сякаш бе на мнение, че Бил Робъртсън е направил грешка в завещанието си.

Предприятието щеше и занапред да се управлява от досегашния съвет на директорите. Кристин и Андре трябваше да поемат ролята на вицепрезиденти. Ако и двамата го желаеха, предприятието можеше да бъде продадено.

Като признание за вярната си, дългогодишна служба Анабел получаваше десет хиляди долара.

Също и Чарлз, градинарят, не беше забравен — той пък получаваше пет хиляди долара. Щедри възнаграждения се полагаха на различни благотворителни сдружения.

На организацията за изследване на сърдечни заболявания бяха завещани един милион долара — клауза, която показваше на Кристин, че вуйчо ѝ отдавна е знаел за заболяването си, без да го обсъди с някого. Останалата част от състоянието се разделяше по равно между Андре и Кристин. След прочита на завещанието адвокатът я погледна със студена усмивка и отбеляза:

— Сега сте една много богата дама, мис Карсън.

Това ѝ беше ясно от доста време. Но въпреки всички чувства на благодарност, които я обзеха, тя знаеше, че парите и сигурността, която ѝ гарантираха, никога няма да могат да заместят мъжа, чиято щедрост я бяха направили толкова богата.

— Нямате ли новини от сина на мистър Робъртсън? — попита адвокатът.

Кристин поклати глава.

— Не знам къде е — отвърна тя глухо.

Джеф я откара вкъщи. Двамата седнаха мълчаливо в библиотеката. Чувстваха, че думите са излишни — те само можеха да смутят дълбоката духовна връзка, която постепенно възникваше между тях.

Кристин усещаше, че в този момент бе много уязвима. Тя умееше да цени вниманието на Джеф, който ѝ даваше всичко, а нищо не искаше в замяна. За нея той беше като по-голям брат, който я подкрепяше в този труден момент. Знаеше, че обичта му не е само платонична, но с благодарност констатираше, че Джеф никога не прекриваше тази граница между тях. По нещо отношенията им приличаха на тези между пациентка и лекар. За него смъртта и утехата на осиротелите принадлежаха към работното всекидневие. И все пак за краткото време на тяхното познанство тя се бе уверила, че той я обича. Но това беше тема, за която никога не разговаряха. Изглежда, той чувстваше, че моментът не бе подходящ. Въпросът можеше да почака, докато тя отново здраво стъпи на краката си. Как ли щеше да стане това? Какво щеше да прави без напътствията на вуйчо си?

Новата ѝ позиция в ръководството на фирмата бе висока чест, но в момента тя не беше достатъчно квалифицирана за активно участие в

сделките. Кристин можеше да слуша дискусиите, да изразява мнението си и да се включва в гласуването, но знаеше, че всяко внимание, което ѝ се оказваше, бе само знак на почит към починалия президент на фирмата. Работата с Бил Робъртсън ѝ доставяше удоволствие, но ако искаше да бъде честна, трябваше да признае, че не бе родена за бизнесмен. Тя знаеше, че пътят ѝ не бе хвърлен в бетонните палати на Далас. Какво трябваше да прави тогава? В момента не можеше да намери отговор на този въпрос. Финансовото бъдеще ѝ бе осигурено, но иначе тя просто бе вдигнала ръце и чакаше да види накъде ще я тласне съдбата.

Докато сновеше из къщата и градината, Кристин постоянно се хващаше, че мисли за Андре. Дори когато се опитваше да го заличи от съзнанието си, снимките, които се срещаха из цялата къща, постоянно ѝ напомняха за него. Всеки път, когато Анабел лъскаше сребърните им рамки, тя отправяше забележка по адрес на Андре.

— Питам се наистина къде ли е той? Как е възможно да не се върне вкъщи?

Кристин пазеше своите грижи за себе си. Първоначалният ѝ гняв от изчезването му се бе превърнал в приглушена болка, съпътствана от дълбок копнеж да го види. Макар държанието му да бе така недостойно, тя не можеше да го съди. Споменът за топлината на устните му и силата на ръцете му, когато я придърпа към себе си, изтри и последните следи от гняв, които бяха останали. При всички мисли за Андре Кристин не можеше да отрече, че все повече се чувстваше привързана към него. Копнежът ѝ сякаш нарастваше с всяка самотна нощ. Тя не можеше да спи. Джеф ѝ бе дал някакви таблетки, но Кристин ги изхвърли. Искеше да се справи с проблемите си без помощни средства. Вътрешното ѝ беспокойство растеше. Измъчваше я това, че нямаше човек, с когото да говори за Андре. Би било невъзможно да обременява Джеф с мислите си. Защото той сигурно щеше да се обиди, че е таила такива чувства към друг мъж.

А Анабел? Тя я обичаше, но със сигурност не бе най-подходящия човек, с когото можеше да проведе такъв разговор, за какъвто копнееше. Анабел бе привързана към Андре, но доста му се сърдеше за внезапното му изчезване.

— Момчето няма сърце! — каза тя веднъж. — Обикаля по света, докато баща му лежи на смъртно легло и иска да го види за последен

път. Някои деца наистина са горчиво разочарование за родителите си.

Кристин се примири с факта, че ще трябва да пази мислите си за себе си. Един ден всичко ще се изясни; един ден Андре щеше да се върне. Можеше само да се надява, че той ще го стори, преди тя да е погребала старите си мечти и да започне нов живот, например с някой като Джеф.

Кристин прекарваше доста време въкъщи. Малко по малко тя отново се концентрира върху живота. Тя се пренесе от действителността в света на книгите. Така най-сетне можеше да забрави мъчителните мисли за бъдещето си.

Понякога работеше с Чарлз в градината и се грижеше за цветните лехи. Обхващаше я чувство на задоволство, когато разравяше почвата с пръсти, засяваше петунии и се грижеше за хризантемите, които трябваше да цъфнат през есента. Доставяше ѝ удоволствие да взема участие в новото оформление на някоя част на градината, където трябваше да се засадят храсти и дървета. Когато се върнеше, тя често сядаше на люлката и се носеше напред-назад, докато погледът ѝ се хлъзгаше по красивата градина и по къщата — къщата на вуйчо Бил. Сега тя ѝ принадлежеше. Но Кристин имаше чувството, че за нея това винаги ще бъде „къщата на вуйчо Бил“.

Лятото отмина. Кристин прекарваше все повече време в градината или в басейна. Много движение, слънцето и свежиет въздух оказаха своето въздействие. Тя чувстваше как вътрешното ѝ напрежение постепенно спада и мъката ѝ бавно стихва.

— Мисля, че е време да дадете парти — забеляза един ден Анабел. — Следващата седмица не е ли рожденият ви ден?

— Да, вярно е.

Кристин с ужас осъзна колко време бе изминало.

— Добре, а как ще стане това? Може би вие и мистър Джеф ще поканите някои хора и ще оживите къщата. Време е вече тук да се чуе смях.

— Добра идея — съгласи се Кристин и веднага се залови да изготви списък на гостите.

Тя покани много приятели, които след смъртта на вуйчо Бил ѝ бяха помогнали, а също хора от кръга на Джеф, с които междуременно се бе запознала. Всичко на всичко очакваше около

четиридесет души. Заедно с Анабел Кристин нахвърли план за вечерята, която щеше да бъде сервирана на площадката до басейна.

— Ще го направим в истински тексаски стил — каза развълнувано тя. — По водата ще плуват цветя, а в единия край на площадката ще има фонтан от шампанско!

— Ще стане супер парти! — въодушеви се Анабел. — Но първо да осигурим шунката, изпечените на грил пилета, печеното агнешко, салатите и десерта. Това поне трябва да е в изобилие.

С голямо усърдие Кристин започна приготвянето. Възбудата ѝ нарасна при мисълта да даде първото си празненство, откакто бе станала, както я наричаше Джеф „Господарка на къщата“. Отиде до магазина на Найман и се издокара с елегантна рокля и сандалети. Диамантите, с които замени платинените обеци, допълниха картината.

Когато вечерта, преди да започне партито, тя слезе долу в новото си облекло, Анабел бе възхитена. Цялото ѝ лице светеше.

— О, колко сте елегантна!

„Защо не? — помисли си Кристин. — Имам пари, трябва да им се наслаждавам“.

Тя тръгна към басейна и провери работата на персонала, който бе нает тая вечер. Бяха поръчани дузина малки маси, застлани със светлосини ленени покривки, бляскави сребърни прибори и скъпи кристални чаши.

Кристин се извърна назад, когато чу зад себе си стъпки. Беше Джеф. Той се спря. Възхитените му очи говореха повече от всякакви думи. Притисна я към себе си.

— Най-сърдечни пожелания по случай рождения ти ден! — промълви той и я целуна нежно по бузата. — Изглеждаш вълшебно.

— Благодаря!

— Тази вечер искам да те попитам нещо — продължи Джеф. Лицето му бе станало сериозно. — Нещо много важно!

— Може ли да почака малко? Трябва да се погрижа за още някои неща.

— Разбира се, имаме време. Чакал съм вече достатъчно дълго, та няколко часа да променят нещо.

Тя го погледна с любопитство.

— Звучи доста тайнствено.

Той се разсмя.

— Не, напротив.

Джеф я хвана под ръка и заведе в къщата. Заедно с Анабел прегледа още веднъж ястията и отиде във всекидневната да посреща гостите.

Една след друга пристигаха колите — всички луксозни. Чарлз ги насочваше към паркинга зад къщата, който бе предназначен за такива случаи. Мъже и жени изкачваха стълбите, които тази вечер бяха осветени с факли. На площадката до басейна оркестърът засвири тиха музика.

Кристин сияеше от гордост, когато поздравяваше гостите и ги отвеждаше. Тя се стараеше да не пропусне някой и да се грижи в еднаква степен за всички. Накратко, Кристин бе безупречна домакиня! Настроението бе превъзходно.

Когато партито свърши и последната кола от паркинга изчезна, тя знаеше, че празникът бе преминал успешно. Джеф все още не си беше тръгнал. Двамата заедно се отпуснаха на канапето във всекидневната. За пръв път от месеци насам Кристин се чувстваше напълно отпусната и щастлива.

— Какво искаше да ми кажеш? — погледна го въпросително тя.

Той взе ръката ѝ и я загледа право в очите.

— Предполагам знаеш какво изпитвам към теб?

— Да, имам смътна представа.

— Не мога да живея повече така — каза внезапно Джеф. — Обичам те, Кристин! Бих искал да ми станеш жена!

В стаята настъпи мълчание. То бе толкова потискащо, след като цяла вечер бе господствала жизнерадостна шумотевица от гласове. Кристин се обърна. Усмихна се леко.

— Обичаш ли ме или не? — попита Джеф несигурно.

— Аз много те харесвам — призна Кристин. — Ти бе чудесен през последните месеци. Не знам как щях да се справя без теб! Наистина съм ти много благодарна!

Сянка премина по лицето му.

— Но не ме обичаш?

— Въпросът не е почтен! — каза бързо тя.

— Защо да не е?

— Не съм съвсем сигурна в себе си. Само знам, че не искам да ти причиня някога болка. За да реша нещо, първо трябва да го обмисля

много сериозно.

— Нима искаш да кажеш, че досега не си мислила за това?

Кристин поклати глава.

— Не, не съм — каза откровено тя.

— Не разбирам — рече той по-скоро на себе си, отколкото на нея, — трябва все пак да си забелязала как се отнасям с теб?

— Да, разбира се, но не бях в състояние да мисля за женитба, Джеф. Последните месеци бяха много тежки за мен. Опитай се все пак да ме разбереш!

Той кимна.

— Е, добре. Поне знаеш какво чувствам. Ще чакам отговора ти — Джеф стана и хвърли поглед към часовника. — Вече е минало полунощ — каза той със съжаление. — Трябва да вървя. Дежурството ми в болницата започва в шест.

Той се наведе, помогна ѝ да стане и внимателно я пое в обятията си. Тя го погледна, после вдигна глава и нежно го целуна по устните.

— Лека нощ, Джеф!

— Лека нощ! И още веднъж, всичко хубаво по случай рождения ти ден!

Тя го придружи до вратата и го проследи с поглед. Кристин въздъхна щастливо и обви ръце около главата си. Какво прекрасно парти се получи! Не би могла да бъде по-щастливо и все пак... Тя почувства вътрешна тръпка на съжаление. Поне Андре да беше дошъл! Той само физически не бе присъствал, но в мислите ѝ беше при нея. Тя знаеше, че винаги ще бъде така. Той беше духът на миналото ѝ, който я възпираше свободно да планира бъдещето си.

Лек ветрец погали косите ѝ. Потънала в мислите си, Кристин слезе надолу по стълбите и се отправи зад къщата. При басейна долови гласовете на келнерите, които отсервираха. В далечината се чу бръмчене на кола. Тя си помисли, че това е Джеф, който се връща вкъщи по крайбрежната улица.

Кристин несъзнателно тръгна към стария дъб и седна на люлката. Засили се леко и отметна глава назад, за да гледа нагоре към звездното небе. Тя чу стъпки зад себе си.

— Анабел — поде Кристин, но преди да успее да се обърне, усети силни, ръце на раменете си. Те нежно започнаха да я тласкат напред. „Той — мислеше си тя — се е върнал, за да иска решението

ми!“ — Е, добре, Джеф — каза Кристин дружелюбно. — По-смело! Колкото сила имаш, можеш да ме залюлееш!

Тя се облегна назад, а ръцете отново сграбчиха раменете ѝ и я изтласкаха нагоре във вечерния хлад. Отново се чувстваше свободна и безгрижна, както в детството си...

Кристин се смееше от вълнение и стискаше въжето на люлката здраво, за да не падне.

— А сега стига!

Постепенно височината намаля. Кристин скочи от люлката.

— Джеф — започна тя и извика от изненада, когато видя едрата, привлекателна мъжка фигура, облегната на стената. — Андре!

Викът ѝ отекна в цялата градина. Кристин се хвърли в обятията му, обви го с ръце, хълцаше от щастие и устните ѝ търсеха неговите. Той я притискаше към тялото си и тогава всичко утихна. Всичко се завъртя и изчезна в магията на тяхната целувка. Сякаш измина цяла вечност, преди да се пуснат и се погледнат в очите.

— Здравей, Кристин!

— О, Андре! Андре! — тя избърса очите си и се опита да се усмихне. — Какво... Мислех... Къде беше? Направихме всичко възможно, за да те открием, но откакто баща ти...

— Знам — каза тихо той, — знам...

— Защо не се върна по-рано?

— Имах много неща за уреждане.

— Какви неща?

— О, много неща — Андре я погледна все още усмихнат. — Например най-сетне умът ми трябваше да дойде в главата. Трябваше да осъзная какъв глупак съм бил и преди всичко — колко много те обичам!

— Но... къде беше?

— В Южна Америка. Надявах се да обработя тропическата гора и да подготвя място за един град. Научих се да живея, без да имам милиони долари на сметка. Мисля, че отдавна е трябвало да го сторя.

Кристин поклати недоумяващо глава.

— Абсолютно нищо не разбирам.

Той се разсмя.

— Ще разбереш, като чуеш цялата история. Но затова имаме много време, нали? — Андре се наведе и я целуна. — Би ли могла да

прекараш остатъка от живота си в слушане на тази история?

Тя се притисна към него. Нови хлипания разтърсиха тялото ѝ.

— Да, да — мълвеше Кристин. — Да, Андре!

Той я обгърна с ръка и бавно я поведе към къщи. Когато влязоха във всекидневната, тишината изведнъж бе прекъсната от звъна на телефона. Андре вдигна вежди въпросително.

— Е! — попита шеговито той. — Кой ли ти звъни по това време?

— Мисля, че знам.

Тя се освободи от ръката му и отиде до телефона. Вдигна слушалката и чу познатия глас.

— Кристин? Аз съм, Джеф.

— Разбрах.

— Току-що се прибрах и просто трябваше да ти звънна. Мисли ли за нас? За...

Тя го прекъсна:

— Да, Джеф, мислих.

— И какво?

Кристин вдигна поглед към Андре, който я наблюдаваше напрегнато. Изразът на очите му накара сърцето ѝ да забие лудо.

— Съжалявам, Джеф, но трябва да откажа — отговори рязко тя.

— Разбирам. Е, няма да се предам така лесно, Кристин. Утре вечер ще дойда при теб и тогава ще можем още веднъж да поговорим.

— Не мисля, че идеята ти е добра.

— Защо не?

— Защото утре вечер по това време може би вече ще седя в самолета!

— В самолета? — попита смаян той. — Къде отиваш?

— Още не знам — отвърна радостно тя, — но мястото ще бъде доста далеч и много романтично! Може би на остров Мауи или Фиджи. Сигурно са идеални места за меден месец!

Кристин вдигна очи към Андре. Той кимна безмълвно. Тя му се усмихна.

— Мисля, че разбирам — прозвуча гласът на Джеф в ухото ѝ. — Андре се е върнал, нали?

— Да, Джеф, той е при мен.

— Е, тогава... Пожелавам ти всичко хубаво, Кристин! Надявам се, че ще бъдеш много щастлива!

— Благодаря!

Тя бавно остави слушалката. Андре вече я очакваше. Целувката му беше гореща и пълна със страстно желание. Те се пуснаха едва когато доловиха стъпки и един приятно изненадан глас долетя през прозореца.

— Да ви пази Господ! — Анабел ги зяпаше с недоумение. После по лицето ѝ се плъзна лъчезарна усмивка. — Мистър Андре се е завърнал у дома!

— Да, Анабел — отвърна Кристин. — Този път той ще остане при нас завинаги!

Издание:

Сали Ан Тейлър. Подпечатано с целувка

САЩ. Първо издание

ИК „Слово“, Велико Търново, 1992

Редактор: Йордан Дачев

ISBN: 954-439-056-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.